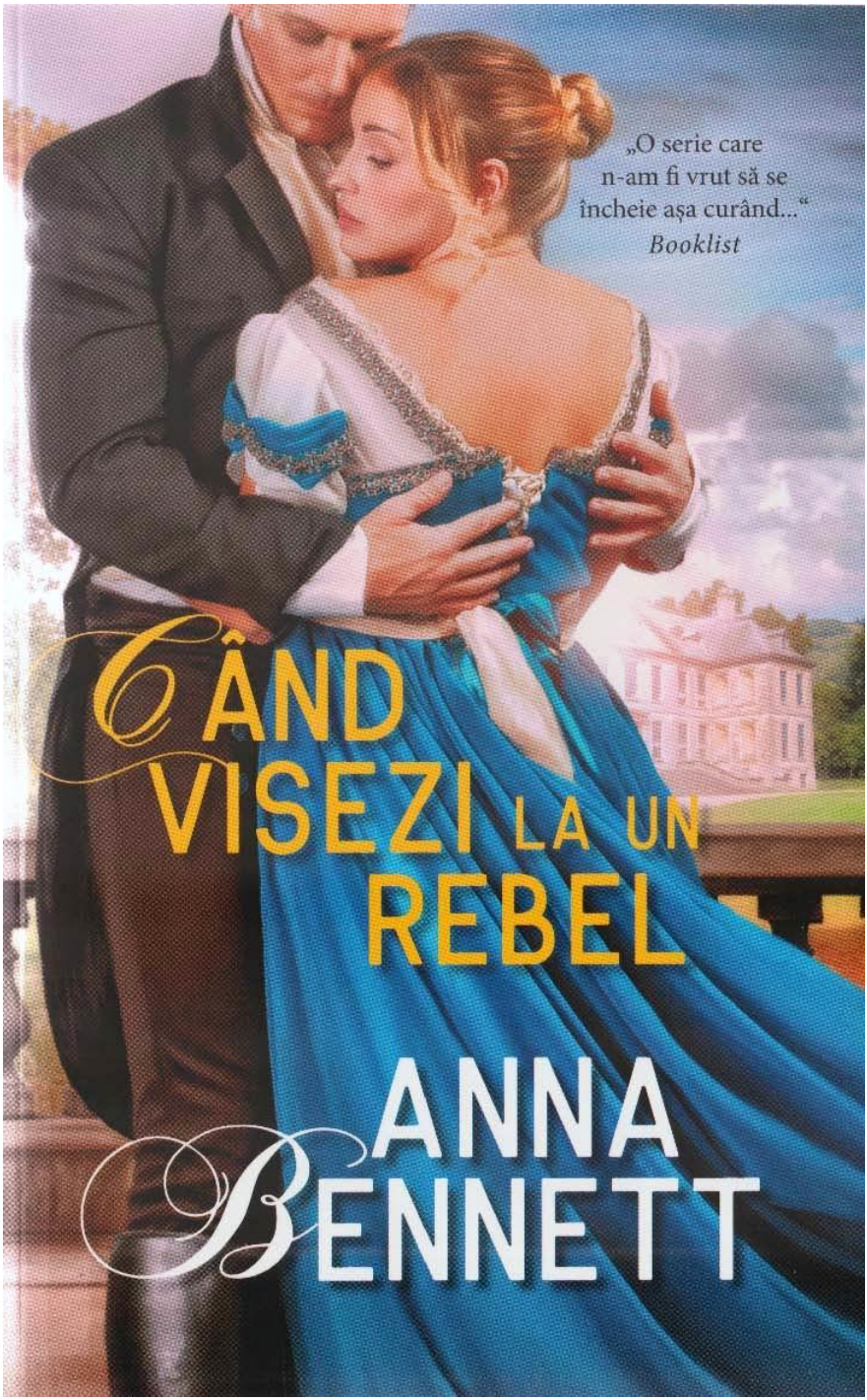
„O serie care
n-am fi vrut să se
încheie așa curând..."
Booklist
CÂND VISEZI LA UN REBEL
ANNA BENNETT

ANNA BENNETT
CÂND VISEZI LA UN REBEL
SERIA JURNALUL DEBUTANTEI 3

***When You Wish Upon a Rogue by* Anna Bennett**

Copyright text © 2020 Anna Bennett
Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Publishing Group.
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BENNETT, ANNA
Când visezi la un rebel / Anna Bennet
trad. Din lb. engleză: Irina Stoica – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 6496 – 9 I. Stoica, Irina (trad.)
821.111
ANNA BENNETT
Traducere din limba engleză Irina Stoica
LITERA
Bucureşti
2020

Pentru Molly

Capitolul 1

La ora 8 fix, domnişoara Sophie Kendall se îndrepta spre capătul mesei lungi şi uzate dintr-o cameră lăturalnică a magazinului de rochii al lui Madame Laurent şi le privea pe femeile deja aşezate la masă. Erau două rânduri de scaune, iar chipurile nerăbdătoare erau încadrate de pălării cu bordură de satin, de bonete simple din pai sau de bonete albe cu volănaşe.

Acel moment anume – chiar înainte ca ea să ia cuvântul, când simțea toate privirile ațintite asupra ei – era, pentru Sophie, cel mai intens şi palpitant moment. Inspiră adânc, savurând încă o clipă senzația de fluturi în stomac pe care o simțea. Într-un final, zâmbi eclecticului grup de femei şi li se adresă cu convingere.

— Doamnelor, vă mulțumesc pentru participarea la această reuniune a clubului nostru secret în care admiratoarele fidele ale rubricii *Răzbunarea debutantei* discută despre subiecte delicate precum curtarea, dorința, intimitatea şi dragostea. Bine ați venit… spuse ea, făcând o mică pauză pentru un efect dramatic… la Ascunzătoarea Debutantei.

Încăperea răsună de aplauze şi chiote, apoi se lăsă din nou liniştea. Sophie continuă cu un aer ceva mai sobru, privind adunarea, cea mai mare de până atunci.

— Unele dintre voi sunt aici pentru prima dată şi ne bucurăm să vă avem printre noi. Totuşi, e important să ştiți şi să înțelegeți că fiecare participantă se supune unui set strict de reguli, pe care le reamintim la începutul fiecărei întâlniri. Regula numărul 1: nu se vorbeşte despre Ascunzătoarea Debutantei în afara acestor patru pereți. La nivelul întregii Londrei, *ea nu există!*

— Aşa e, aşa e! strigară femeile.

— Regula numărul 2: ne aflăm aici sub protecția anonimatului, iar identitatea fiecăreia trebuie să rămână protejată. Ne folosim doar prenumele. Fără nume de familie, fără titluri. Dacă vedeți întâmplător pe stradă o altă membră

a grupului, vă faceți că nu vă cunoașteți, în afara situației în care vă ştiți deja din alte circumstanțe.

— Aşa, aşa! se auzi din nou din încăpere.

— Regula numărul 3: tot ce se vorbeşte aici este absolut confidențial. Scopul nostru este să ne luminăm unele pe celelalte pe teme considerate, de regulă, tabu. Nu avem voie să ne împărtăşim aici detalii personale.

— Aşa, aşa!

— Şi, în final, regula numărul 4: vom spune mereu adevărul, aşa cum îl ştim noi.

— Aşa să fie! strigară femeile pe un ton solemn.

— Bun, acum să începem, spuse Sophie, împreunându-şi mâinile. Ca de obicei, vom citi cel mai recent articol din rubrică.

Desfăcu ediția de dimineață a ziarului *Zvonuri londoneze* la rubrica *Răzbunarea debutantei.* Textul era însoțit de o ilustrație ce reprezenta un bărbat cu buzele aproape lipite de gâtul unei femei. Zâmbetul de pe chipul ei putea fi descris cu un singur cuvânt: *satisfăcut.* Într-adevăr, expresia de încântare de pe chipurile celor doi îi făcu lui Sophie inima să tresară aproape dureros. Se scutură însă de bine cunoscuta senzație de dor şi melancolie şi îşi drese glasul.

— Sarah, vrei să faci tu onorurile?

Tânăra şi frumoasa văduvă cu plete arămii, aflată încă pe jumătate în doliu, acceptă încântată. Se ridică şi citi cu glas tare din exemplarul ei din ziar.

Dragi debutante,

Capacitatea unui bărbat de a-i provoca plăcere unei femei ține mai puțin de calitățile lui sexuale cât de atenția pe care i-o acordă.

Dacă vreți să vă dați seama dacă un bărbat are sau nu talentul să fie un amant priceput, fiți atente la gesturi mici, aparent neînsemnate, dar grijulii. Poate insistă să vă ofere ultima felie de prăjitură sau îşi ține haina deasupra capului vostru ca să vă protejeze de ploaie. Poate vă culege flori de

câmp sau se abține să vă întrerupă în timpul lecturii.

Un bărbat care vă pune bucuros nevoile mai presus de ale lui este, cel mai probabil, un amant generos şi înflăcărat. Iar acesta este cea mai fericită categorie.

Câteva tinere începură să îşi facă vânt cu evantaiele. Altele oftară. Câteva momente, nimeni nu scoase o vorbă. Apoi doamna Abigail Sully, o femeie isteață, dar epuizată de cei trei copii pe care îi avea, prinse glas.

— Eu m-aş mulțumi şi cu un bărbat care schimbă scutecele.

— Eu m-aş mulțumi cu unul care se oboseşte să se descalțe înainte să vină în patul meu, spuse amuzată altă femeie.

Nu trecu mult şi începu o discuție pe alocuri jucăuşă, pe alocuri melancolică, dar în permanență directă şi în care participantele se ascultau şi se susțineau reciproc, servindu-se în acelaşi timp cu ceai şi gustări. Sophie se retrase discret în colțul ei obişnuit, de unde urmărea cu satisfacție discuțiile.

Pentru ea, întâlnirile erau cel mai plăcut moment din toată săptămâna, în afară de vizitele la prietenele ei Fiona şi Lily. Fiona era artista talentată care realiza ilustrațiile ce însoțeau extrem de populara rubrică *Răzbunarea debutantei.* Lily era inspirata autoare a textelor. Inițial, proiectul apăruse când trioul lor extrem de apropiat – Fiona, Lily şi Sophie – făcuseră un pact, în cel mai mare secret, de a ține jurnale detaliate când deveneau fete de măritat şi se îndrăgosteau. La un an de la pactul ce dăduse naştere „Jurnalului debutantei", lucrurile se schimbaseră foarte mult. Dar nu şi pentru Sophie.

Fiona se măritase cu un conte extrem de chipeş care o adora. Nu după mult timp, şi Lilly se măritase din dragoste cu un duce introvertit şi plin de şarm. Jurnalul devenise o rubrică săptămânală care făcea vâlvă în toată Londra, apoi generase o societate secretă care se reunea săptămânal. Din formula lor de trei, doar Sophie încă era nemăritată.

Dar nu avea să rămână multă vreme, dacă era după

voia părinților ei. Tatăl îşi risipise averea şi aşa modestă, lăsând familia într-o situație destul de delicată. Dulcea şi blânda mamă a lui Sophie refuza să accepte că soțul ei avea o problemă cu băutura. Cu o săptămână în urmă, când *papa* adormise la cină căzând cu nasul drept în farfuria cu friptură şi sos, mama îi sărise în ajutor comentând că cel mai probabil se surmenase muncind. Sophie şi sora ei mai mare, Mary, îşi făcuseră complice cu ochiul şi nu comentaseră. Ştiau că mama nu tolera nici cea mai vagă undă de critică la adresa lui *papa.* Dar până şi mama ştia că lucrurile nu puteau continua în acelaşi fel. Una dintre fiicele ei trebuie să se mărite, şi încă repede. Mary era cea mai mare şi în mod normal pe ea ar fi căzut povara de a-şi găsi degrabă un soț, numai că, pe când era doar o copilă, fusese la un pas să moară de scarlatină. Sophie se înfiora de fiecare dată când îşi amintea cum, într-o dimineață, îşi văzuse tatăl plângând şi mama rugându-se lângă patul lui Mary, implorând Cerul ca fiica ei să apuce să împlinească 12 ani.

În mod cu totul miraculos, rugăciunea îi fusese ascultată, în lunile ce urmaseră, Mary îşi revenise încet, slavă Domnului. Dar rămăsese o fată fragilă şi trasă la față, iar părinții ei voiau să evite orice risc când era vorba de sănătatea ei. Prin urmare, nu o scoteau la plimbări, nici la călărie, nici la baluri… aşa că Mary nu avusese niciodată ocazia să cunoască un posibil partener. Ceea ce lăsa soarta familiei în mâinile lui Sophie.

Nu se opunea ideii de măritiş. Din contră, îşi dorea fierbinte o legătură profundă şi de durată cu o altă persoană. Cu cineva cu care să discute în fiecare dimineață la micul dejun şi alături de care să doarmă noapte de noapte. Dar avusese dintotdeauna ideea romantică de a se îndrăgosti înainte să se logodească. Din nefericire, o căsătorie din dragoste era un lux pe care ea şi familia ei nu şi-l puteau îngădui. Prin urmare, *papa* şi mama voiau ca la finalul sezonului să o mărite cu Lord Singleton. Sophie şi marchizul arătos şi avut nu erau încă logodiți oficial. Data trecută când venise să o curteze, Sophie se încuiase în cameră şi pretinsese că are o migrenă, înainte de acea dată, ieşise pe

uşa din spate şi se plimbase prin pădure preț de două ceasuri. Urticaria de la iedera otrăvitoare cu care se alesese i se păruse un preț absolut rezonabil.

Ştia că nu se purta cum se cuvine şi nu avea de gând să nu-şi onoreze obligația față de familie. Pur şi simplu, îşi dorea să se poată bucura de ce mai rămăsese din sezon.

Ultimul sezon în care mai putea fi gazda Ascunzătorii Debutantei.

Ultimul sezon în care mai putea dansa şi flirta cu gentlemeni chipeşi.

Ultimul sezon în care se mai putea simți tânără şi liberă.

Sophie se adună şi îşi concentră atenția asupra întâlnirii în plină desfăşurare. Timida fiică a unui conte, recent logodită cu un bărbat mai bătrân şi gras, se încrunta urmărind o discuție explicită despre dezamăgirile din noaptea nunții. Dar atunci o altă femeie zâmbi cu căldură povestind cum soțul ei îşi mai luase cândva o slujbă, ca muncitor la docuri, ca să-i poată cumpăra un frumos pieptene de pus în păr, o extravaganță pe care nu prea şi-o putea permite. Ca de obicei, femeile găseau un echilibru între experiențele negative şi cele pozitive, imaginea generală fiind, spera Sophie, una realistă şi care reflecta corect ambele sexe.

Unele femei puneau întrebări legate de tema rubricii, altele îşi ofereau sfaturile şi experiența. Altele pur şi simplu ascultau, urmărind totul cu aviditate şi bucurându-se de cunoştințele celorlalte şi de atmosfera de camaraderie.

Timpul trecu repede, iar când Sophie se uită la ceas, îşi dădu seama că întâlnirea dura deja de două ceasuri. Ezită un pic, apoi se ridică de la locul ei din spatele încăperii şi se îndreptă din nou spre capătul mesei.

Aşteptă o pauză în conversație şi le privi pe tovarăşele ei, cerându-şi parcă scuze.

— Mă tem că e momentul să încheiem. În numele tuturor, aş vrea să îi mulțumesc lui Cecile, spuse ea, înclinând capul în direcția lui Madame Laurent, pentru că ne-a îngăduit să ne întâlnim din nou aici. Voiam să vă anunț că am de gând să găsesc un spațiu mai mare şi sper ca până

la întâlnirea de săptămâna viitoare să am veşti pe această temă.

Un murmur aprobator, de încântare, răsună în încăpere. Sophie simți că i se strânge stomacul. Nu putea să profite săptămână după săptămână de amabilitatea lui Madame Laurent, iar grupul devenise, în mod evident, peste capacitatea cămăruței din spatele magazinului. Unele dintre femei fuseseră nevoite să stea câte două pe un scaun, iar altele stătuseră în picioare. Dar Sophie nu găsise, deocamdată, o alternativă. Îşi propusese să țină adunările într-un spațiu generos, central şi cu o intrare care să nu dea de bănuit. Afişă o expresie veselă şi continuă să vorbească:

— Să ajungeți acasă în siguranță şi vă rog să țineți cont de regulile despre care v-am spus mai devreme. În special de regula numărul 1: nu discutăm despre Ascunzătoarea Debutantei în afara acestor patru pereți. Ne vedem data viitoare. Seară bună!

Câteva femei se îmbrățişară înainte să iasă, în grupuri mici, ca să nu dea de bănuit, iar Sophie se apucă să deretice, ca să aducă încăperea la starea inițială. Spălă vasele, mută mobilierul şi puse la locul lor materialele şi seturile de cusut. Ivy, una dintre cusătoresele magazinului, o fată extrem de muncitoare, insistă să rămână să o ajute.

— Mulțumesc, îi spuse Sophie, înmânându-i o cutie cu prăjituri care nu se mâncaseră. Ia-le tu, te rog, du-le acasă şi bucură-te de ele.

Ivy zâmbi.

— Fratele meu mai mic o să le devoreze înainte să apuc să-mi scot boneta. Se duse să îşi ia şalul şi, chiar când se pregătea să iasă din atelier, se întoarse. Unde ar fi noul loc de adunare?

Sophie se încruntă în timp ce îşi încheia pelerina.

— Încă îl caut. Câteva prietene au fost îndeajuns de generoase să se ofere să găzduiască întrunirile la ele acasă, dar aş prefera să fim undeva într-o zonă comercială, o zonă unde nimeni să nu aibă probleme şi să nu dăm de bănuit când venim şi plecăm. Nu trebuie să fie un loc elegant, cu doar ceva mai mare decât acesta. Şi să fie suficiente scaune

pentru 30 – 40 de persoane.

Ivi duse degetul la buze, cu un aer gânditor.

— Ceva mai în jos pe stradă este o clădire de închiriat. Madame Laurent zicea că înainte fusese acolo o croitorie, dar s-a închis în urmă cu un an. Dacă afacerea îi merge bine, într-un an sau doi se gândeşte să îşi extindă ea afacerea şi să închirieze acolo. Dar până atunci, poți întreba proprietarul dacă te lasă să o foloseşti. Până la urmă, e neocupată.

Sophie strâmbă uşor din nas.

— N-aş vrea să-i cer asta unei persoane străine, mai ales dacă e genul băgăcios. Sigur o să vrea să ştie tema adunărilor noastre. Ce-aş putea să-i spun?

— Că ne întâlnim ca să studiem Biblia, zâmbi Ivy.

— Mă tem că e cam prea gogonată, chicoti Sophie.

— Bine, răspunse Ivy ridicând din umeri. Ia să vedem… eşti pasionată de grădinărit, aşa-i?

Sophie încuviință energic. Plantele erau prima ei dragoste şi pasiunea ei până la apariția Ascunzătorii Debutantei.

— Bun, continuă Ivy. Îi poți spune proprietarului că prezidezi întâlnirile săptămânale ale Societății Botanice a Doamnelor.

Nu era o idee proastă. Chiar deloc. Doar că…

— Nu vreau să dau mai multe detalii decât e absolut necesar.

Chiar în timp ce vorbea, Sophie şi le imagina pe Fiona şi Lily dându-şi ochii peste cap. Spunându-i că îşi poate îngădui din când în când o mică abatere. Îndemnând-o să nu mai fie atât de grijulie să urmeze regulile şi să-şi mai urmeze şi inima.

— Sau… mai spuse Ivy, deschizând uşa şi scoțând din buzunar o cheie, mai ai o variantă.

— Care?

Sophie ieşi pe străduța din spatele magazinului şi aşteptă ca Ivy să închidă magazinul.

— Cred că ai putea să sari peste partea cu cerutul permisiunii proprietarului.

— Poftim?! Adică să folosesc spațiul fără să cer voie?

— Dacă reuşim să găsim o cale să intrăm, nu văd de ce nu, spuse Ivy, arătându-i o clădire din cărămidă, cu uşă verde, aflată la câteva zeci de metri distanță. Până una-alta, clădirea e goală. Nimeni nu o foloseşte. Şi nu e ca şi cum am distruge-o sau am lăsa mizerie în urma noastră. La cum te cunosc, o să laşi locul mai curat şi mai aranjat decât l-ai găsit.

— Da, dar nu sunt sigură că asta e ideea.

Ivy îşi dădu ochii peste cap.

— Noapte bună, Sophie. Ne vedem săptămâna viitoare.

Tânăra croitoreasă porni agale pe străduță, clătinând din cap de parcă şi-ar fi spus că trebuia să-şi dea seama că Sophie Kendall n-are curaj nici cât un iepure. În acea clipă, ceva în interiorul lui Sophie cedă.

— Ştii ce, Ivy? strigă ea. Cred că o să iau în calcul varianta.

— Mă bucur, răspunse Ivy, pe un ton destul de neîncrezător. Ai grijă în drum spre casă, bine?

Spre casă? Fir-ar! Sophie nu avea de gând să se ducă acasă! Avea să tragă cu ochiul la fosta croitorie ca să-şi dea seama dacă putea fi un loc potrivit pentru viitoarele adunări ale Ascunzătoarei Debutantei.

Degrabă, ca să nu îi piară curajul, o luă pe străduța întunecată şi se apropie de uşa verde. Privi în jur ca să se asigure că nu o vedea nimeni. Ivy tocmai îi dispărea din raza vizuală. Era, aşadar, singură pe stradă. Asta dacă nu punea la socoteală şoarecii care forfoteau în țeava de scurgere din spatele ei.

Vopseaua scorojită de pe uşă arăta că fusese cândva mai deschisă. Gri, probabil. Pe zidul de cărămidă era prinsă o plăcuță din metal pe care scria şters „B.D. Peabody, Croitor”. În partea de sus a uşii era un geam, dar era atât de plin de praf şi de mizerie că nu se vedea nimic prin el.

Sophie scoase o batistă şi apăsă clanța. Spre surprinderea ei, uşa se deschise. Fir-ar! Nu-şi imaginase că era descuiată. Înăuntru mirosea vag a piele şi a trabuc. Domneau întunericul şi liniştea, o linişte desăvârşită. Sophie avu un moment de ezitare. Nu plănuise ca în acea seară să

intre prin efracție în clădirea părăsită, dar iat-o acolo, cu un picior deja dincolo de prag. Aşa că de ce n-ar face o scurtă inspecție, ca să se scutească de efortul de a reveni în cursul săptămânii. Plus că n-ar mai fi avut nevoie de un pretext să plece de acasă. Nu putea să născocească la nesfârşit noi şi noi scuze. La un moment dat, mama avea să devină bănuitoare.

O privire rapidă urma să o lămurească dacă era locul potrivit pentru întrunirile lor. Sperase cumva ca locul să fie mizerabil şi plin de şobolani, ca să ştie o treabă şi să închidă degrabă uşa în urma ei. Dar trebuia să se convingă.

Deschise larg uşa şi păşi înăuntru.

— Este cineva aici? strigă ea, rugându-se să nu îi răspundă nimeni.

Avea de gând ca în cazul în care chiar i se răspundea să o zbughească afară. Încurajată de liniştea din jur, mai făcu doi paşi, apoi se opri, încercând să se obişnuiască cu bezna dinăuntru. Vedea nişte umbre, probabil piese de mobilier, şi o tejghea de-a lungul unuia dintre pereți. Deja întrezărea potențialul locului. Încăpeau cel puțin 50 de femei. Exista o intrare în spate, foarte accesibilă, şi chiar câteva scaune. Trebuia să revină ziua, ca să vadă totul mai clar, dar chiar şi aşa…

Simți în spate o undă de mişcare abia perceptibilă, care o înfioră. Curajul de până atunci se evaporă. Decise că deja se aventurase prea mult pentru o singură zi, aşa că înghiți în sec şi făcu un pas înapoi. Întinse mâna căutând uşa şi chiar atunci aceasta se trânti cu zgomot. Sophie tresări şi scoase un țipăt.

— Cine e acolo? întrebă când în sfârşit îşi recăpătă glasul.

— Dacă nu te deranjează, întrebările le pun eu! se auzi o voce bărbătească, gravă şi teribil de seacă.

Capitolul 2

Henry Reese, conte de Warshire, lăsă să îi cadă țigara de foi şi o strivi cu tocul cizmei, apoi o înconjură încet pe intrusă. Căci, dacă nu se înşela, era clar vorba despre o femeie. Se frecă la ochi cu podul palmei şi clipi des ca să se asigure că nu avea o halucinație. Uneori, când trecea şi câte o săptămână fără să aibă parte de un somn bun, creierul îi mai juca feste. Dar nu şi de data asta.

Cu toată bezna din jur, Reese vedea cum femeia tremură din toate încheieturile. Părea un iepure a cărui vizuină e atacată de vulpe. Şi, cu toate astea, ținea capul sus şi bărbia ridicată, într-un subtil act de sfidare – admirabil, deşi cu totul inutil. Nu, nu era câtuşi de puțin genul de femeie cu care era obişnuit, unul dintre acei monştri groteşti ce se perindau prin cotloanele minții lui şi care, în ochii săi, nu erau făcute din carne şi oase, ci din teroare pură. Degetele lor subțiri şi chircite îi înhățaseră sufletul şi i-l scuturaseră până nu mai rămăsese decât o biată carcasă golită de conținut. Dar femeia din fața lui era suplă şi tânără, iar şuvițele de păr care îi scăpaseră de sub bonetă păreau deschise la culoare – aur alb. Era limpede că intrase prin efracție în clădirea lui, dar mirosea a primăvară, a pământ şi a flori de câmp.

— Nu te mişca, îi ceru el cu glas ferm.

Se apropie de fereastră şi trase draperiile grele, prăfuite şi roase de molii, lăsând razele lunii să pătrundă în încăpere. Când se întoarse din nou spre intrusă, ea îl privi cu teamă, strângând într-o mână un săculeț mic, roz. Purta o rochie de culoarea ierbii, iar muselina îi încadra de minune silueta mlădioasă.

— Ce cauți în clădirea mea? o întrebă, convins că drept răspuns va avea parte de o minciună.

Ea îşi trecu limba peste buze.

— De fapt, nu aveam de gând să intru. Voiam doar să arunc o privire pe geam, înăuntru.

Reese mijii ochii şi privi în jur.

— Te plimbai aşa, pe stradă, noaptea, singură, şi ai vrut să arunci o privire înăuntru, nu? întrebă el fără să-şi ascundă scepticismul. Poate te interesa să-ți cumperi şi o haină, ceva. Poate şi o lavalieră?

— Nu, se încruntă ea. Bineînțeles că nu. Aflasem că e goală clădirea şi voiam să aflu dacă ar fi potrivită pentru... Mă gândeam să o închiriez, spuse ea, după o ezitare.

El ridică intrigat din sprânceană. Intrigat şi bucuros, în sinea lui, că tânăra reuşise să îl surprindă.

— Sunt domnişoara Kendall, continuă Sophie, întinzându-i mâna înmănuşată. Bănuiesc că eşti domnul Peabody.

Chipul lui Reese rămase impasibil. Îi întinse, la rândul lui, mâna şi i-o ținu într-a lui un pic mai mult decât era necesar.

— Îmi pare bine, spuse el, fără să se mai deranjeze să o informeze că bătrânul croitor Peabody dăduse colțul de mai bine de un an. Sunteți proprietară de magazin, domnişoară Kendall?

Se apropie de tejgheaua lungă din stejar şi aprinse lampa.

— Nu, ezită ea.

Văzând-o că nu intră în detalii, el se aşeză într-un fotoliu mare din piele şi îi făcu semn să ia şi ea loc.

— Doreşti să iei loc?

Ea înghiți în sec, aruncă o privire înspre scaunul uzat şi se aşeză cu grijă pe marginea lui.

— Îmi cer scuze că am dat buzna. Nu mă aşteptam să fie descuiat. Şi când am văzut că uşa se deschide...

— Te-ai gândit să faci un mic tur, îi continuă el ideea.

— Cam aşa ceva.

Se întinse după carafa de pe masa de alături şi turnă brandy într-un pahar.

— Doreşti să bei ceva? o întrebă, întinzându-i paharul.

Ea se scutură de parcă i-ar fi oferit venin.

— Nu, mulțumesc.

— Ei bine, poți cerceta locul după pofta inimii. Sunt două încăperi, spațiul de lucru şi un spațiu de depozitare în

spate.

Chiar acolo îşi pierdea el vremea când auzise uşa de la intrare deschizându-se. Sophie rămase aşezată.

— Dacă nu te deranjează, îmi spui ce faci aici la o oră atât de târzie? E chiar prea târziu ca să mai lucrezi.

Fu tentat să spună o minciună, dar alese adevărul. Mai precis, jumătate de adevăr.

— Aici vin când simt că nu am stare. Când simt nevoia să evadez din casă.

Nu era nimic mai chinuitor decât să zacă în pat, înecat în umbre lipsite de culoare şi tăcere nefirească în timp ce trupul şi mintea duceau un război pentru control. Fizic, tânjea din toată ființa lui după un somn bun. Tânjea ca un dependent după opiu. Dar mintea trăia cu spaima de acel moment de pierdere a controlului, de plutire de dinainte de somn, când risca să cadă pradă demonilor. Îl pândeau, aşteptând prilejul să îl sufoce şi să îl arunce în hăuri. Se înfioră, dar reuşi să-şi mascheze tremurul şi se foi doar un pic în fotoliu.

— Înțeleg, spuse ea simplu, iar ceva în ochii ei albaştri şi limpezi sugera că într-adevăr înțelegea.

El îşi drese vocea, se rezemă de spătar şi îşi întinse picioarele.

— Cum spuneam, poți face un tur al magazinului dacă eşti curioasă.

Ea clătină din cap şi îşi îndreptă spatele.

— Am văzut suficient. E un loc cât se poate de nimerit pentru scopurile mele.

Reese râse scurt.

— Mă tem că încă nu e de închiriat.

— De ce nu? tresări ea.

— Cum spuneam mai devreme, mă folosesc de el.

— Dar nu ai auzit tot ce am de spus, insistă ea. Am nevoie să folosesc doar o cameră, o dată pe săptămână, seara. Şi sunt dispusă să plătesc un preț corect.

— Cât?

Dumnezeu ştia că avea nevoie de bani, dar adevăratul motiv pentru care pusese întrebarea era acela că suma pe

care avea să o avanseze urma să îi spună cât de mult voia să închirieze şi cât de mult îşi permitea. Ea făcu o pauză, fără să îşi dea seama că se încrunta.

— Ce sumă ai considera dumneata rezonabilă?

Tremurul abia perceptibil din glasul ei arăta că era aproape disperată şi că nu dispunea de foarte mulți bani. Dar că voia să ştie ce preț ar avansa el.

Reese îşi frecă bărbia întrebându-se brusc când se bărbierise ultima dată. Fără somn, zilele se topeau precum untul într-o tigaie încinsă.

— Dacă ar fi să închiriez clădirea pentru o seară pe săptămână, cu toate că am spus deja că nu aş face-o, probabil aş cere 10 lire.

— Pe lună? întrebă ea cu speranță în glas.

— Pe săptămână.

— Înțeleg…

Pentru un moment minunat şi aproape interminabil ea îl privi cu atenție, apoi se ridică de pe scaun.

— Aş încerca să negociez dacă aş spera măcar că te-ai putea răzgândi. Văd însă că eşti destul de…

Se opri, în căutarea cuvântului potrivit.

— Încăpățânat? Ca un catâr? încercă el să îi vină în ajutor.

Buzele ei schițară un surâs.

— Urma să spun de neclintit.

— Sunt convins, spuse el pe un ton blând. Dar încăpățânat ca un catâr e mai nimerit.

— Mulțumesc pentru timpul acordat.

Vedea în privirea ei o bunătate al naibii de derutantă. Mai ales că nu se purtase neapărat frumos cu ea. În puținul timp care trecuse de când îi trecuse pragul, el nu făcuse decât să bea, să se poarte ca un mistreț neprietenos şi să-i zdrobească visul de a închiria clădirea. Şi, colac peste pupăză, mai şi arăta de parcă tocmai ieşise împleticindu-se dintr-o cârciumă, la ora închiderii. Îşi trecu o mână prin păr şi se întrebă din senin unde îşi lăsase haina şi lavaliera. Îşi spuse că, probabil, ar trebui să-i adreseze câteva cuvinte amabile şi, eventual, să o conducă la uşă. Dar n-o voia

plecată. Nu voia să fie singur cu gândurile lui negre şi viziunile insidioase. Aşa că rămase în continuare aşezat pe fotoliu, ca un morocănos nesuferit. Ea făcu un pas spre uşă, apoi se întoarse.

— Te mai pot întreba ceva?

El ridică din umeri, de parcă i-ar fi fost absolut indiferent. Dar se simțea ca un câine de pripas, dorindu-şi aproape jenant de mult o mângâiere, o urmă de atenție şi de compasiune.

— Întreabă-mă.

Ea înclină uşor capul şi îl privi cu un aer preocupat.

— Când ai dormit ultima oară?

— Noaptea trecută, răspunse el din reflex.

Era oarecum adevărat. Ațipise pe canapeaua din birou aproape o oră, după care sărise în picioare ca un arc, acoperit de o sudoare rece şi tremurând de parcă ar fi înotat în Tamisa în plină iarnă. Apoi îşi jurase că nu va mai pune geană pe geană cel puțin o săptămână.

Ea îl privi, apoi continuă cu întrebările:

— Bine, dar cât ai dormit?

El se ridică de pe fotoliu, îşi încrucişă brațele şi începu să umble de colo-colo pe podeaua veche din lemn.

— Nu înțeleg de ce te priveşte, domnişoară Kendall.

— Ai dreptate, răspunse ea, cu mai multă blândețe decât ar fi meritat. N-am vrut să fiu indiscretă. Dar mama e predispusă la probleme cu somnul şi am învățat să recunosc semnele.

El mormăi o înjurătură. De ce ar conta că această tânără femeie, o străină, tocmai îl băgase în aceeaşi oală cu draga ei mămică?

— Şi care sunt acele semne? întrebă el sec. Ce m-a dat de gol?

Spre lauda ei, nu bătu în retragere.

— Cearcănele, tremurul uşor al mâinilor şi o stare generală de…

Ezită din nou, căutând cuvântul potrivit.

— Iritabilitate? încercă el să îi vină în ajutor. Harță?

— Voiam să spun anxietate, dar şi sugestiile dumitale

sunt potrivite. Erau cuvinte înțepătoare, dar lucirea din ochii ei era jucăuşă. Lipsa de somn poate afecta serios o persoană, continuă ea pe un ton serios.

El ridică din umeri de parcă ar fi avut doar o vagă idee despre ce-i spunea. De parcă viața lui n-ar fi fost un loc al paraliziei şi al regretelor. Mila era ultimul lucru de care avea nevoie din partea domnişoarei Kendall. Ea strânse buzele, cu un aer consternat, apoi îl privi şi zâmbi. Surâsul ei era sincer, deschis şi aproape orbitor. Îl făcea să se simtă ca un om abia ieşit dintr-o peşteră şi care dă cu ochii de soarele strălucitor al amiezii. Fără să îşi dea seama de efectul pe care îl avea asupra lui, începu să scotocească prin săculeț.

— S-ar putea să am aici ceva care să te ajute. A, iată! exclamă pe un ton triumfător.

— Ce e asta? întrebă el, fără să încerce măcar să îşi mascheze neîncrederea.

Ea scoase un săculeț cu ierburi aromatice, îl duse la nas, închise ochii şi inspiră adânc.

— Rădăcină de valeriană. Pentru ceai. E un remediu pentru insomnie.

Îi puse săculețul din muselină în mână de parcă i-ar fi înmânat, cu naivitate, antidotul care avea să-l vindece. De unde era să ştie că nimeni şi nimic nu îl putea ajuta? Reese mirosi plantele, iar mireasma i se păru surprinzător de plăcută şi pătrunzătoare. Mirosea parcă a pământ. Şi brusc se trezi întrebându-se dacă pielea domnişoarei Kendall mirosea oare la fel. Apoi se biciui în sinea lui pentru un asemenea gând.

— Nu beau ceai, spuse el scurt, înmânându-i înapoi săculețul.

Ea păru scandalizată.

— Ei bine, atunci, spuse încet, de parcă ar fi făcut eforturi să îşi recapete glasul după ce i se făcuse o mărturisire diabolică, cred că ai putea presăra un pic în supă.

Îl privea de parcă nu mai avea de gând să accepte un refuz. Îl privea cum îl privea pe vremuri dădaca lui când insista să îşi ia lingurița cu ulei de peşte. Numai că

domnişoara Kendall era cam de o sută de ori mai adorabilă.

— Îți mulțumesc pentru grijă, răspunse el, băgând mâinile în buzunare ca să îi zădărnicească planul de a-i da din nou săculețul cu plante uscate. Mie nu-mi plac şarlataniile.

La aceste cuvinte, ea miji ochii ca în fața unei provocări vădite. Puse săculețul la subraț şi începu să îşi scoată mănuşile. Imaginea îi trezea lui Reese fel şi fel de gânduri necurate, ceea ce nu făcea decât să îi demonstreze cât de rău se țicnise.

— Unde e bucătăria, domnule Peabody? întrebă ea.

Reese clipi nedumerit.

— Nu e nicio bucătărie aici. E o mică sobă în camera din spate.

— E suficient, răspunse ea pe un ton vesel.

Trecu pe lângă el, iar Reese o urmă către încăperea din spate, acolo unde zăcea când sosise ea. Aprinsese focul cu câteva ore înainte, iar când domnişoara Kendall văzu ceainicul de pe polița de deasupra, se întoarse înspre el cu o încruntătură pe jumătate acuzatoare, pe jumătate glumeață.

— Nu îl folosesc, spuse el.

Ea continuă să îl privească fix, apoi zâmbi când auzi înăuntru clipocitul apei.

— Nu îl folosesc… decât rar, recunoscu el, ridicând din umeri.

Cu o combinație rară de grație şi dexteritate, ea puse ceainicul pe foc şi clăti câteva căni. Reese se aşeză pe un fotoliu şi o urmări cu privirea. Era recunoscător pentru că îl distrăgea de la ale lui. Şi, spre propria uimire, remarcă faptul că îi făcea plăcere compania ei. Puțini erau oamenii pe care îi suporta mai mult de cinci minute. Şi încă mai puțini care îl puteau suporta pe el.

În timp ce aştepta să fiarbă apa, domnişoara Kendall îşi făcu de lucru prin cameră, murmurând un cântec în surdină. Scutură pernele, puse în ordine tot ce găsi pe rafturi şi polițe şi puse în ordine un teanc de ziare prăfuite. Când camera ajunse să arate mai de Doamne ajută, îşi concentră atenția asupra unei plante dintr-un ghiveci. Aducea a iederă,

dar probabil era altceva. Începu să îi curețe frunzele uscate. El pufni ca pentru sine. Mica plantă avea şanse mai mici să revină la viață decât avea fosta regină Maria Antoaneta.

— De ce deretici pe aici? întrebă el.

Mâna ei cu degete lungi şi elegante rămase suspendată în aer.

— Pentru că e dezordine, îi răspunse.

— Dar nu e de datoria dumitale să faci ordine.

Ea privi măsuța pe care era pus ghiveciul. Avea un strat de praf considerabil.

— Se pare că nu e de datoria nimănui.

Făcut de altcineva, comentariul ar fi putut suna jignitor, dar domnişoara Kendall reuşise să îl facă să sune a compliment.

— În plus, adăugă ea, locurile curate şi ordonate sunt mai plăcute pentru petrecerea timpului.

Reese pufni. Putea să vâslească pe întinderea neclintită a unui lac, într-o zi fără adiere de vânt. Putea medita într-o pădure tăcută, cu copaci seculari. Dar nici cea mai profundă linişte din exterior nu avea cum să domolească furtuna din interiorul lui. Numai că domnişoara Kendall nu avea cum să înțeleagă acest soi de suferință. Ce-ar putea şti o femeie tânără, frumoasă şi plină de viață, despre luptă, teroare şi ruşine?

Când ceainicul începu să şuiere, ea lăsă planta deoparte, nu fără o undă de regret, şi începu să pregătească două căni de ceai.

— Ți-am spus că nu beau ceai, reluă el, conştient de faptul că începea să sune ca un moşneag urâcios şi morocănos.

— Aşa e, răspunse ea, întinzându-i cana mai mare. Sper că îmi vei face totuşi plăcerea de a gusta. O să beau şi eu, tocmai ca să te asigur că n-am pus în el praf de broască râioasă.

Se aşează pe un scaun, duse ceaşca la buzele pline şi rozalii şi înclină uşor capul.

— Nu e rău, dar poate preferi un pic de zahăr.

— În niciun caz, protestă el. Ar estompa gustul de

broască râioasă.

Ea ridică ceaşca, cu un licăr de amuzament în ochi.

— Noroc, domnule Peabody.

Rahat! Uitase că ea nu ştia cine e el cu adevărat. Dar nici nu avea importanță.

— Noroc, domnişoară Kendall, spuse, apoi luă o gură din ceaiul tare, aromat şi ciudat de calmant.

Îşi băură ceaiul în tăcere, o tăcere plăcută, în care amândoi se simțeau în largul lor. Când ea se oferi să îi toarne încă o ceaşcă, el nu refuză. Îşi dorea să o aibă mai mult în preajmă. Când ea se ridică să spele ceainicul şi ceaşca, el se ridică, dar fu rugat să se aşeze la loc cu un gest simplu.

— Termină-ți ceaiul, îl rugă ea. Şi dacă ațipeşti, nu-ți face griji pentru mine. Nu e nevoie să mă conduci.

El zâmbi.

— N-am să ațipesc, spuse, sigur pe el. Şi s-a făcut târziu. Te rog să-mi îngădui să te conduc până acasă sau să îți chem o birjă.

— Nu e nevoie, dar mulțumesc.

El deschise gura să protesteze, dar se gândi mai bine şi se mulțumi să o urmărească cu privirea în timp ce ştergea cu grijă măsuța pe care era ghiveciul, apoi uda pământul însetat şi crăpat. Biata plantă mai avea doar trei frunze îngălbenite, dar părea să-i fie recunoscătoare străinei care îi acorda atenție şi grijă şi părea să se fi înviorat un pic.

— Îți place grădinăritul? întrebă el, mirat de cât de leneş îi suna glasul.

Chipul ei căpătă o expresie visătoare.

— Foarte mult. Puține lucruri oferă mai multă satisfacție decât să vezi cum o grădină creşte, cum se schimbă şi înfloreşte.

— Eu, unul, mă pot gândi la câteva lucruri care oferă mai multă satisfacție, comentă el, pe jumătate mirat, pe jumătate amuzat.

— Plantele oferă hrană, vindecare şi frumusețe, explică ea. Iar pentru mine ele sunt şi o sursă de pace. Îmi dau sentimentul tangibil al comuniunii cu natura. Sentimentul că fac parte din ceva mai mare, mai important, ceva măreț.

Făcu o pauză şi clătină din cap. N-am spus asta nimănui până acum.

— Mă bucur că mi-ai spus mie, rosti el cu sinceritate.

I se părea important că ştia despre ea ceva important, adevărat, de substanță, înainte să iasă pe uşă şi să nu o mai revadă vreodată.

— Şi-acum, continuă ea zâmbind, ar trebui să îmi spui ceva despre dumneata, ca să fim chit.

— Corect.

El sorbi ultimele înghițituri de ceai şi se chinui să găsească ceva să-i împărtăşească. Ceva important, adevărat, de substanță, cum îi spusese şi ea. Ceva ce n-avea s-o sperie şi să dea bir cu fugiții.

— Mă simt liber doar când călăresc. Şi nu vorbesc de mers la trap prin parcuri. Nu. Mă gândesc la ieşiri în galop pe pajişti întinse. Când calul sare peste mici pâraie, apoi îşi continuă cursa. Când vântul îmi ciupeşte fața şi îmi face hainele să fluture. Abia atunci reuşesc să uit, pentru puțin timp, cine sunt şi ce am făcut.

Dumnezeule! Nu voise să spună cu voce tare acele ultime cuvinte. Dar nu îi părea rău. Domnişoara Kendall merita să ştie măcar atât. Merita să ştie că era nedemn să petreacă timp cu cineva ca ea.

Însă dacă vorbele lui o speriaseră, cu siguranță nu o arăta. Continua să-şi vadă de plantă.

— Mă bucur că poți găsi plăcere în călărie. Cu toții avem nevoie de o evadare din când în când, spuse ea.

Reese se întreba de ce anume ar avea ea nevoie să evadeze. Teamă? Corvezi? Soartă? Întrebarea îi stătea pe buze, dar avea senzația că buzele şi creierul nu îi mai funcționează în tandem. Se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi îngădui un rar moment de relaxare. Pleoapele începură să îi tremure şi, deşi făcea eforturi să țină ochii deschişi, i se închideau aşa cum, inevitabil, cortina cade la finalul celui de-al doilea act al spectacolului.

Încă auzea foşnetul rochiei domnişoarei Kendall, care se mişca prin cameră. Mirosul ei, care semăna cu al unui câmp în luna aprilie, îi gâdila nările. Cântecele pe care le

îngâna parcă îi intrau sub piele şi-i calmau sufletul. În timp ce se lăsa în brațele somnului, avu două gânduri clare.

Primul, că domnişoara Kendall avea să plece în curând, ceea ce era foarte bine, dată fiind situația urâtă care ar fi putut ieşi.

Al doilea, că nu avea să o mai vadă vreodată. Şi era mare păcat. Mare păcat.

Capitolul 3

— Cum a fost întâlnirea de aseară? întrebă Fiona, ridicând privirea de pe caietul de schițe.

Desena un cuplu aşezat pe o bancă, într-o grădină. Lucrarea era în stadiu incipient, dar Sophie deja îşi dădea seama că avea să fie una dintre preferatele ei. Felul în care bărbatul o ținea de mână pe femeie era atât de tandru şi plin de respect. Stăteau aplecați unul spre celălalt, iar buzele le erau la câțiva centimetri.

Sophie oftă şi se duse la fereastra minunatului atelier unde ea, Fiona şi Lily se întâlneau în fiecare sâmbătă dimineața ca să stabilească ce mai aveau de făcut pentru rubrica *Răzbunarea debutantei.* Atelierul era la Fiona acasă şi reflecta pasiunile tuturor celor trei femei. Desenele minunate ale Fionei atârnau pe pereți. Biroul excepțional al lui Lily, cadou de la îndrăgostitul ei duce, era flancat de rafturi pline cu romane, poezii şi alte surse de inspirație. Iar plantele luxuriante ale lui Sophie înfrunzeau şi înfloreau, adăugând eleganței încăperii o notă de frumusețe şi suflul viu al naturii.

— A mers foarte bine, anunță Sophie încântată. Tuturor le-a plăcut desenul tău şi textul lui Lily. Ambele au generat o conversație foarte vie.

Lily puse tocul pe birou şi se lăsă pe spate în scaun. Ochii verzi îi străluceau de curiozitate.

— Spune-ne mai multe, ceru ea. Ce vor să ştie membrele grupului? Ce subiecte le captează imaginația?

Sophie începu să se plimbe de colo-colo în atelier, cumpănindu-şi bine răspunsul. Fondase Ascunzătoarea Debutantei pentru ca admiratoarele fervente ale rubricii să aibă un loc unde să discute despre articole şi despre teme care le interesau, dar care erau considerate nepotrivite în saloane. Prin urmare, întâlnirile erau o excelentă sursă de idei pentru viitoarele articole, dar Sophie era foarte atentă să nu încalce regulile pe care chiar ea le stabilise, în special pe cele care asigurau anonimatul şi care nu permiteau detalierea unor chestiuni foarte private. Din fericire, Fiona şi Lily îi respectau dorința de a urma întocmai regulile şi nu puseseră niciodată presiune pe ea să le împărtăşească mai mult decât ar fi vrut. Sigur, puteau participa ele însele la întruniri, dar poate simțiseră că Sophie avea nevoie să se ocupe singură de această parte a proiectului. Să fie contribuția ei.

— Au fost de acord toate, din toată inima, că pentru un iubit e foarte important să aibă o natură generoasă, începu Sophie. Dar unele dintre ele au fost interesate cum ar putea cultiva această calitate la partenerii lor. Au fost şi câteva care voiau să ştie cum să fie ele însele iubite mai generoase.

— Interesant, spuse Lily. Luă tocul, îl înmuie în călimară şi începu să ia notițe. Poate ar trebui să scriu despre cât e de important să spui franc ceea ce îți doreşti.

— Excelentă idee, confirmă Fiona. Comunicarea sinceră este cheia în orice aspect al unei relații.

— De acord, zise Lily. În textul de săptămâna viitoare le voi sfătui pe femei cum să le spună partenerilor ce îşi doresc – în pat şi în afara lui.

Nu cu mult timp în urmă, o discuție în termeni atât de direcți ar fi făcut-o pe Sophie să roşească până în vârful urechilor. Înțelesese de atunci că plăcerea carnală era la fel de naturală ca rodirea unei semințe. Nu era ceva ruşinos, ci ceva de apreciat, ba chiar de dorit. *Răzbunarea debutantei* deschisese uşa înspre o lume nou, incitantă şi plină de pasiune. Deocamdată, această lume se rezuma, pentru Sophie, la texte şi ilustrații. Încă nu experimentase fiorul unui sărut sau al unei atingeri senzuale. Dar avea de gând să

trăiască acele senzații minunate. Poate chiar înainte să se mărite cu lordul Singleton.

În timp ce Lily continua să scrie, Fiona deschise un alt subiect.

— Am remarcat că aseară te-ai întors mai târziu decât de obicei.

În lunile de când începuseră întrunirile, Sophie avea obiceiul să petreacă serile de vineri acasă la Fiona şi la Gray şi să rămână peste noapte. Era o strategie care o scăpa de efortul de a-i explica mamei unde se ducea în fiecare săptămână şi, în acelaşi timp, le oferea celor trei prietene prilejul de a lucra la următorul text din rubrică, a doua zi dimineața. Din fericire, Sophie, Lily şi Fiona erau prietene încă din copilărie, iar mama lui Sophie îndrăgea foarte mult întreaga familie Hartley. Prin urmare, nu obiectase câtuşi de puțin ca Sophie să înnopteze la prietena ei.

— Iartă-mă dacă ai fost îngrijorată din pricina mea, spuse Sophie. După întrunire am trecut pe la o clădire goală din apropiere, ca să văd dacă în viitor am putea muta acolo întâlnirile.

Sprâncenele de un blond-căpşună ale Fionei se ridicară întrebător.

— Şi? Care e concluzia?

— Spațiul e potrivit…

Sophie se întreba în sinea ei dacă să le povestească prietenelor despre domnul Peabody. Se gândise de multe ori la el de când îl lăsase sforăind liniştit în fotoliu. Liniile aspre ale chipului i se îmblânziseră în somn, iar muşchii lui vizibil încordați se relaxaseră. Dacă la început i se păruse periculos de chipeş, în somn i se părea de două ori pe-atât, pierdut în vise, cu picioarele întinse şi buzele întredeschise. Ea micşorase flacăra lămpii, îl învelise cu grijă cu o pătură, apoi îşi strânsese lucrurile şi ieşise în vârful picioarelor, pe uşa din spate. Dacă exista cineva pe lume care să-i înțeleagă ciudata atracție față de un străin, Sophie ştia sigur că acele persoane erau Fiona şi Lily.

Dar o parte din ea se temea că dacă va vorbi despre timpul petrecut alături de domnul Peabody va rupe vraja şi

totul va părea pur şi simplu ciudat sau nepotrivit. Aşa că decise să păstreze experiența doar pentru sine.

— Din păcate, spuse cu glas tare, clădirea nu e de închiriat. O să găsesc altceva, continuă ea, ridicând din umeri.

— Îmi menţin propunerea ca întrunirile să aibă loc chiar aici, spuse Fiona cu amabilitate, cu toate că ştiu că ai prefera o zonă mai centrală.

Sophie zâmbi recunoscătoare.

— Da, pentru că mă tem că dacă ți-ar apărea la uşă nişte zeci de persoane în fiecare săptămână, ai atrage atenție nedorită.

— Vrei să te ajutăm să găseşti un loc? îi propuse Lily. Iar dacă banii sunt o problemă, am fi mai mult decât încântate să acoperim chiria. Măcar atât să facem şi noi.

— Mulțumesc, spuse Sophie, privindu-le cu drag. Sunteți foarte generoase amândouă, dar o să încerc să găsesc singură rezolvarea. Fie doar pentru a-mi demonstra că sunt capabilă.

— Bineînțeles că eşti capabilă, o asigură Fiona. Ai toată încrederea noastră. Dar până atunci, dacă se va întâmpla să intri în vreo mică încurcătură, să ştii că poți conta pe noi.

— Ştiu, zâmbi Sophie. Întotdeauna m-am putut baza pe voi. Nici nu ştiu dacă aş fi supraviețuit la internatul domnişoarei Haywinkle dacă nu erați voi.

— Ba lucrurile stau fix pe dos, chicoti Lily. Eu eram cea chemată mereu în biroul directoarei. Iar tu erai cea care lua premiul întâi cu coroniță la toate materiile.

— Aveam visuri atât de mari pe atunci, oftă Sophie, aproape dorindu-şi să se întoarcă în acei ani când totul părea posibil. Îşi înghiți nodul din gât şi se uită la ceasul de pe polița şemineului, apoi la prietenele ei. Îmi pare rău, i-am promis mamei că mă întorc înainte de prânz. Chiar trebuie să plec.

Fiona se bosumflă ca un copil.

— Timpul trece prea repede când suntem împreună.

— Aşa e, răspunse Sophie. Dar poate ne vedem toate trei miercuri seara, la balul lui Lady Rufflebum?

— Eu şi Gray vom fi acolo, spuse Fiona veselă.

— Şi eu şi Nash, completă Lily, ridicând privirea din hârtii şi fluturând tocul ca pe un stindard. Soph, să porți rochia din mătase verde smarald!

Ea şi Fiona îi dăruiseră uimitoarea rochie de ziua ei, în urmă cu câteva săptămâni. Intenționa să o păstreze pentru o ocazie specială, dar sezonul urma să se încheie în curând, iar ocaziile îi erau numărate. În curând avea să fie logodită cu un bărbat pe care nu îl iubea şi nu peste mult timp avea să îi devină soție. Îşi mască un tremur scurt şi îşi reaminti că o căsătorie fără dragoste era un preț mic pentru siguranța financiară a familiei sale.

— Poate chiar voi purta rochia, surâse ea. Să sperăm că decolteul şocant n-o va face să leşine pe Lady Rufflebum.

Le făcu prietenelor ei cu ochiul, apoi îşi puse pelerina şi îşi luă rămas-bun. Fiona şi Lily o îmbrățişară de parcă ar fi plecat în expediție în Egipt, nu acasă, la câteva străzi distanță.

Jumătate de ceas mai târziu, Sophie ajungea acasă, la casa din Londra a familiei, îşi punea boneta în cuier şi înainta pe hol, aranjându-şi părul după urechi.

— Bună! Mamă, am venit!

Mama ei apăru din salon, în capătul scărilor, şi îi făcu încântată cu mâna.

— Draga mea, avem un musafir surpriză!

Sophie simți că-i stă inima în loc. Obrajii îmbujorați ai maniei şi ochii sclipitori nu lăsau niciun dubiu, era limpede că musafirul în cauză era un domn, iar Sophie nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva era domnul Peabody. Era culmea nesăbuinței să bănuiască măcar aşa ceva, şi chiar o nebunie mai mare să şi spere. Dar era emoționată peste poate la gândul că exista şi cea mică posibilitate ca în salon să se afle chiar el.

— Cine este? întrebă ea în şoaptă.

Mama ei se mulțumi să zâmbească şi coborî pe scări înspre ea, apucând-o de braț.

— Arăți minunat, îşi asigură ea fiica. Plimbarea până acasă te-a îmbujorat frumos. Stai să-ți iau pelerina, ca să te

poți duce neîntârziat în salon, unde aşteaptă musafirul. Am sunat deja după ceai.

— Nu ai de gând să îmi spui cine e?

— Du-te şi vezi.

Cu acest însemn, mama o împinse neobişnuit de puternic spre uşa salonului.

Sophie intră şi îl văzu pe oaspetele aşezat pe canapeluța lor un pic cam uzată, cu spatele la ea. Umerii largi şi haina croită cu pricepere se vedeau de deasupra spătarului, iar brațele lui masive parcă îi marcau teritoriul.

Fir-ar! Lordul Singleton reuşise, în sfârşit, să o prindă la înghesuială. Sophie privi în spate, spre uşa deja închisă, dorindu-şi cu ardoare să o poată zbughi din cameră. Ştia însă că de data asta nu-l mai putea evita pe marchiz.

— Bună ziua, Lord Singleton, spuse ea, încercând să nu-şi trădeze cu totul lipsa de entuziasm. Ce surpriză plăcută!

El se ridică repede în picioare, îi luă mâna şi se înclină.

— Plăcerea e de partea mea, domnişoară Kendall.

Sophie rezistă cu greu impulsului de a-şi trage mâna dintr-a lui. Marchizul era foarte manierat, avea o siluetă impresionantă, era brunet şi proaspăt ras. Era atrăgător după aproape toate standardele… dar nu şi după ale ei. Când avu posibilitatea să îşi retragă mâna fără a părea nepoliticoasă, îi făcu marchizului semn să ia loc.

Îi turnă o ceaşcă de ceai şi se prefăcu a nu băga de seamă expresia lui nemulțumită când se aşeză pe scaun, nu pe canapea, alături de el.

— Aseară am discutat din nou cu tatăl dumitale, spuse el. E nerăbdător ca eu şi… ca noi doi să… avansăm. Şi mărturisesc că şi eu sunt.

Sophie simțea că ceaiul îi dă în clocot în stomac. Conversația aceea era principalul motiv pentru care evitase să fie singură cu marchizul.

— Nu văd de ce ne-am grăbi, Excelență.

— O, dar nimeni nu ne-ar putea acuza de grabă, spuse el repede, vizibil frustrat. Domnul Kendall mi-a dat de înțeles că eşti deschisă la acest aranjament. Dacă te-ai răzgândit…

— Nu m-am răzgândit, negă ea.

Nu avea de gând să nu îşi facă datoria faţă de familie, oricât şi-ar fi dorit.

— Mă gândeam însă, continuă ea, că am putea să mai aşteptăm câteva luni înainte să facem anunţul oficial.

— Două luni, spuse el cu fermitate.

Emoţiile o trădară, iar ceaşca de ceai începu să îi tremure în mână.

— Poftim?

— Sunt dispus să aştept două luni până să ne anunţăm logodna.

Sophie simţi că i se usucă gura.

— Putem discuta detaliile la sfârşitul sezonului, propuse ea.

Simplul gând de a discuta date concrete şi de a face, în consecinţă, promisiuni ferme, o făcea să intre în panică.

— Două luni, repetă el de parcă nu ar fi auzit-o. Ar trebui să fie îndeajuns. E mai mult decât îmi doream, dar vom folosi acest timp ca să ne cunoaştem mai bine şi ne vom căsători imediat ce vor fi citite anunţurile. Cu ceva noroc, până la Crăciun vei fi deja însărcinată.

Sophie se înecă cu ceaiul şi făcu eforturi să nu-l scuipe pe haina impecabilă a marchizului. Se şterse la gură cu un şervet şi tuşi până îi dădură lacrimile.

Lordul Singleton se aplecă înspre ea, luat prin surprindere şi neştiind cum să reacţioneze.

— Iertare. Nu am vrut să te supăr.

Ea se şterse la ochi şi clătină din cap.

— Sunt bine. Doar că am fost luată prin surprindere.

Adevărul era că nu îşi putea imagina nici logodna, nici nunta şi în mod clar nici noaptea nunţii. Se înfioră fără să vrea.

Îl cunoscuse pe lordul Singleton cu un an în urmă, dar tot îi era aproape un străin. Şi iată-l imaginându-şi deja cum vor procrea împreună. Îşi făcu vânt cu batista.

— Mama dumitale mi-a spus că intenţionezi să mergi la balul dat de Lady Rufflebum, spuse el, cu un anumit farmec la care ea îşi dădea clar seama că era imună. Sper că îmi vei

acorda primele dansuri.

Sophie zâmbi şi încuviinţă cu amabilitate. Simţea că face primii paşi spre salvarea familiei de la ruina financiară şi socială. Dar nu putea să nu îşi dorească fierbinte ca salvându-şi familia să nu fie nevoită să îşi sacrifice viitorul. Precum frunzele îngălbenite în prag de iarnă, visurile ei erau gata să fie luate de vânt şi să moară.

Capitolul 4

Să se strecoare în curtea lui Lady Rufflebum şi să încerce să evite cuplurile de îndrăgostiţi care ieşeau de la bal ca să se plimbe pe terasă era probabil treapta cea mai de jos la care ajunsese Reese până atunci. Gordon, valetul lui, încercase să îl convingă să se ducă în calitate de invitat, dar asta ar fi însemnat să poarte frac, să intre pe intrarea principală şi, în general, să fie sau măcar să pară civilizat. Ceea ce era un pic cam mult.

Pe de altă parte, Reese îşi dorea cu disperare să stea de vorbă cu domnişoara Kendall, iar acela era, de fapt, şi motivul pentru care spiona din dosul tufelor de sub o fereastră, trăgând cu ochiul înăuntru ca un infractor.

La cererea lui Reese, Gordon se interesase discret pe lângă angajaţii familiei Kendall şi aflase că domnişoara va lua parte, cel mai probabil, la balul lui Lady Rufflebum. Sigur, nu era nimic absolut sigur, dar nu era ca şi cum Reese avea alte lucruri de făcut. Ce avea, în schimb, din plin, erau orele petrecute treaz. Şi asta era o problemă.

Ultima dată când dormise mai mult de două ore fusese cu şase seri în urmă, când o şi cunoscuse pe domnişoara Kendall. Se trezise a doua zi devreme, simţindu-se mai odihnit decât se simţise de nu mai ştia când. Se simţise aproape omeneşte. Dacă l-ar mai fi putut ajuta o dată să adoarmă, el ar fi fost de acord.

Îşi ridică din nou capul şi privi pe geam în sala de bal. Reprezenta o lume care îi era atât de străină şi i se părea atât

de misterioasă că se simțea de pe alt continent. Era al doilea născut din familie şi, cu toate că fusese la câteva baluri când era foarte tânăr, renunțase bucuros la acel stil de viață pentru a îmbrăca uniforma de ofițer. Renunțase la ieşirile la teatru, la operă, la club, alegând armele, bătăliile şi câmpul de luptă. Şi nu regretase o clipă.

Dar cu trei luni în urmă se produsese inimaginabilul. Edmund, fratele lui cel mare, pe care îl adora, murise. Reese nu avusese încotro şi fusese nevoit să se întoarcă acasă. Dar o parte din el încă sângera în tranşee, încă auzea gemetele de moarte ale camarazilor. Nu avea cum să redevină persoana care fusese înainte de experiența războiului. Şi cu siguranță nu îl putea înlocui pe Edmund.

Însă, fie că îi plăcea sau nu, Reese era de-acum contele de Warshire. Titlul presupunea putere, privilegii şi o seamă de probleme. Dintre ele, cea mai apăsătoare şi, în opinia lui, surprinzătoare, era lipsa banilor. Reese fusese dintotdeauna priceput la calcule şi era convins că se va descurca mai bine cu finanțele familiei decât o făcuseră Edmund şi fostul administrator. Nu îl deranja să dea afară câțiva angajați corupți şi să strângă cureaua. Voia să schimbe soarta proprietăților familiei şi să se ocupe de ele până la următorul moştenitor – vărul lui, dacă avea să îi supraviețuiască, sau urmaşul acestuia. Lui Reese nu prea îi păsa cui avea să îi revină titlul. Probabil pentru că nici lui nu ar fi trebuit să îi revină, în mod normal.

Se încruntă privind scenele din sala de bal, unde candelabrele sclipeau şi orchestra cânta. Cupluri elegante alunecau pe ringul de dans cu precizia unor soldați care mărşăluiau. La marginea ringului, doamnele mai în vârstă şi domnii formau grupuri-grupuri, observând cu atenție tot ce mişca în încăpere.

Reese urmări cu privirea mai multe femei blonde, dar cu toată distanța îşi dădu repede seama că niciuna nu era domnişoara Kendall. Cu toate că o văzuse o singură dată şi petrecuseră împreună ceva mai mult de o oră, întreaga ei făptură îi rămăsese întipărită în memorie. Mirosul de flori de câmp, grația ei firească, vocea blândă. O vedea când închidea

ochii… şi bănuia că afurisita de rădăcină de valeriană era de vină.

Rămase în ascunzătoare, în compania câte unei broaşte, şi uitându-se din când în când pe geam, tot sperând că o va vedea pe domnişoara Kendall. Orele treceau şi tocmai când era pe punctul de a renunța, o văzu. Se rotea pe parchetul lucios al sălii de bal, învăluită în mătasea verde a unei rochii care parcă era făcută din aer. Avea părul prins, dar câțiva cârlionți de culoarea mierii scăpaseră din pieptănătură şi-i încadrau adorabil fața şi gâtul. Nu era cea mai frumoasă femeie de la bal. Nu purta cele mai scumpe bijuterii. Nici măcar nu era cea mai bună dansatoare.

Dar nu avea ochi decât pentru ea.

Şi tot afurisitul de ceai era de vină.

Dansa cu un bărbat înalt, bine făcut, brunet. Reese nu îl cunoştea, dar părea genul care consideră că totul i se cuvine. Că frumusețea lui, bogăția şi statutul social sunt lucruri fireşti. Şi la fel este şi partenera de dans.

Reese îşi roti uşor umerii ca să se mai dezmorțească. Cui îi păsa dacă domnişoara Kendall dansa cu un tânăr bogat şi arogant? N-avea decât să danseze şi cu Diavolul în persoană dacă asta îşi dorea.

Reese nu voia de la ea decât rețeta pentru acel amestec de plante pe care i-l făcuse. Şi care, în mod miraculos, îi dăduse câteva ore de linişte şi de pace. Încercă să aibă răbdare până la încheierea valsului. Urmări cu interes cum se alătură altor două tinere – erau surori, cel mai probabil – şi le îmbrățişează cu căldură. Îşi imagină cum ar fi să fie îmbrățişat de domnişoara Kendall. Foarte plăcut, probabil, căci sigur mirosea frumos, dar, mai presus de asta, pentru că îi păsa de tot şi de toate, de oameni, de plante şi probabil şi de animale.

Discuta cu prietenele ei şi când zâmbi, blând şi sincer, Reese simți o împunsătură în inimă. Încercă să nu se mai gândească, dar senzația nu se lăsa înlăturată cu una, cu două, şi persista ca o fantomă. Îl bântuia şi îl hărțuia. Îi spunea că nu va fi niciodată suficient de bun.

Doamne sfinte! Se desprinse de lângă fereastră, se

rezemă de zidul de cărămidă şi închise ochii. Era limpede că avea nevoie disperată de somn. Şi trebuia să stea de vorbă cu domnişoara Kendall.

Îşi trecu mâinile prin păr, îşi aranjă haina, apoi se îndreptă spre terasă şi intră în sala de bal. Îi făcu semn unui valet care servea băuturi.

— Cu ce vă pot fi de folos, milord? întrebă tânărul.

Reese scoase din buzunar biletul pe care îl scrisese înainte de a pleca de acasă şi i-l dădu valetului.

— Dă-i acest bilet domnişoarei Kendall, te rog.

— Domnişoarei Kendall? făcu valetul, ridicând nedumerit din umeri.

— E cea de acolo, de lângă orchestră. În rochie verde.

Valetul urmări indicațiile lui Reese şi făcu ochii mari, apreciativ.

— Fii discret, te rog, mai spuse Reese, strecurându-i în mână şi o monedă. Dar cu cât îi dai biletul mai repede, cu atât mai bine.

Apoi se întoarse în grădină, aşteptând-o pe domnişoara Kendall.

*

— Doriți şampanie?

Valetul slab ca un țâr le oferea pahare de pe o tavă uriaşă Fionei, lui Lily şi lui Sophie. Fiona refuză, dar Lily şi Sophie acceptară bucuroase. Tocmai ridicau paharele într-un toast mut când valetul îi înmână conspirativ lui Sophie un mic bilet împăturit.

— Pentru dumneavoastră, şopti el, apoi dispăru în mulțime.

Ceva din comportamentul lui o făcu pe Sophie să țină biletul ascuns în pumn. Dacă Fiona sau Lily văzuseră ceva, niciuna nu scosese o vorbă. Pe de altă parte, amândouă erau deja atente la chipeşii lor soți, care tocmai îşi făceau apariția să le invite la dans. Când cele două surori ezitară, Sophie le îndemnă să accepte.

— Mergeți şi dansați, le spuse ea. Cu ocazia asta mă

duc să văd ce face mama.

Hârtia parcă o ardea în palmă. Sophie Kendall nu era genul de fată obişnuită să primească scrisori misterioase. Nu inspirase niciun bărbat să îi scrie poezii romantice. Nici măcar nu transmisese bilete către altcineva din clasă. Aşteptă ca prietenele ei să se amestece printre dansatori. Bănuia că biletul e din partea vreunei membre a Ascunzătorii Debutantei, dar asta ar fi fost o încălcare a regulii numărul 2 şi niciodată nu se întâmplase să o abordeze cineva din grup în afara întâlnirilor săptămânale.

Cel mai probabil era, îşi spuse Sophie, că valetul îi dăduse ei biletul din greşeală. Poate era pentru Lady Halton care, la fel ca ea, era îmbrăcată în verde, dar care, spre deosebire de ea, avea vreo cinci, şase admiratori adunaţi în jurul ei. Sophie înghiţi în sec şi desfăcu biletul. Dacă îi era într-adevăr adresat ei, spera din inimă că nu era de la lordul Singleton, care deja dansase cu ea şi de atunci nu o scăpase din ochi.

Găsi un loc discret şi citi cu atenţie.

Dragă domnişoară Kendall,

Am subestimat calităţile ceaiului dumitale şi, mai ales, te-am subestimat pe dumneata. Te rog să ne întâlnim în grădină dacă şi când poţi.

Pe Sophie o frigeau degetele. Aşadar, domnul Peabody îi scrisese şi dorea să o revadă. Chiar în acea seară. Privi încă o dată biletul, apoi îl împături şi-l strecură în corsaj, chiar între sâni, un gest care ar fi oripilat-o pe fosta directoare de la pension. Rămase un pic pe gânduri. Ce Dumnezeu făcea domnul Peabody la bal? Şi cum de nu îl zărise printre ceilalţi oaspeţi?

Şi, mai ales, de ce gândul de a-l revedea pe croitorul insomniac şi morocănos îi provoca fiori în stomac?

În cealaltă parte a încăperii, mama ei părea să asculte bârfele doamnei Hartley, fluturând când şi când din evantai. Lordul Singleton părea adâncit într-o discuţie, probabil

politică, împreună cu alți câțiva domni mai în etate. Fiona şi Lily dansau. Sophie hotărî că nimeni nu avea să îi simtă lipsa dacă va face o scurtă plimbare în grădină, aşa că se îndreptă spre uşile franțuzeşti de la capătul sălii.

În clipa în care păşi pe terasă, simți că se aventurează pe alt tărâm. Sunetul viorilor începea să se audă tot mai slab, fiind înlocuit de cântecele greierilor şi ale păsărilor de noapte. În locul mirosului de ceară de lumânare din interior simțea aroma îmbătătoare a ierbii şi a bujorilor înfloriți. Porni pe o potecă pietruită şi se aventură tot mai mult în grădina minunat ornamentată. Din loc în loc erau lampioane a căror lumină difuză puneau şi mai bine în valoare peisajul. Sophie ştiu instinctiv că domnul Peabody nu o aştepta printre statuetele cu zâne şi spiriduşi. Probabil prefera să fie departe de clădire, de lampioane şi de ceilalți oaspeți. La o mică răscruce, stătu o clipă pe gânduri, apoi o apucă în direcția unde grădina nu mai era la fel de meticulos şi studiat aranjată.

— Domnişoară Kendall!

Vocea lui groasă, plină precum ciocolata, făcu să îi crească pulsul. Îl reperă în apropiere, tolănit sub un copac, cu spatele sprijinit de trunchi. Purta o haină neagră, pantaloni şi cizme tot de culoare neagră şi părea una cu umbrele misterioase din grădină. Doar albul lavalierei se distingea în beznă. Se ridică şi se apropie de ea cu o mică plecăciune.

— Îți mulțumesc că ai venit.

Ea se apropie de el, ieşind de pe potecă şi păşind în iarba moale.

— Ce faci aici, domnule Peabody?

— Nu mă cheamă Peabody, spuse el, lăsând privirea în jos.

— Poftim?

— Nu sunt croitorul care a avut atelierul în clădire. Sunt proprietarul clădirii.

Privirile li se întâlniră, a ei, nedumerită, a lui, uşor vinovată.

— Numele meu este Reese, continuă el. Sunt conte de

Warshire.

Sophie clipi des. Nici într-o sută de ani nu ar fi crezut că domnul

Peabody era conte. Era prea sălbatic şi nerafinat. Prea aspru. Prea necizelat.

— Contele de Warshire, repetă ea, căutând în minte vreo informaţie despre el. Stai! Contele nu cumva a…

Se opri, căci nu reuşea să spună cu glas tare ce ştia despre fostul conte. Probabil fusese fratele mai mare al lui Reese. Murise cu câteva luni în urmă într-un tragic accident de vânătoare.

— Era fratele dumitale? întrebă ea.

El încuviinţă din cap.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea simplu. Cred că resimţi din plin pierderea.

— Aşa e.

Vocea i se frânse un pic, apoi tuşi şi îşi drese glasul.

— Ar fi trebuit să îţi spun din acea seară că nu sunt domnul Peabody. Nu-mi dau seama de ce n-am făcut-o.

— Poate credeai că sunt acolo să te jefuiesc, răspunse ea.

El surâse slab şi o privi cu ochi arzători.

— Poate. În orice caz, am adormit înainte să-ţi pot mulţumi pentru ceai. Aveai dreptate când ai spus că nu prea dorm. Şi e şi acesta un motiv pentru care am cerut să te văd în seara asta.

— Nu înţeleg, spuse Sophie, complet confuză.

— Domnişoară Kendall, am nevoie de ajutorul dumitale, spuse el cu vocea ceva mai controlată. Şi cred că putem ajunge la o înţelegere în beneficiul amândurora.

Sophie făcu un pas mai aproape de el. Se minuna de felul în care lumina lunii îi punea în evidenţă trăsăturile feţei, pomeţii înalţi, linia dreaptă a nasului, bărbia puternică.

— Despre ce fel de ajutor e vorba? întrebă ea, căci curiozitatea era deja mult prea mare.

El ezită o clipă, îşi frecă bărbia şi abia apoi vorbi.

— Am nevoie să petreci noaptea cu mine.

Capitolul 5

Genele imposibil de lungi ale domnişoarei Kendall fluturară câteva clipe.

— Iartă-mă, spuse ea, râzând nervos. Mi s-a părut că ai zis că ai avea nevoie să petreci noaptea cu mine.

— Aşa am spus. Şi, da, am nevoie.

Era o solicitare îndrăzneață, dar Reese nu vedea de ce s-ar ascunde. Se gândea că sinceritatea şi candoarea lui vor fi apreciate.

— Înainte să înțelegi greşit, deşi cred că e deja târziu pentru astfel de precauții, dă-mi voie să explic. Nu propun nimic nelalocul lui. Pur şi simplu, am nevoie să mă ajuți să adorm. Cum ai făcut în acea seară.

— Oh! exclamă ea, atât de uşurată că reacția era aproape jignitoare, involuntar. Dar nu e nevoie să şi fiu cu dumneata, Lord Warshire. Pur şi simplu, o să îți mai dau nişte rădăcină de valeriană.

El scutură din cap.

— Am încercat deja. Am folosit ce mai rămăsese din săculețul pe care mi l-ai lăsat. N-a funcționat.

— Dar este acelaşi amestec, se miră ea.

— Ştiu. Şi nu m-a ajutat să adorm.

Recrease întocmai condițiile din seara când ea venise la prăvălie. Pregătise ceaiul exact la fel. Se aşezase în acelaşi fotoliu vechi. Ba chiar făcuse ordine la fel cum făcuse ea, apoi băuse patru ceşti din afurisitul de ceai. Dar nu pusese geană pe geană.

Trei seri la rând încercase ceaiul, fără vreun efect. Se părea că ingredientul lipsă era domnişoara Kendall în persoană.

— Interesant, spuse ea, căzând pe gânduri şi ducându-şi un deget la buze. Aş putea să îți scriu exact paşii şi proporțiile pe care le folosesc.

— Nu înțelegi, spuse el cât putu de calm şi blând în timp ce stomacul i se strângea de panică.

Dacă ea nu avea să fie de acord, nu-i rămânea decât să

o implore în genunchi. Era deja periculos de aproape de acel punct.

— Nu valeriana a fost ceea ce m-a ajutat să dorm pentru prima dată după săptămâni, continuă el. Dumneata ai fost.

Un amestec de milă, înțelegere, compasiune şi negare îşi făcu loc pe chipul ei.

— Nu am fost eu, Lord Warshire.

— Te rog, spune-mi Reese. De fiecare dată când aud titlul îmi amintesc de fratele meu Edmund.

„Şi despre faptul că trebuia să fie printre noi. Numai că nu este".

— Prea bine… Reese, spuse ea după o scurtă ezitare.

Nu-şi dădea seama de ce, dar când îi rosti numele, inima parcă i-o luă la galop.

— Îmi pare rău din tot sufletul că suferi de insomnie, continuă ea, iar compasiunea din tonul cu care îi vorbea îi dădea lui Reese speranță. Numai că dacă îți închipui că am avut cumva de-a face cu faptul că te-ai putut odihni în acea noapte, mă tem că greşeşti. Nu am nici puteri tămăduitoare, nici magice, ridică ea din umeri. Pur şi simplu, ți-am făcut un ceai bun… şi asta poate să învețe oricine.

La naiba! De asta se temea, că ea nu avea să-l creadă. Pe de altă parte, nu era nevoie ca ea să creadă cu adevărat că îl poate ajuta. Trebuia doar să spună da.

— Tot ce-ți cer este să stai cu mine. Câteva seri pe săptămână.

— Cu neputință!

— Te las să foloseşti clădirea, zise el repede, jucându-şi una dintre ultimele cărți. Fără să-mi plăteşti chirie şi ori de câte ori ai nevoie.

Ea îngheță, iar chipul ei frumos rămase impasibil. Dar Reese îşi dădea seama din privirea ei că propunerea o tenta dureros de mult.

— Eşti dispus să mă mituieşti ca să petrec noaptea cu tine?

— Nu e vorba de mită, o asigură el. Mai curând, de un schimb. Îmi faci un serviciu, iar eu te recompensez pentru

timpul pe care mi-l dedici. Nu ți-aş cere asta dacă nu…

Se opri o clipă, căci îi venea greu să spună exact cum stăteau lucrurile, şi anume că era în pragul disperării.

— Nu aş cere asta dacă aş crede că am o altă opțiune, găsi el soluția.

Ea mai făcu câțiva paşi spre el, mătasea de culoarea smaraldului foşnindu-i la picioare precum valurile ce ating țărmul. Reese aproape că vedea lupta care se ducea în ea între dorința de a folosi spațiul din clădire şi dorința de a se ține departe de necazuri.

— Nu, spuse ea într-un final. Oricât aş vrea să ajut, e cu neputință. Cum îți imaginezi că părinții mei ar fi de acord să-mi petrec noaptea singură cu un bărbat neînsurat? Iar dacă cineva ar afla de micul nostru aranjament, fie el şi nevinovat, numele mi-ar fi terfelit ca o primulă după o vânătoare de vulpi.

— În seara în care ne-am cunoscut, băteai singură străzile, nu se lăsă el. Dacă ai reuşit să pleci de acasă atunci, sigur o vei mai putea face.

— Nu e acelaşi lucru. Nu făceam nimic greşit.

El se încruntă uşor. Poate nu încălca nicio lege, dar tânăra din fața lui cu siguranță avea câteva secrete bine păzite.

— Nici eu nu cer ceva greşit.

Ea întinse mâinile, cu un gest de neputință.

— Îmi pare rău, Reese. Ştiu că eşti convins că te pot ajuta, dar chiar nu pot. Şi nu pot să-mi risc viitorul şi să pun în pericol şi bunul nume al familiei mele doar ca să-ți dovedesc asta ție. Acum trebuie să plec, încheie ea clătinând trist din cap.

Disperarea amenința să îl învăluie ca un giulgiu. Nu putea să o oblige pe domnişoara Kendall să-şi petreacă noaptea cu el. Şi nu avea să o facă. Dar nici nu putea să o lase să plece înainte să-şi joace şi ultima carte.

— Aşteaptă! îi spuse.

Ocoli copacul, un mesteacăn superb, şi luă trandafirul pe care îl tăiase de dimineață chiar din grădina lui. Era înflorit, galben şi captivant şi îi amintise de ea – îndrăzneață,

deschisă, dar şi delicată. Iar petalele de un galben ce bătea înspre portocaliu erau proaspete ca răsăritul. Şi luminoase ca zâmbetul ei.

Desigur, acele gânduri rămaseră doar pentru el. Îi oferi floarea în tăcere. Ea făcu ochii mari şi întredeschise buzele.

— E minunat, şopti ea, acceptând trandafirul şi privindu-l în lumina lunii. N-am mai văzut un asemenea trandafir. L-ai găsit în grădina lui Lady Rufflebum.

— Nu. E din grădina conacului Warshire.

— Ai şi grădină? întrebă ea, curioasă.

— Nu sunt convins că poate fi numită astfel. E mai degrabă o paragină. Un amestec incolor de tufe uscate şi flori strivite.

— Bine, dar acest trandafir…

— Era singurul înflorit din tufă. Probabil singura ființă vie din locul acela afurisit.

— Chiar aşa?!

Nu mai era doar curioasă, ci intrigată de-a dreptul.

El făcu un pas mai aproape. Voia să îşi întipărească în memorie liniile nasului ei şi forma arcuită a buzelor. Nu o învinovățea că refuza să îl ajute. Dar dacă nu avea s-o mai vadă vreodată, măcar să-i spună tot adevărul.

— Într-un univers al decăderii, al prăbuşirii şi al morții, acel trandafir era ca o rază de soare ce se încăpățânează să strălucească. Şi mi-a amintit de dumneata.

Reese îşi băgă mâinile în buzunar şi îşi înghiți disperarea şi singurătatea. Încercă să nu se gândească la zilele nesfârşite şi la nopțile chinuitoare care îl aşteptau. Înclină uşor capul.

— Petrecere frumoasă în continuare! spuse el, apoi se întoarse şi plecă.

Aproape ajunsese la poarta grădinii când auzi vocea domnişoarei Kendall.

— Reese! Aşteaptă!

Rămase pe loc. Nu îşi dădea seama dacă într-adevăr ea îl strigase sau dacă fusese doar glasul imaginației lui. Dar când întoarse capul, o văzu în spatele lui, cu pieptul parcă zbătându-se.

— Tot nu cred că te pot ajuta să dormi, spuse ea, dar sunt dispusă să fac o încercare.

O urmă de speranță încolți în el.

— Mulțumesc, îi spuse, cu un glas care parcă nu era al lui.

Ea scoase un oftat de parcă ar fi regretat deja decizia.

— Ne întâlnim vineri la prăvălie. La aceeaşi oră ca data trecută, propuse ea. O să vorbim atunci despre detaliile… aranjamentului nostru.

— Prea bine. Aştept cu nerăbdare să te revăd. Vineri.

Deja număra orele în gând.

— La revedere, domnişoară Kendall.

Ea privi trandafirul şi zâmbi, cu toate că n-ar fi vrut.

— La revedere.

El rămase pe loc şi o privi cum se îndreaptă spre casă. Când ea se întoarse să îi mai arunce o privire, Reese avu senzația că soarele răsare dintr-o mare de nori.

— Ah, Reese! exclamă ea de parcă ar fi uitat ceva important.

Lui începu să-i bată inima cu putere.

— Da?

— Poți să-mi spui Sophie.

Îi mai aruncă un zâmbet uluitor şi dispăru în noapte precum o nimfă ce părăseşte tărâmul muritorilor ca să se reîntoarcă în lumea ei de basm.

Capitolul 6

Vineri seara, la finalul întrunirii, Sophie îi înmână lui Madame Laurent un ghiveci cu flori.

— Îți mulțumesc, în numele membrelor Ascunzătorii Debutantei, pentru că ne-ai îngăduit să ne întâlnim aici în ultimele săptămâni. Ai fost extrem de generoasă.

Femeile aşezate în jurul mesei încuviințară şi aplaudară.

— Dar am profitat prea mult de generozitatea dumitale,

continuă Sophie, şi îmi face plăcere să anunț că începând de săptămâna viitoare ne vom întâlni într-o clădire vacantă aflată la câteva străzi de aici. E o fostă croitorie şi am aranjat să o folosim în serile de vineri. Prin urmare, să aveți o săptămână plăcută şi vă aştept data viitoare în noul spațiu.

La ieşire, toată lumea murmura, încântată şi nerăbdătoare. Sophie făcu degrabă ordine, îi ură o seară bună lui Madame Laurent şi lui Ivy şi o zbughi pe uşă, afară, îndreptându-se spre locul de întâlnire cu Reese.

De fiecare dată când se gândea la revederea cu el simțea furnicături pe şira spinării. Mai ales pentru că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce voia de la ea. Nu îi era teamă de el. Dacă ar fi vrut să îi facă rău sau să profite de ea, ar fi putut să o facă până atunci. Dar se comportase ca un gentleman desăvârşit. Poate unul morocănos, dar care îi respectase limitele şi o respectase pe ea.

Adevărul era că mare parte din starea ei de nervozitate era generată de nerăbdare. Voia să îl revadă, cu toate că ştia că nu trebuia să simtă asta.

De aceea şi fusese, inițial, atât de hotărâtă să reziste în fața pledoariei lui, în fața argumentelor, a mitei şi a cuvintelor meşteşugite. Fusese neclintită ca o stâncă până în clipa când el îi oferise trandafirul. Atunci, rezistența ei se risipise ca nişte petale în vânt. În acel moment întrevăzuse bărbatul de sub statul gros de suferință şi disperare. Fusese extrem de blând şi aproape liric. Dar mai văzuse ceva la el – apreciere față de frumusețea şi forța naturii. Cineva care privea astfel lumea nu era imposibil de salvat.

Odată ajunsă în dreptul uşii verzi, bătu de două ori şi îşi duse o mână la piept. Fir-ar să fie, dacă inima nu îşi calma bătăile, urma să aibă ea însăşi nevoie de valeriană. Reese deschise aproape imediat, de parcă ar fi aşteptat cu nerăbdare momentul.

— Oh, ai bătut la uşă. E ceva nou, comentă el, cu un zâmbet dezarmant.

Îi făcu semn să intre şi o conduse spre fotoliile din piele din mijlocul încăperii.

Ea se aşeză şi se pregăti să recite discursul pe care şi-l

pregătise, ba chiar şi-l repetase mai devreme. Cel în care îi explica, fără echivoc, că ea va stabili regulile aranjamentului lor şi că era gata să plece în clipa în care el ignora fie şi cel mai mic detaliu din cerințele ei. Dar în clipa în care îl văzu aprinzând lampa, nu-şi mai găsi cuvintele. Părul lui era în dezordine, fața îi era acoperită de o barbă de câteva zile, pleoapele îi erau căzute, iar obrajii, supți.

— Reese, începu ea, punându-şi săculețul pe măsuța dintre ei, arăți cumplit.

— Ar fi trebuit să mă aranjez un pic, spuse el, tresărind şi frecându-şi barba. Majordomul meu a încercat să mă convingă, dar m-am încăpățânat.

— Nu mai spune, replică ea, încrucişându-şi brațele la piept. Ai mâncat ceva azi?

El cugetă câteva momente, de parcă i s-ar fi pus o întrebare capcană.

— Nu cred, răspunse, într-un sfârşit.

— Atunci de aici trebuie să începem, decise ea fără drept de apel. Ştiu o cârciumă în apropiere. Du-te, mănâncă ceva şi stăm de vorbă când te întorci.

— Nu vii cu mine? întrebă el, iar Sophie fu la un pas să jure că simțise o undă de alertă în vocea lui gravă şi profundă.

— Nu putem fi văzuți împreună, răspunse ea.

Privirile li se întâlniră. Ochii lui erau temători şi suferinzi.

— Nu mi-e foame, protestă.

— Nu discutăm! i-o tăie ea. Trebuie să mănânci înainte să discutăm despre detaliile înțelegerii noastre.

— Mă aştepți aici? întrebă el, după o scurtă ezitare.

— Promit, răspunse ea pe un ton solemn.

Vădit nemulțumit, îşi luă haina de pe spătarul unui scaun şi se îmbrăcă.

— Nu stau mult, dar încuie uşa după mine, ca să fii în siguranță.

Ea îi zâmbi şi îl conduse la uşă. Rămasă singură, se învârti câteva minute prin încăpere, dornică să îşi facă o idee mai clară. Mărfurile fuseseră luate de pe rafturi şi în urmă

rămăseseră doar câteva obiecte amărâte: o mănuşă, două şosete desperecheate, câteva lavaliere şi un baston.

În spatele tejghelei găsi nişte butoni, nasturi şi pene, dar în mod deosebit o încântă să descopere nişte ulei de şters praful, un şorţ şi câteva cârpe. Se gândi că nu ar fi rău să înceapă deja să pregătească încăperea pentru întrunirea din săptămâna următoare, aşa că se apucă de treabă. Şterse tejgheaua, rafturile, scaunele şi chiar şi fotoliile din piele. Era atât de absorbită de ceea ce făcea că nici nu observă când Reese se întoarse, aducând un mic pachet.

— A ce miroase? întrebă el. Şi de ce locul arată de parcă ar fi fost asaltat de douăzeci de cameriste zeloase?

Sophie îşi şterse mâinile şi îşi dădu jos sorţul.

— E ulei cu aromă de lămâie, îi explică. Era mare nevoie de ceva curăţenie pe aici.

— Mulţumesc, spuse el, încruntându-se uşor. Sper că ştii că nu de-asta te-am rugat să vii.

— Ştiu, răspunse ea, deşi încă nu era sigură de motivul real pentru care era acolo. Cum a fost cina?

— Am adus-o la pachet, spuse el. Aici e şi un sandviş pentru tine, nişte brânză şi câteva mere.

Se aşeză pe un scaun şi se priviră, apoi se invitară unul pe celălalt să mănânce. Numai că niciunul nu se mişcă.

— Doar nu mă laşi să mănânc singur, protestă el.

Ea luă sandvişul care îi era oferit. I se părea ciudat să ia cina singură cu un bărbat, şi cu atât mai ciudat cu cât nu aveau nici tacâmuri, nici şervete şi nici măcar o masă în toată regula. Era ca la un picnic, dar fără insecte. Simţi privirea lui Reese asupra ei, aşa că muşcă din sandviş.

— E delicios, spuse.

El muşcă din sandvişul lui cu o poftă nedisimulată.

— Ai avut o idee excelentă. Nu-mi dădusem seama că mi-era aşa foame.

Mâncară aproape tot, mai puţin merele, pe care le puseră pe măsuţa dintre ei. În cameră nu era niciun ceas, dar Sophie bănuia că era aproape de miezul nopţii. De obicei, la acea oră, vineri seara, ar fi ajuns deja acasă la Fiona şi Gray, ar mai fi stat de vorbă şi apoi s-ar fi culcat în adorabila

cameră de oaspeți. Dar în acea zi îi trimisese Fionei un bilet în care îi transmitea că nu va petrece noaptea la ea şi că va ajunge, în schimb, sâmbătă dimineața. Se simțise un pic pe un teritoriu periculos. Domnişoara Haywinkle le spunea mereu fetelor de la pensionul ei că regulile bunei-cuviințe existau tocmai pentru a le proteja pe tinerele domnițe. Sophie fusese sceptică, dar stând în aceeaşi încăpere cu contele de Warshire, în penumbră, începea să creadă că fosta directoare avea dreptate. Şi de aceea Sophie dorea să stabilească nişte reguli clare privind interacțiunea ei cu contele. Avea nevoie de limite. De linii care nu puteau şi nu trebuiau depăşite.

— Cum am spus deja în grădina lui Lady Rufflebum, începu ea, cred că e important să stabilim clar termenii aranjamentului nostru.

— De acord, răspunse Reese binevoitor. Dar dă-mi voie să pregătesc ceva de băut.

Înainte ca ea să poată obiecta, el strânse ce rămăsese din cină, se duse în camera din spate şi se întoarse cu două pahare de coniac. Îi înmână unul, apoi ciocniră şi sorbi cu poftă. Sophie îşi puse paharul pe masă fără să ia o înghițitură. Dacă era vreun moment în care să fie nevoie să fie perfect lucidă, acela era, în acea noapte.

— Nu am nicio obligație față de tine, începu ea. Dar ca să mă asigur că nu există neînțelegeri, vreau să clarific din capul locului câteva lucruri.

— De acord, spuse el calm, rezemându-se de spătar. Ştiu că rugămintea mea e neobişnuită, dar nu-ți propun absolut nimic necuviincios. Intenția mea nu e să te seduc, Sophie.

Ea simți o fierbințeală în ceafă. Nu îşi dădea seama dacă era din pricina discuției sau a sunetului ca de catifea al numelui ei rostit de el. Era doar recunoscătoare că lampa era pe tejghea şi că ea şi Reese erau cumva în penumbră.

— Nu sugeram că ai avea intenții necurate în ce mă priveşte, spuse ea. Îmi dau seama că aşa ceva e puțin probabil.

— Cum aşa? întrebă el, neîncrezător.

Pentru Dumnezeu! Deja îi ardeau obrajii.

— Pentru că de regulă nu le provoc astfel de…

Dumnezeule! Era umilitor, dar îşi propusese să fie foarte sinceră faţă de el. Că nu va evita subiectele neplăcute.

— Voiam să spun, continuă ea, că bărbaţii nu mă vor în acest fel, în general…

El o privi uimit. Apoi începu să râdă. Un râs sănătos, plin, pe care ea îl resimţi până în stomac.

— Iartă-mă, se scuză el, aplecându-se şi punându-şi coatele pe genunchi, dar dacă tot mergem pe calea sincerităţii, trebuie să-ţi fac şi eu o mărturisire.

Sophie se îmbărbătă în gând şi rezistă tentaţiei de a lua o gură de coniac.

— Spune.

— Eram sincer când am spus că nu intenţionez să te seduc. Dar asta nu înseamnă că nu te doresc, Sophie. Ba chiar îmi vine greu să îmi imaginez o femeie mai dezirabilă decât tine.

Privirea lui fierbinte zăbovi asupra ei şi, precum un bulb care simte primele raze de soare după o iarnă cruntă, trupul i se încălzi şi se umplu de viaţă.

— Conversaţia a luat-o pe cu totul altă pantă, spuse ea, încercând cât putea să preia din atitudinea fostei directoare Haywinkle. Ideea e că vreau să avem o înţelegere clară. Mă vei lăsa să folosesc camera asta în fiecare vineri între orele 7 şi 11 seara. Apoi voi încerca să creez un cadru potrivit pentru somn. Dar nu pot garanta nimic.

El duse mâna la ceafă, uşor confuz.

— Dar ce se va petrece aici între 7 şi 11 seara?

Sophie îi ignoră deliberat întrebarea.

— Şi acum, regula numărul 1.

— Avem reguli?

— Nu vei pune întrebări despre cum folosesc clădirea şi te vei ţine departe în acele ore.

— Bine, mormăi el. Dar să ştii că e sau, mă rog, era un magazin respectabil. Sper că nu-l vei transforma într-o ascunzătoare unde se fumează opiu.

— Chiar dacă aş face-o, nu ar fi treaba ta.

Reese luă o înghiţitură de coniac şi-i aruncă un zâmbet

care aproape îi înmuie genunchii.

— Sunt intrigat, domnişoară Kendall.

— Regula numărul 2, continuă ea, este că absolut nimeni nu trebuie să ştie de înțelegerea noastră.

— Nici angajații mei? întrebă el frecându-şi bărbia.

— De ce-ar fi nevoie să ştie? tresări Sophie.

— Pentru că te vor vedea la conacul Warshire, spuse el, ca şi cum ar fi fost de la sine înțeles.

— Dar... am presupus că ne vom întâlni aici, la prăvălie, spuse ea, cu toate că îşi dăduse brusc seama că el gândise diferit.

Reese ridică din umeri.

— În caz că nu ai remarcat, aici nu e niciun pat, răspunse el pe un ton sec.

Ea se ridică şi începu să se plimbe agitată prin încăpere.

— Bine, dar vinerea trecută ai dormit aici, în fotoliu. Nu poți face asta din nou?

— Nu, pentru că am nevoie să fii în preajmă, iar aici nu ai avea parte de confort.

Ea clipi.

— Reese, nu voi împărți patul cu tine.

— Nici nu sugeram aşa ceva, răspunse el, ridicând o sprânceană.

— Bun.

Sophie se strădui să nu lase să se vadă cât de tare o îngrozea gândul. Contele tocmai spusese că nu avea de gând să o seducă, şi iată că tocmai ea readucea subiectul în discuție. Presupusese că avea şi alte planuri când îi propusese să petreacă noaptea împreună, dar se părea că îşi făcuse griji degeaba.

— Mă tem că nu se pune problema să petrec noaptea la conac.

— Dar erai dispusă să petreci noaptea aici. Care e diferența dacă ai face-o la mine acasă? Nu e departe, doar un drum scurt cu trăsura. Şi este de departe mult mai confortabil acolo. Deja ți-am pregătit o cameră de oaspeți.

Sophie simți că are nevoie de un pic de distanță, aşa că

se duse în celălalt capăt al încăperii şi luă de pe raft un melon pe jumătate rupt. Îl plimbă dintr-o mână într-alta, încercând să tragă de timp. Ce spunea Reese era logic. Cum era însă să îi explice că i se părea prea personal să se ducă la el acasă? Acolo risca să afle mai mult despre cine era el cu adevărat. Şi mai risca să înceapă să țină la el mai mult decât la un conte morocănos şi insomniac.

Puse pălăria la loc pe raft şi se întoarse înspre el.

— Nu trebuia să presupui că voi fi dispusă să vin la tine acasă. Prefer să rămân aici, pe teren neutru.

— Nu suntem inamici, Sophie. Vreau să te simți în largul tău. Dacă vrei să rămânem aici peste noapte, aici vom rămâne. Doar că mă gândeam că ai prefera să ai camera ta şi… De fapt, nu contează, se întrerupse el brusc.

— Ce voiai să spui? întrebă ea. Ce anume nu contează?

El strânse buzele, ca şi cum ar fi decis să nu mai scoată o vorbă, dar ea se apropie de el şi-l provocă să o privească în ochi. El îi susținu privirea preț de câteva secunde, apoi lăsă paharul pe masă şi se ridică. Era atât de aproape de el că îi vedea irizațiile aurii ale ochilor şi genele prelungi.

— Voiam să spun că dacă ai veni la mine poate ți-ar plăcea să petreci timp în grădină.

— În grădina de unde ai luat trandafirul galben? întrebă ea, profund intrigată.

Revedea, cu ochii minții, perfecțiunea acelei flori. Încă simțea pe obraji atingerea catifelată a petalelor.

— Aceeaşi, confirmă el. Dar, cum spuneam, nu prea ai ce vedea acolo. Grădinarul-şef s-a îmbolnăvit anul trecut şi au trecut deja luni bune de când n-a mai întreținut grădina. Acum îşi revine, uşor-uşor, şi vrea să se reapuce de treabă în curând. E printre angajații vechi ai familiei şi o să-l aştept să se întoarcă. Dar până atunci, grădina arată cam sumbru.

Sophie înghiți în sec. Proiectele care țineau de grădinărit îi erau absolut irezistibile. Şi cu cât provocarea era mai mare, şi interesul ei era mai mare. Dar trebuia să evalueze bine lucrurile, să pună în balanță avantajele şi riscurile.

— Poate vin săptămâna viitoare, spuse ea. În noaptea asta rămânem aici.

— Bine, spuse Reese cu jumătate de zâmbet. E deja ora de culcare?

Capitolul 7

Sophie îl studie cu atenție.

— Nu eşti în dispoziția potrivită pentru somn, îi spuse ea.

Era adevărat. În preajma ei, toate simțurile îi erau în alertă. Avea un efect de-a dreptul fizic asupra lui prin felul plin de grație în care se mişca, prin vocea neaşteptat de senzuală şi scânteierea sfidătoare din ochii ei albaştri. Deşi tânjea să doarmă, nu-i plăcea gândul de a irosi ore pe care le putea petrece în compania ei.

— Şi ce ai vrea să facem? o întrebă. Am putea juca cărți sau am putea ieşi la o plimbare.

Ea privi în jur cu un aer gânditor.

— Hai să mutăm nişte mobilă.

— Ce e în neregulă cu mobila?

— Nimic. Dar pentru vinerea viitoare o să am nevoie de mai multe locuri de stat jos, aranjate în cerc.

Reese îşi scoase haina şi o azvârli pe tejghea. Chiar nu-i păsa ce făceau, câtă vreme o avea pe ea în preajmă. Prezența ei îl făcea să se simtă bine. Îl distrăgea de la propriile probleme.

— În camera din spate e o bancă lungă. Aş putea s-o mut aici, propuse el.

— Perfect! Am văzut şi nişte scaune mai mici în spatele tejghelei. Chiar şi nişte taburete ar fi bune.

Reese îşi dorea enorm să ştie ce planuri avea, dar ştia că dacă ar întreba ar încălca regulile pe care i le prezentase cu câteva minute în urmă. Aşa că îşi suflecă mânecile şi se puse la treabă, aducând în camera principală toate piesele de mobilier pe care se putea sta jos şi aranjându-le conform

indicațiilor ei. Singurul pe care Sophie nu dorise să îl mute era chiar fotoliul în care el adormise cu o săptămână în urmă. Când terminară, în centrul camerei era un oval de scaune, scăunele, băncuțe, taburete pe care puteau lua loc cel puțin treizeci de persoane.

— E un început promițător, zâmbi Sophie. Mulțumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere, îi răspunse el şi, spre marea lui mirare, îşi dădu seama că n-o spunea din complezență.

— Am mai adus ceai. Vreți să-ți fac?

El stătu un pic pe gânduri şi decise că mai bine moare de nesomn decât să fie tratat ca un babalâc neputincios.

— Mulțumesc, dar deocamdată rămân la coniac.

Dintr-odată, ea păru aproape agitată.

— E târziu şi chiar ştiu că ai nevoie de odihnă. Poate ar trebui să mergem în camera din spate şi să vedem dacă îți putem crea acolo condițiile de care ai nevoie.

Dumnezeule mare! Nu voia o soră de caritate. Ca să fie corect până la capăt față de Sophie, chiar nu era sigur ce voia.

— Tu eşti obosită? o întrebă. Poți să te ghemuieşti pe fotoliul de aici. Eu pot sta dincolo, ca să îți ofer intimitate.

Ea clătină din cap.

— Nu-mi e somn. Hai să jucăm cărți, poate aşa ne vine somnul.

Reese scoase un pachet de cărți din sertarul măsuței şi le amestecă.

— Să aduc o masă mai mare?

Sophie apucă câteva perne decorative şi le puse pe covor, în centrul ovalului format de scaune.

— Nu e nevoie. Putem juca pe jos.

— Jucăm 21? întrebă el, aşezându-se pe o pernă.

— Doar dacă ştii să pierzi.

Din nou, acel aer senzual şi parcă insinuant din tonul ei, care îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi luat prima înghițitură de whisky. Se sprijini într-un cot şi împărți cărțile.

— Licitezi, domnişoară Kendall?

Ea îl privi şi îşi ţuguie buzele.

— Aş licita, milord.

Încăperea parcă se încălzise brusc. Devenise mai intimă.

— Şi ce ai de gând să licitezi?

— Banii sunt banali, continuă ea, apăsându-şi buza de jos cu arătătorul. Sigur ne putem descurca mai bine.

Reese simţea cum i se încălzeşte şi sângele în vene.

— De acord.

— Nu am nimic valoros de licitat, aşa că trebuie să fim creativi.

Asta chiar nu era greu. Deja îşi imaginase câteva posibilităţi de-a dreptul obraznice.

— Alege orice.

— Eşti sigur?

Luă cărţile pe care le împărţise el, iar pe faţa ei nu se citea dacă are o mână bună sau proastă.

— Foarte sigur.

— Prea bine.

Sophie lăsă cărţile, se ridică încet şi se îndreptă spre tejghea. Se aplecă, ascunse la spate un obiect şi se întoarse la locul ei pe perne.

— În seara asta jucăm pe…

Scoase de la spate un bol din cristal plin cu…

— Nasturi!

Răsturnă nasturii pe podea, apoi îi culese în palme, lăsându-i să îi cadă printre degete ca aurul unui comori a piraţilor.

— Nasturi, repetă el pe un ton plat.

— Cei ornamentaţi cu roz sunt cei mai valoroşi, desigur, stabili ea, ridicând unul ca să îl poată vedea şi el.

— Evident, răspunse Reese, nevenindu-i să creadă că reuşise să îl surprindă.

— Dar şi cei din os sunt la mare căutare, explică Sophie cu un aer expert.

El ridică din umeri şi intră în joc.

— Eu, unul, îi prefer pe cei din alamă.

— Foarte lipsit de imaginaţie din partea ta, îl tachină

ea. Nu mă mir. Sper că eşti pregătit sufleteşte să îi pierzi pe toți.

— Mai vedem noi, mormăi el, dar ea nu se lăsă intimidată.

Luă cărțile, ridică din sprânceană şi licită.

O oră mai târziu, ea avea considerabil mai mulți nasturi, dar lui nici că-i păsa. Era prea distras de sentimentul ciudat care parcă îi umplea pieptul. Era o senzație pe care o recunoştea vag. Senzația că se simte bine, pe care o asocia cu perioada petrecută la colegiul Eton şi cu verile alături de fratele lui. Sau cu primul sărut. Cu o viață de om în urmă.

Dar cât timp juca cărți cu Sophie nu se gândea la probleme, la trecut sau la imposibilitatea de a dormi. Se concentra în schimb asupra cărților, asupra ochilor ei albaştri şi la nasturii care treceau dintr-o grămăjoară în cealaltă. Muşchii i se relaxau. Respirația i se regla. Şi o parte din tensiunea din el se domolea. Pe măsură ce orele din noapte treceau, ei începeau să i se închidă ochii, iar când el o surprinse încercând să-şi mascheze un căscat, i se făcu milă şi lăsă baltă cărțile aproape câştigătoare pe care le avea în mână.

— Eşti epuizată, îi spuse. Nu vrei să te duci în cealaltă cameră şi să te aşezi confortabil în fotoliu?

Ea lăsă cărțile jos, se întinse pe-o parte şi îşi sprijini capul în palmă.

— Aş prefera să rămân aici şi să ațipesc un pic, îi spuse, cu un zâmbet somnoros.

— Desigur.

Luă o pernă şi i-o aşeză sub cap. Ea oftă, puse obrazul pe materialul moale şi mătăsos, iar el se simți intens şi în mod irațional de gelos. Pe acea pernă.

— Dacă dorm mai mult de o oră, să mă trezeşti, murmură ea, apoi clipi cu greu de câteva ori şi închise ochii.

— Somn lin, Sophie, spuse el, mai mult pentru sine.

Când simți că se putea mişca fără să o deranjeze, se ridică, îşi luă haina şi o acoperi cu ea, de la umeri la şolduri. Făcu lampa mai mică, apoi se întinse din nou pe podea şi

puse şi el capul pe o pernă. Profită de ocazie ca să o privească în detaliu. Să se minuneze de uşurința cu care alunecase într-un somn liniştit, împăcat… perfect. „Cineva care adoarme astfel”, îşi spuse, „are cu siguranță sufletul pur ca zăpada proaspăt căzută şi conştiința liniştită”. Iar Reese nici nu-şi putea imagina cum ar fi să se simtă şi el la fel. Îi privi mişcările line ale pieptului şi buzele întredeschise. Pleoapele îi tremurau uşor, iar el se întrebă dacă visa cumva trandafiri galbeni, nasturi roz sau cu totul altceva.

În timp ce o privea, îşi băgă mâna sub pernă şi îndoi genunchii, preluând întocmai poziția ei. Inspiră şi expiră în acelaşi ritm cu ea. Închise ochii şi o văzu jucându-se încântată cu nasturii, ajutându-l să mute mobila, zâmbind sub razele lunii în grădina lui Lady Rufflebum. Rămase întins lângă ea, calm şi mulțumit, până când, la un moment dat, miraculos, adormi.

*

Sophie se foi şi strânse pleoapele ca să nu mai simtă lumina dimineții care reuşise totuşi să se strecoare printre draperii.

Îşi simțea muşchii cam tensionați, dar îi era cald şi bine sub pătura care mirosea a piele, a coniac şi… a Reese. Gemu uşor, apoi se frecă la ochi şi descoperi că pătura nu era pătură, ci haina lui Reese. Dumnezeule! Nu avusese de gând să doarmă toată noaptea. Ideea fusese să rămână cu el la prăvălie ca să îl ajute pe el să…

— Bună dimineața!

Vocea îi era blândă şi amuzată şi îi mângâia pielea ca nişte petale de maci. El îi întinse o ceaşcă aburindă.

— Poftim ceaiul.

Ea se ridică în şezut, luă ceaşca şi luă o înghițitură de ceai.

— Mulțumesc.

Clipi de câteva ori, ca să înlăture de tot urmele somnului.

— Parcă ziceai că nu bei ceai, îi reaminti lui Reese.

— Aşa e. Dar ştiu că tu bei.

Vorbise ridicând uşor din umeri, iar Sophie observă că arăta mult mai bine decât în seara de dinainte. Obrajii nu îi mai erau atât de supți şi privirea nu-i mai era la fel de pierdută.

— Ai reuşit să… ai dormit vreun pic? îl întrebă.

— Chiar da, răspunse el, pe jumătate uşurat, pe jumătate neîncrezător.

— Foarte bine! Cred că asta demonstrează că eşti perfect capabil să adormi fără ajutorul meu. Eu chiar am adormit înaintea ta. Reese, e doar meritul tău.

— Nu, răspunse el cu glas ferm. Nu aş fi dormit fără tine. Sper că nu încerci să te retragi din înțelegerea noastră, adăugă el, privind-o cu un aer bănuitor.

— Nu, spuse ea. Dar nu neg că mă îndoiesc că e înțelept ce facem.

— De ce? Ai petrecut noaptea cu mine şi nu s-a prăbuşit cerul. Cel mai scandalos lucru care s-a petrecut a fost că am jucat cărți pe nasturi.

Sophie privi în jos. Adevărat, nu se întâmplase nimic nelalocul lui. Încă. Dar între ei se crease ceva, o conexiune. Plutea o căldură, în unele momente se aplecase involuntar spre el, ca o lalea care se înclină înspre soare. Nu putea recunoaşte aşa ceva în fața lui, dar era destul de sigură că şi el simțise ceva asemănător. Iar asta era foarte periculos. Pentru că nu puteau da curs atracției dintre ei. Era aproape logodită cu Lord Singleton şi nu îşi putea dezamăgi familia, care depindea de ea şi conta pe ea să nu ajungă la închisoarea rău-platnicilor.

— Eşti îngrijorată că va afla cineva? întrebă Reese. Am să fac tot ce-mi stă în puteri să te protejez. Să mă asigur că nu ştie nici vântul, nici pământul.

— E şi asta o problemă, recunoscu ea.

Dar mult mai teamă îi era că nu-i va putea rezista lui Reese. Că va începe să tânjească la un viitor imposibil.

— Ai stabilit nişte reguli, spuse el aproape cu disperare în glas. Am jurat să le respect întocmai. Nu aş risca să te pierd… adică să pierd ajutorul tău.

Atunci ea îşi dădu seama că trebuia să includă în înțelegerea lor o clauză specială care să o apere de propriile dorințe. Trebuia să îi spună lui Reese despre lordul Singleton şi să adauge încă o regulă, poate cea mai importantă.

Puse ceaşca jos, îi dădu lui Reese haina şi îl privi drept în ochi.

— Unul dintre motivele pentru care trebuie să fiu cu mare băgare de seamă este că urmează să mă logodesc în câteva săptămâni.

— Să te logodeşti, repetă el.

— Da, cu lordul Singleton. Ne-am hotărât să facem anunțul la finalul sezonului.

— Singleton… E bărbatul acela înalt şi respectabil cu care dansai la bal?

— Da.

— Înțeleg.

Privea bolul de cristal cu nasturi, iar energia pe care Sophie i-o văzuse mai devreme pe chip parcă dispăruse.

— Sophie, dacă vrei să faci pasul înapoi, să renunți la înțelegerea noastră şi la mine, o să înțeleg. Nu o să mă bucur, dar voi înțelege.

— Nu, îl asigură ea. Am fost de acord să te ajut şi, dacă am să pot, o s-o fac.

— Deja mă ajuți prin simpla ta prezență.

Ea trase adânc aer în piept.

— Promit că o să stau cu tine în fiecare seară de vineri până mi se anunță logodna. Dar pentru asta trebuie să mai fi de acord cu o regulă. Poate o să ți se pară… stranie.

— Orice vrei, o încurajă el.

— Regula numărul 3, spuse ea încet, este că nu avem voie să ne atingem.

El clătină nedumerit din cap.

— Bine, dar nici nu te-aş atinge vreodată… decât… dacă vei dori.

— Ştiu. Dar regula e foarte clară. Fără atingeri. Chiar dacă vrei. Chiar dacă vreau. Şi mai ales dacă vrem amândoi.

— Am înțeles. Fără atingeri.

— Nici măcar atingeri care pot fi considerate nevinovate

sau întâmplătoare, punctă ea.

Avea nevoie de limite clare şi ferme. Citise în articolele debutantei cât e de uşor să cazi în plasa dorinței. Aşa că dacă amândoi se abțineau, pericolul avea să fie mai mic.

Reese o privi, iar ochii parcă îi ardeau.

— Ai cuvântul meu.

— Excelent, îngăimă ea, ridicându-se ca să se dezmorțească. Aşadar, ne-am înțeles.

— M-aş oferi să dăm mâna, dar…

— Cuvântul tău îmi e de ajuns, Reese. Am încredere în tine.

Ceea ce era perfect adevărat. În ea nu avea, în schimb, încredere. Se baza pe regula numărul 3 să o țină cu picioarele pe pământ şi să o împiedice să cadă în gol.

Şi spera că avea să fie de ajuns.

Capitolul 8

Membrele clubului secret Ascunzătoarea Debutantei se arătară foarte încântate de noul loc pe care Sophie îl găsise pentru întrunirile săptămânale. Odată ajunse la fostul atelier de croitorie, admirară spațiul mare şi deschis în timp ce îşi ocupau locurile. Prin comparație cu încăperea drăguță, dar înghesuită din spatele magazinului de rochii al lui Madame Laurent, noul loc părea un palat.

Femeile profitară de spațiul generos şi liber din capătul prăvăliei ca să se dezmorțească şi să socializeze. Sophie era încântată că numărul membrelor sporea, iar acea seară de vineri nu constituia o excepție. Textul apărut în acea dimineață în rubrică făcuse vâlvă, şi toate participantele păreau dornice şi nerăbdătoare să îl dezbată.

La ora 8, Sophie le salută pe toate, ca de fiecare dată, şi recapitula regulile. Apoi, cu un aer ceremonios, îi înmână exemplarul ei din ziar lui Ivy, ca să citească cel mai recent text.

Dragi debutante,

Tinerele sunt învățate adesea să fie pasive şi să nu exprime ceea ce doresc. Să evite să facă valuri. Însă într-o relație romantică e important să în faci cunoscute dorințele. Partenerul trebuie să ştie ce în face plăcere sau, dacă în vine greu să o faci prin vorbe, arată-i. Nu-ți fie teamă să ceri ceea ce vrei şi încurajează-l să facă la fel.

Un gentleman adevărat va aprecia şi respecta o femeie care îşi comunică dorințele şi care nu se aşteaptă ca el să-i citească gândurile.

Ilustrația înfățişa un cuplu într-un câmp de flori sălbatice. Ea stătea aşezată şi smulgea petalele unei margarete, iar el stătea cu capul în poala ei.

Păreau perfect mulțumiți şi în largul lor unul cu celălalt. Şi foarte îndrăgostiți.

În timp ce Ivy citea textul, Sophie încercă să şi-l imagineze pe lordul Singleton cu capul la ea în poală. Încercă să se imagineze vorbind cu el despre lucruri personale, genul de lucruri care nu fac obiectul conversațiilor insipide de salon. Genul de lucruri care contează.

Nu reuşi să se imagineze astfel alături de el. Era adevărat, nu îl cunoştea prea bine. Dar nu i se păruse niciodată curios în ce-o privea. Nu căuta să o înțeleagă. Nu ca Reese.

Discuțiile despre text erau înflăcărate, iar Sophie se retrase lângă tejghea şi începu să se gândească la noaptea pe care o petrecuse cu Reese chiar pe podeaua acelei încăperi. Ştia că n-ar trebui să îşi dorească să îl revadă, dar încă de când se trezise nu putuse să se gândească la altceva. Sâmbăta trecută, înainte de a-şi lua rămas-bun, fusese de acord ca vineri să se întâlnească la ora 11 seara în fața atelierului şi de acolo să meargă împreună la conacul Warshire. El îi promisese că în acea noapte le va da liber tuturor angajaților pentru ca nimeni să nu o vadă şi să alimenteze cine ştie de bârfe.

Familia şi prietenele ei nu aveau să ştie câtuşi de puțin

unde se va afla. Mama ei presupunea că rămâne ca de obicei la Fiona şi Gray, pe care Sophie îi anunțase însă că nu va dormi la ei în săptămânile următoare pentru că va fi ocupată cu un nou proiect.

Fiona îi aruncase o privire deopotrivă nedumerită şi întrebătoare, dar, din fericire, nu făcuse presiuni să afle despre ce fel de proiect e vorba. Spusese doar că va fi, cu siguranță, un succes răsunător, ca de altfel orice proiect de care se apuca Sophie. Dar Sophie nu îşi dorea decât un pic de aventură. Voia să simtă gustul libertății. Şi, cu ceva noroc, putea să-şi atingă scopurile fără să-şi facă familia de râs.

Întrunirea se apropia de final. Când membrele grupului fură gata de plecare, Sophie le petrecu până la uşă şi-i ură o seară bună fiecăreia în parte. Printre ultimele care plecau era o tânără palidă, cu ochi mari şi căprui şi un aer extrem de obosit. Avea părul prins la ceafă, în coc, iar pe umerii fragili purta un şal galben şters.

— Nu cred că am făcut cunoştință. Numele meu e Sophie, îi spuse cu căldură, întinzându-i mâna.

— Eu sunt Violet, răspunse femeia.

Chiar când îşi strângeau mâinile, Violet păru că o să cadă din picioare, aşa că Sophie o prinse de braț.

— Vino şi ia loc un pic, insistă, conducând-o la cel mai apropiat scaun. Iartă-mă că-ți spun, dar nu arăți deloc bine.

— Sunt bine, o asigură Violet. Doar un pic amețită după ce am stat aşezată atâtea ore. Nu-ți face griji pentru mine.

— Ce vorbă-i asta? Sophie puse o chiflă cu unt pe o farfurie şi i-o întinse. Ceva-mi spune că n-ai luat încă cina.

Chipul femeii se îmbujoră uşor. Lăsă privirea în jos.

— Nu am, din păcate, altceva, dar chifla cu unt şi o ceaşcă de ceai poate vor fi suficiente deocamdată, continuă Sophie.

Îi aduse lui Violet ceaiul şi se aşeză lângă ea în timp ce mânca. Ar fi vrut să ştie mai multe despre nou-venită. Părea să aibă în jur de 18 ani. Era prea tânără să aibă cearcănele pe care le avea şi trăsăturile atât de obosite. Sophie nu dorea să fie indiscretă. În definitiv, cele mai multe participante la

întrunirile lor săptămânale erau rezervate în legătură cu detaliile din viața personală. Ea observă totuşi că Violet nu avea verighetă şi că avea mâinile muncite.

— Mă bucur că ni te-ai alăturat în seara asta, spuse Sophie cu sinceritate. La început, grupul pare mare, cumva şi intimidant, dar vei vedea că în curând te vei simți ca acasă.

— 0, da, încuviință Violet. Toată lumea a fost prietenoasă cu mine şi mi-a urat bun venit. Chiar dacă sunt… în fine, eram o simplă fată în casă.

— Unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la acest grup este că aduce laolaltă femeile şi le uneşte, spuse Sophie în timp ce strângea din cameră farfuriile şi ceştile. În încăperea asta nu contează dacă eşti o doamnă din înalta societate, o fată în casă, o vânzătoare sau spălătoreasă. Motivul pentru care ne adunăm în fiecare vineri este unul singur – să ne împărtăşim experiența şi cunoştințele şi să ne susținem reciproc.

— E minunat.

Tonul lui Violet era plin de speranță şi trist, totodată. Sophie zâmbi şi se ocupă un pic şi de planta lui Reese care, trebuia să recunoască, arăta ceva mai bine.

— E important să nu ne simțim singure.

Violet aproape că lovi ceaşca de farfurioară, de parcă mâinile ar fi început să îi tremure.

— Mă tem că trebuie să plec, spuse ea dintr-odată.

— Sigur, îi răspunse Sophie cu o privire plină de înțelegere. Scoase din săculeț câțiva bănuți şi i-i dădu tinerei. Nu e cine ştie ce, dar aş vrea să ți-i ofer.

— Nu pot accepta! exclamă Violet, aproape îngrozită.

— Te rog, consideră-i un mic dar.

Era partea care îi revenea lui Sophie din câştigul săptămânal pentru rubrica *Răzbunarea debutantei.* Fiona şi Lily insistaseră de la bun început ca banii să se împartă la trei.

— Dacă vrei, într-o zi poți face acelaşi gest pentru altcineva, îi mai spuse fetei.

— E foarte generos din partea ta… Nu ştiu ce să spun…

Doar… mulțumesc.

— Pentru puțin, spuse Sophie făcând un gest scurt din mână.

Violet îi aruncă un zâmbet ezitant, îşi strânse şalul pe umeri şi se îndreptă spre uşă.

— Ai grijă pe drum! îi strigă Sophie. Şi sper că ni te vei putea alătura şi săptămâna viitoare.

— Şi eu sper, răspunse fata încet, apoi dispăru în beznă.

Întâlnirea cu tânăra fragilă şi parcă slăbită îi lăsă lui Sophie un sentiment nedesluşit. Nu se simțea în largul ei. Termină de spălat vasele şi deretică încăperea. Dar nu avea prea mult timp să reia în minte conversația cu Violet. Era aproape 11 noaptea, iar Reese putea veni din clipă-n clipă.

Când el bătu la fereastra camerei din spate, ea îşi luă pelerina, stinse lampa de pe tejghea şi ieşi pe alee, cu inima bătându-i de parcă alergase un kilometru.

— Sophie! spuse el, evident uşurat să o vadă. Sper că eşti bine.

— Da. Expiră şi inspiră încet, sperând să îşi domolească bătăile inimii. Tu eşti bine? întrebă, la rândul ei.

— Ceva mai bine, ridică el din umeri. Vrei să te ajut cu bagajul? arătă el înspre geanta ei. Am oprit o birjă, ne aşteaptă o stradă mai încolo.

— Mulțumesc, răspunse ea.

Îşi trase apoi şalul pe cap, ca să se asigure că nimeni n-ar recunoaşte-o dacă întâmplător s-ar întâlni cu cineva la acea oră. Câteva minute mai târziu erau în trăsură, în drum spre conacul Warshire. Reese era aşezat lângă ea, la o distanță sigură. O privea din când în când, aproape ca să se asigure că era încă acolo. Dar în cea mai mare parte a timpului privea afară pe geam. Arăta aproape ca în vinerea precedentă. Era agitat, epuizat şi în general la capătul puterilor. Din păcate, nimic din toate astea nu-i scădea din atractivitate. Liniile chipului său erau eminamente masculine, de la nasul drept la pomeții pronunțați şi bărbia pătrată. Razele lunii îi luminau începutul de barbă şi şuvițele aurii care îi cădeau peste gulerul cămăşii. Avea picioarele

lungi, suple, dar puternice, iar umerii parcă îi zvâcneau sub materialul hainei, făcând ca interiorul trăsurii să pară cumva cald şi intim.

— Drumul nu e lung, spuse el. Şi, aşa cum ai cerut, m-am asigurat că toţi angajaţii pleacă din casă zilele astea. N-o să dai cu ochii de niciun valet şi de nicio fată în casă. S-au bucurat şi ei să aibă câteva zile libere.

— Mă bucur şi îţi mulţumesc, spuse ea.

— Asta înseamnă, desigur, că trebuie să ne ocupăm singuri de tot ce avem nevoie. N-o să avem majordom, cameristă, vizitiu şi, cel mai important, n-o să avem bucătăreasă.

— Cred că vom supravieţui o noapte, surâse ea.

Luminile oraşului începeau să se estompeze. Şi cu cât se depărtau de oraş, cu atât se simţea mai relaxată. Căci în acea noapte nu era domnişoara Kendall, fiica bine-crescută şi îndatoritoare a unui baron scăpătat şi care urma să devină logodnica unui marchiz.

Era Sophie şi atât.

Şi, de data asta, posibilităţile păreau nelimitate.

Într-un sfârşit, trăsura intră pe aleea ce ducea spre o structură ce semăna şi cu un castel medieval, şi cu o catedrală. Ferestre în stil gotic, o uşă impozantă şi cele două turnuri ascuţite puteau face casa cam neprietenoasă în ochii multor vizitatori, dar Sophie o găsea ciudat de frumoasă şi specială. Cu totul aparte.

Când trăsura se opri, Reese coborî şi făcu un gest să o ajute să coboare, la rândul ei. Îşi retrase însă repede mâna şi o băgă în buzunar. Plăti vizitiul şi stabili să revină a doua zi la 11. Acesta încuviinţă degrabă şi când plecă, Sophie îşi dădu seama că în următoarele douăsprezece ore avea să fie singură cu contele, o perspectivă care o încânta şi o înspăimânta deopotrivă.

Capitolul 9

Reese o conduse spre treptele ce duceau la intrarea în conacul Warshire, pe care el, unul, îl considera în continuare ca fiind al lui Edmund. Reese locuise acolo când era copil, dar ca adult petrecuse foarte puțin timp în reşedința familiei. Până în urmă cu trei luni. Atunci primise o scrisoare rece, cu fraze perfect echilibrate, în care i se adresau condoleanțe şi prin care era informat că Edmund, fratele lui mai mare, „decedase în urma rănilor suferite la un accident de vânătoare". În scrisoarea de la avocat, Reese era informat că trebuia să revină imediat la reşedința familiei pentru a se ocupa de aranjamentele necesare în vederea înmormântării şi pentru a se ocupa de documente importante şi a-şi prelua responsabilitățile ce-i reveneau odată cu titlul de conte de Warshire. Dar Reese nu putuse depăşi şocul provocat de primul paragraf, în care era informat că Edmund, fratele pe care îl venerase, era mort. În mintea lui Reese, casa aceea era şi avea să rămână a lui Edmund. El fusese cel care exorcizase demonii lăsați în urmă de tatăl lor. El era cel destinat să trăiască până la adânci bătrâneți, liniştit că prin copiii şi nepoții lui numele şi sângele familiei vor merge mai departe. Numai că Edmund nu mai era, iar continuitatea familiei depindea de Reese. Deci nu avea nicio şansă.

O conduse pe Sophie pe treptele din cărămidă, rezistând din nou impulsului de a-i oferi mâna.

— Ai grijă cum păşeşti, îi spuse, reproşându-şi că nu se gândise să pregătească nişte lămpi în fața casei, înainte să plece.

Deschise uşa şi o invită înăuntru, apoi se opriră în holul slab luminat. Sophie făcu ochii mari când văzu tavanul înalt, ornamentele şi minunata lucrătură în piatră.

— E minunat, suspină ea. Parcă e din altă lume.

Reese nu putea spune că îi împărtăşea perspectiva romantică asupra casei, dar se bucura că locul îi era pe plac lui Sophie. Ea putea găsi frumosul în absolut orice.

— Vino, îi spuse, luând o lampă de pe masa sculptată

din dreptul intrării. Am cerut să ți se pregătească o cameră. Te conduc acolo ca să te poți instala.

O conduse pe holul lung, pardosit cu marmură, iar ea admiră vechile tapiserii ce acopereau pereții şi figurile geometrice din jurul geamurilor.

— Aici ai copilărit? îl întrebă ea cu uimire.

— Da, răspunse el, gândindu-se că poate nu ar fi cel mai bun moment să îi spună şi că plecase din acel loc cât de repede putuse.

Pe la jumătatea holului, el indică o scară uriaşă, iar ea îl urmă până la primul etaj.

— La etajul de aici sunt biblioteca şi un salon, explică el, observând cum ochii ei sclipeau de interes şi curiozitate. Te rog, simte-te ca acasă, plimbă-te pe unde vrei.

— Mi-ar plăcea să văd mai mult, spuse ea. Mi-aş dori să fie ziuă, ca să pot umbla peste tot şi să pot explora şi grădina.

— Nu văd de ce am aştepta până mâine, ridică el din umeri. Te duc chiar acum în grădină.

— Putem?!

— Putem face orice dorim.

Reese o conduse pe Sophie într-un dormitor de oaspeți de trei ori mai mare decât camera ei de acasă. Era decorat în nuanțe de auriu şi albastru pal şi era demn de o regină. Patul cu baldachin din centrul încăperii era mult mai mare decât orice alt pat în care dormise. Nici măcar cel de la Fiona şi Gray nu se compara.

— Sper că te vei simți bine aici. Îmi doresc să ai parte de tot confortul, spuse el.

— Sunt sigură că aşa va fi, răspunse ea, cu toate că aproape rămăsese fără suflare. Unde e camera ta?

— Ceva mai încolo pe hol. E vechea mea cameră. Nu reuşesc să iau decizia să mă mut în dormitorul principal.

Sophie dădu uşor din cap, reținând informația pentru mai târziu.

— Ştii, spuse ea cu blândețe, nu e nevoie să mergem în seara asta în grădină. Motivul pentru care sunt aici e să te ajut să dormi.

Dacă-ți petreci jumătate din noapte arătându-mi proprietatea, pierzi ore prețioase de somn.

El se sprijini de uşă, cu un aer gânditor.

— Azi, ceva mai devreme, eram atât de obosit că nu-mi puteam încheia cămaşa. Îmi bătea inima să-mi spargă pieptul, degetele nu mă ascultau şi tot ce îmi doream era să am parte de câteva ore de somn.

— Şi acum?

El îşi trecu palmele peste față.

— Acum vreau să petrec timpul cu tine, ca un om normal.

— Dar eşti un om normal, chicoti ea.

El o privi fix preț de câteva clipe în care lui Sophie îi fu imposibil să îşi dea seama la ce se gândea sau ce simțea.

— Sunt un om normal doar în preajma ta, spuse el într-un sfârşit.

Sophie simți, din cap până în picioare, un fior dulce şi senzual.

Deşi ea şi Reese erau aproape la capete opuse ale camerei, se simțea de parcă o mângâiase. Cu vorbele lui.

— Uite ce îți propun, spuse ea încet. Petrecem o oră în grădină, nu mai mult, apoi îți fac un ceai şi încerc să te conving să adormi.

— Încep să cred că mă poți convinge să fac orice, spuse el, făcând-o să se înfioare din nou.

Roşie toată, îşi puse bagajul lângă pat şi aruncă şalul pe pat.

— Să ştii că o plimbare ar putea face minuni pentru amândoi. Hai, arată-mi drumul.

Porniră printr-un labirint de coridoare şi scări şi ajunseră într-un final la o uşă dublă, înaltă şi grea, din lemn.

— E intrarea în sala de bal, explică el.

Împinse cu umărul uşa, care se deschise, cu un scrâşnet de balamale. Sophie intră prima. Încăperea era uriaşă şi goală, iar lumina lunii îi dădea o nuanță de un mov deschis, superbă şi aproape nepământeană.

— Fratele meu organiza aici petreceri minunate, spuse Reese, de parcă ar fi încercat să îşi imagineze încăperea plină

de oaspeți, de muzică şi bună dispoziție. Dar eu o prefer aşa cum e acum. Goală şi tăcută.

— Şi mie îmi place aşa, recunoscu Sophie.

— Poate o să te mire, dar nu sunt mare amator de baluri, spuse el pe un ton sec.

— Vai, adică nu îți place să dansezi? întrebă ea cu prefăcută surpriză.

— În principiu, nu.

Se apropie de ea şi îşi ridică o mână deasupra, ca şi cum ar fi valsat împreună. Ea făcu piruete, cu mare grijă ca nu cumva trupurile să li se atingă. Dansul lor fără muzică şi fără atingere îi provocă o amețeală stranie. Râse şi se îndepărtă de el, continuând să facă piruete, prefăcându-se că şi-a pierdut răsuflarea nu din pricina farmecului său, ci a amuzamentului. În realitate, lui Sophie îi plăcuse teribil de mult acel dans imaginar la lumina lunii. Nu l-ar fi dat pe o sută de valsuri sub candelabrele sclipitoare ale sălilor de bal londoneze.

Reese se îndreptă spre uşile franțuzeşti de la celălalt capăt al sălii şi le deschise ca şi cum era pe cale să o conducă pe un alt tărâm. Arătă cu mâna spre terasă şi spre plantele şi arborii de dincolo de ea.

— Bine ai venit în grădina casei Warshire.

Sophie păşi pe terasă şi simți imediat un fior de încântare.

— Reese, şopti ea. E nemaivăzut!

Era întocmai cum i-o descrisese el. Era întunecată, pe moarte, părăsită. Dar era, în acelaşi timp, mult mai mult de atât.

Din punctul în care se afla, vedea cel puțin trei zone distincte ale amplei grădini. În centru se afla un pavilion din piatră. În stânga era un pâlc de plopi scorojiți şi tufişuri dese şi încâlcite. Partea din dreapta nu era decât o mare de flori palide, aproape cenuşii, de asfodel, care se unduiau sub briza caldă a serii. În spatele pavilionului de piatră, Sophie distinse cu greu o a treia secțiune, poate cea mai incitantă dintre toate. Nu vedea bine în întuneric, dar îşi dădea seama că acolo se află o livadă de meri şi câteva fântâni masive din

piatră ce imitau cascade.

Contrastul intens între părțile grădinii o încânta, dar poate că cel mai neobișnuit element era chiar în fața ei, la picioarele ei, de fapt. Întregul peisaj era înconjurat de un șanț cu apă.

— Ai grijă cum păşeşti, o preveni Reese. E mai adânc decât pare.

Ea simți că i se face pielea de găină.

— Vorbeşti de parcă ai fi căzut în el. Şi nu o dată!

— Am fost la un pas să mă cufund până peste cap în noroi, spuse el ca şi cum ar fi fost o nimica toată. Vino, e un podeț aici.

Ea îl urmă, iar de cealaltă parte a podețului din lemn, oțel şi piatră văzu o sculptură de dimensiuni reale înfățişând o creatură sinistră pe jumătate câine, pe jumătate sălbăticiune.

— El e tot ce am putut noi numi animal de companie, eu şi Edmund, zâmbi Reese. Sophie, ți-l prezint pe Rex.

În acel moment, Sophie înțelese. Pavilionul, şanțul cu apă, arborii ciudați, plantele stranii şi paznicul feroce din piatră…

— Nu îl cheamă Rex, şopti ea.

Reese se întoarse şi o privi nedumerit.

— Cum adică?

— E Cerberul, spuse ea încet. Câinele din Hades.

— Dar are numai un cap, replică Reese.

Sophie atinse conturul statuii, în zona gâtului câinelui. Unele zone nu erau la fel de netede ca celelalte. De parcă ceva fusese retezat.

— Cred că la un anumit moment a avut trei capete.

— Cerberul, murmură Reese. Asta explică de ce avea acei dinți înspăimântători. Dar ce-ar căuta statuia Cerberului aici? Pare complet nelalocul ei.

— Ba deloc, răspunse Sophie, uluită. E tocmai la locul ei. Căci, dacă nu cumva mă înşel, grădina e o reprezentare a Hadesului.

Capitolul 10

Reese se scărpină în cap, cam neîncrezător.

— E limpede că nu e o grădină englezească în sensul clasic, dar… chiar Hades?

Ochii albaştri ai lui Sophie păreau să reflecte luminile tuturor stelelor de pe cer. Încuviinţă din cap, încântată să descopere că grădina era un fel de tribut la adresa lui Hades, zeul morţii din mitologia greacă.

— Nu e fantastic? şopti ea, impresionată.

— Minunat, spuse el sec. Acum eşti gata să treci râul Styx?

Ea îl mângâie pe Cerber pe cap şi pomi pe podeţ. Apoi se opri brusc.

— Era să uit. Trebuie să plătim luntraşul.

— Desigur.

Reese băgă mâna în buzunar, scoase câţiva bănuţi şi îi aruncă în apă. Privirea ei veselă îl făcu să-şi dorească să îşi arunce întreaga avere în afurisitul de şanţ. Îşi făcuse fel şi fel de griji că ei nu îi va plăcea casa. Că o va găsi prea impozantă sau urâtă de-a dreptul. Era uşurat că lucrurile stăteau tocmai pe dos. Chiar părea să aprecieze excentricitatea casei şi toate elementele ei neobişnuite. Pe măsură ce o conducea înspre inima grădinii, îi vedea ochii iscoditori cum inspectează fiecare element şi evaluează exact ce plante aveau în primul rând nevoie de îngrijire.

— Cred că trebuie să mă pun un pic la punct cu mitologia greacă, zâmbi ea. Sunt sigură că printre plantele şi sculpturile de aici sunt ascunse fel şi fel de simboluri.

— Cred că sunt câteva cărţi despre mitologie în bibliotecă, spuse el, propunându-şi să le caute într-una dintre nopţile de insomnie în care avea nevoie disperată să găsească ceva de făcut.

— Tatăl tău a indicat cum să fie făcută grădina? întrebă ea, trecându-şi mâna peste balustrada de piatră a pavilionului.

— Nu ştiu, recunoscu el, dar o să-l întreb pe domnul

Charing, grădinarul, data viitoare când îl văd.

— Mi-ar plăcea foarte mult să aflu cine a gândit-o.

Sophie era curioasă despre absolut toate detaliile şi punea o mulțime de întrebări despre proprietate şi despre casă. Din păcate, Reese nu avea toate răspunsurile. Edmund fusese cel care se ocupase de tot. Fusese pregătit încă de mic să moştenească titlul şi tot ce îi revenea odată cu el, aşa că ştia totul despre istoricul şi moştenirea familiei. El fusese cel onorabil, nobil şi sincer. Un val de durere cu totul neaşteptat îl lovi pe Reese, aproape făcându-l să se prăbuşească. Parcă simțind transformarea din el, Sophie se întoarse spre el şi îl privi cu o expresie preocupată.

— E o ieşire minunată, dar hai să ne întoarcem înăuntru şi să punem de ceai.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Reese privi casa ce i se părea monstruoasă şi se întrebă cum de nu observase până atunci că aduce a criptă. O criptă neagră şi umedă care avea să îl înghită de viu. Se scutură de parcă ar fi simțit pe piele mii de viermi. Şi cu toate că era conştient că nimic din ce-şi imagina despre acea casă nu era adevărat, ştia că nu putea încă să meargă înăuntru.

— Te conduc înapoi, dar, dacă nu te deranjează, aş mai rămâne afară, îi spuse cu glas aproape înecat.

— De ce?

Sophie îşi dădu seama în ultima clipă că era pe cale să îi atingă brațul şi îşi retrase degrabă mâna de parcă ar fi atins nişte spini. Fruntea lui Reese se umpluse de broboane de sudoare.

— Uneori, mai ales când nu dorm mai multe nopți la rând, am senzația că pereții se vor prăbuşi pe mine. Ştiu că nu are noimă.

Nu pentru o persoană cu bun-simț şi cu judecata întreagă.

— Ba să ştii că pentru mine are noimă, spuse ea cu blândețe.

— Chiar?

Ea încuviință din cap cu seninătate.

— Apropierea de natură mă linişteşte de fiecare dată.

— Nu te-am văzut altfel decât calmă, spuse Reese, conducând-o spre casă.

Chipul ei se umbri.

— Ştii ce se spune că lucrurile nu sunt mereu aşa cum par.

În mintea lui apăru imaginea lui Sophie dansând cu lordul Singleton în acea noapte, la bal. Păreau o pereche potrivită. Păreau fericiți. Păreau îndrăgostiți.

Şi dacă doar păreau?

Reese se admonestă în gând. Nu era treaba lui să se gândească la relația lui Sophie. Doamne, era penibil inclusiv faptul că îşi dorea, fie şi o clipă, ca ea să fie de fapt complet nefericită cu Singleton.

— Am o idee, spuse ea, readucându-l în prezent.

Ajunseseră deja la pod şi mai aveau câțiva metri până la terasă.

— Mă duc înăuntru să iau câte ceva, continuă ea. Mă aştepți, te rog, chiar în dreptul sălii de bal? Nu stau mult, promit.

— Bineînțeles.

Ar fi aşteptat-o toată noaptea dacă era nevoie.

— Te descurci singură înăuntru?

Ea dădu din cap, încrezătoare, luă lampa pe care el o lăsase lângă uşă şi îi zâmbi înainte să dispară în sala de bal. Când o văzu înghițită de beznă, Reese simți că încep să-i transpire şi să-i tremure mâinile. Avea nevoie de ceva care să îi distragă atenția până se întorcea ea. Să îşi ocupe mintea şi să țină demonii la distanță.

Închise ochii. Şi-o imagină pe Sophie plimbându-se prin grădină ca o zeiță, împrăştiind de jur-împrejur raze de lumină. Ramurile şi tufele se plecau în fața ei. Florile palide şi aproape uscate prindeau viață la picioarele ei.

Şi atunci ştiu exact ce avea de făcut.

Avea timp înainte ca ea să se întoarcă.

Trebuia doar să mai treacă o dată Styx-ul.

*

Sophie ajunse în camera ei, deschise cufărul de la marginea patului şi scoase două pături groase. Apoi coborî în grabă scările, intră în sala de bal şi ajunse apoi pe terasă, cu răsuflarea întretăiată.

Dar Reese nu mai era acolo unde îl lăsase. Simți că i se strânge stomacul, iar inima îi sare din piept. Nu trebuia să-l lase singur când era, în mod clar, epuizat şi confuz. Lăsă păturile jos, îşi duse mâinile la gură şi tocmai se pregătea să îl strige când îl văzu apărând la câțiva metri de ea. Stătea pe o bancă din marmură şi ținea în mâini un buchet de flori argintii, în formă de stea. Erau asfodele.

— Pentru ce sunt? întrebă ea.

— Vei vedea, îi răspunse el cu un zâmbet enigmatic. Dar astea pentru ce sunt? arătă el înspre păturile de pe jos.

Ea le ridică şi surâse cu subînțeles.

— Vino cu mine.

Lăsară lampa şi porniră conduşi doar de razele lunii. Pentru Reese, Sophie voia să ajungă la o distanță cât mai mare față de casă. Şi, poate, dacă reuşea să creeze condițiile potrivite, îl putea trage la somn. Coborâră o mică pantă înspre un pâlc de mesteceni aproape uscați şi se opriră sub cel mai mare dintre ei. Ea se întoarse încet, evaluând locul. Un vânticel molcom făcea frunzele să foşnească, iar iarba pe care păşeau era moale ca o saltea. Casa aproape dispăruse din raza vizuală, iar natura îi înconjura precum un cocon protector.

— Aici e perfect, spuse ea. Mă ajuți să întind păturile?

El îi aruncă o privire nedumerită, lăsă buchetul de flori şi, atent ca nu cumva să se atingă de ea, luă o pătură şi o întinse pe iarbă. Făcură la fel cu a doua, întinzând-o la câțiva centimetri de prima.

— Astea vor fi paturile noastre în noaptea asta, îl informă Sophie.

Se descălță şi se aşeză pe una dintre pături. El se aşeză pe cealaltă, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— Ai mai dormit în aer liber?

Ea îşi duse arătătorul la buze, gândindu-se la un răspuns.

— Am ațipit, cred. Se pune?

El luă una dintre florile din buchet şi-i rupse distrat câteva frunze.

— Cred că da.

— Dar tu? Ai dormit vreodată toată noaptea afară, în aer liber?

El încuviință din cap.

— Da. De multe ori.

— Şi ți-a plăcut? vru ea să ştie.

Se lăsă tăcerea, şi brusc Reese păru pierdut în gânduri. Ea se aplecă înspre el, încercând să-i vadă chipul învăluit în beznă.

— Reese?

Poate fusese o prostie să îl aducă acolo. Poate nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. El clătină din cap şi privi încruntat floarea, de parcă ar fi uitat că o avea în mână.

— Iartă-mă, spuse, cu glas răguşit. Mă gândeam la ultima dată când am dormit afară. Eram pe front în Portugalia şi eram alături de camarazii mei. Eram murdari, ne era frig şi aveam burțile goale.

Dar ca să îți răspund la întrebare, da, să ştii că în ciuda tuturor acelor lucruri, mi-a plăcut să dorm sub cerul liber.

Sophie închise ochii o clipă, încercând să îşi imagineze măcar o mică parte din ororile pe care probabil le îndurase el. Simți că i se usucă gura.

— N-am ştiut că ai fost militar.

— Am fost major în cea de-a 42-a divizie, spuse el, trecându-şi o mână peste față. Am intrat în armată în urmă cu opt ani şi am luptat până în ziua în care am aflat că fratele meu a murit. A doua zi mi-am părăsit regimentul şi m-am întors acasă.

Ea aşteptă, întrebându-se dacă el îşi va continua povestea. Dar asta nu se întâmplă. Era totuşi un început. În puținul pe care i-l spusese se simțise mândrie, dar şi melancolie. Dedicare, dar şi sentimentul înfrângerii.

— Îmi pare rău, spuse ea cu sinceritate. Pentru ce s-a întâmplat cu fratele tău... şi pentru că a trebuit să îți

abandonezi cariera militară.

El o privi în ochi.

— Eşti prima persoană care spune că îi pare rău că am părăsit armata. Toată lumea presupune că sufăr pentru ce s-a întâmplat cu fratele meu. Dumnezeu mi-e martor, aşa şi e. Dar nimeni nu pare să înțeleagă că nu mi-am dorit niciodată să mă întorc acasă. Că nu simt că aparțin acestui loc.

Sophie simți că i se pune un nod în gât.

— Reese… cred că tot ce se întâmplă acum nu e cum trebuie. Tot ce…

Făcu un semn cu mâna în jur, înspre casă, sperând că el va înțelege că se referea la titlu, la moştenire şi la tot ce presupuneau acele lucruri.

— Cred că totul e nou pentru tine, continuă ea. Dar nu eşti singur.

— Nu mai am prieteni lângă mine, spuse el, cu un ton plin de ruşine.

— Sunt sigură că ai în Londra câțiva prieteni. Câteva rude măcar.

Se ruga să nu fie singur.

— Doar pe Gordon, valetul meu. E singurul în care am încredere.

— Poate va dura ceva până te voi convinge, dar să ştii că poți avea încredere în mine şi mă poți considera o prietenă.

Văzu în privirea lui o licărire de uşurare şi de speranță.

— Şi tu poți avea încredere în mine, spuse el, apoi îşi redirecționă atenția înspre flori.

— Ce-ai de gând să faci? îl tachină ea.

— Credeam că e evident. Făceam o coroniță. Pentru tine.

— A!

Nimeni nu îi mai făcuse o coroniță şi nu i-ar fi plăcut aşa mult nici dacă ar fi fost o diademă din pietre nestemate.

— E minunată.

— E prima mea tentativă. Poate şi ultima. Dar m-aş bucura dacă ți-ar plăcea.

— Îmi place la nebunie.

— Atunci, să te încoronăm.

Se apropie de ea, luă o expresie serioasă şi îşi propti cotul de genunchi. La rândul ei, veni mai aproape de marginea păturii şi-l privi, aşteptând. Îi separau doar câțiva centimetri, iar trupul îi era cuprins de un tumult, conştient de natură, de noapte şi de el.

Reese îşi drese vocea şi privi peisajul din jur – pajiştea, grădina, pădurea şi orizontul întunecat, violent, de dincolo de tot ce putea cuprinde cu privirea.

— Supuşi credincioşi, începu el cu glas sobru şi profund, v-o prezint pe domnişoara Sophie Kendall, regina voastră.

Ea surâse, dar expresia lui rămase serioasă. O privea fix în ochi.

— Juri solemn să domneşti asupra ierbii, a copacilor şi a florilor?

Sophie ridică mâna dreaptă, căci i se părea un gest potrivit pentru aşa o ocazie.

— Jur solemn.

Reese îi ridică deasupra capului coroana de flori.

— Te declar atunci regină peste toate asupra cărora vei domni.

Ea plecă respectuos capul.

— Dumnezeu să o apere pe regină, spuse el blând.

Copacii din jur tremurau uşor sub briza nopții, iar coruri de insecte cântau cu entuziasm. Sophie îşi simți pielea cuprinsă de un fior delicios şi ştiu instinctiv că va păstra veşnic în amintire momentul în care Reese o proclamase regina grădinii lui… Regina Lumii de Dincolo.

— Mulțumesc, spuse ea, aşezându-se la loc pe cuvertură. Acum eşti pregătit pentru primul meu decret regal?

— Probabil că nu, zâmbi el.

— Toți supuşii mei trebuie să se odihnească. Uite-aşa.

Îşi dădu cu grijă coroana jos, se întinse pe o parte şi îşi puse un braț sub cap. Apoi ridică sprânceana, aşteptând ca el să îi urmeze exemplul şi să se întindă.

— Nu e uşor să-ți fie omul supus, mormăi el, dar făcu

întocmai cum îi ceruse.

Trupurile le erau la câteva zeci de centimetri unul de altul, dar cumva Sophie simțea căldura pe care el o radia. O căldură asemănătoare celei a unei pietre încălzite de soare. Dacă într-adevăr era regină şi avea libertatea de a face orice dorea, s-ar fi cuibărit lângă el ca să se bucure de acea căldură. Poate chiar şi-ar fi scos agrafele şi acele de păr şi şi-ar fi lipit capul de pieptul lui. Poate ar fi făcut multe altele.

În schimb, se întinse pe spate uitându-se la frunzişul de deasupra, dar şi la stele.

— Londra pare în altă lume, şopti ea. E atât de frumos aici!

— Aşa este, încuviință el şi, cu toate că nu îl privea, Sophie simțea că ochii lui o fixau.

— În afara oraşului, stelele strălucesc mai puternic. Par atât de aproape că simți că le-ai putea atinge.

Se întoarse şi îl privi şi roşi dându-şi seama că şi el se uita la ea.

— Ai văzut vreodată o stea căzătoare? o întrebă.

— Nu. Dar tu?

Chipul lui Reese se înnegură.

— Da. Dar poate era doar un foc de artilerie.

— Şi ți-ai pus o dorință?

— Mi-am pus, răspunse el pe un ton sumbru, iar ea ştiu, fără să fie nevoie de cuvinte, că acea dorință rămăsese neîmplinită.

— Aici nu-s focuri de artilerie, îi spuse ea blând. Doar sute de stele sclipitoare. Şi dacă ne uităm suficient la ele, una va străbate cerul. Iar atunci ne putem pune amândoi câte-o dorință.

— Uite cum facem, răspunse el încet. Tu rămâi cu ochii pe cer. Iar eu o să rămân cu ochii pe tine.

Capitolul 11

Reese simțea iarba atingându-i un obraz, iar razele

soarelui de dimineață mângâindu-i-l pe celălalt. Inima începu să i-o ia la galop, dar se liniști când îşi aduse aminte unde se afla şi de ce. Era întins pe pajiştea casei lui, cu Sophie alături. O privi printre pleoapele grele de somn, uşurat să o regăsească lângă el, învelită cu pătura pe care o pusese el peste ea peste noapte. Câteva şuvițe aurii îi scăpaseră din strânsoarea acelor de păr şi-i acopereau ochii ca un voal de mătase.

Parcă simțindu-l că se trezise, îşi dădu părul la o parte de pe față, se întinse şi deschise ochii.

— Ai reuşit să dormi? îl întrebă.

— Da.

Ultima dată când dormise atât de bine fusese, probabil, când el şi Edmund fuseseră la scăldat. Erau puşti pe atunci. Săriseră în lac, se împroşcaseră cu apă şi înotaseră până li se zbârcise pielea şi li se învinețiseră buzele. Epuizați, se târâseră pe uscat, se prăbuşiseră pe nisip şi dormiseră ore în şir.

— Poate mergem să înotăm săptămâna viitoare, spuse el.

Sophie îl privi cu un aer curios şi se frecă la ochi.

— Mă întreb cât o fi ceasul, spuse, un pic îngrijorată. Trebuie să fim în casă când vine trăsura.

Reese trase un pic de el şi se ridică în capul oaselor.

— Nu cred că e târziu, dar am putea să ne întoarcem şi să vedem ce oră e. O să pregătesc şi ceva de mâncare.

Ea se ridică şi observă pătura de pe picioare.

— M-ai învelit cu a ta?

El ridică din umeri şi îndepărtă de pe obraz câteva fire de iarbă.

— Sunt obişnuit să dorm direct pe pământ. Şi nu voiam să-ți fie rece.

Se ridică şi, cu toate că îşi dorea să îi întindă mâna şi să o ajute, se mulțumi să strângă de pe jos păturile şi să le ia sub braț.

— Foarte frumos din partea ta, îi spuse ea, zâmbindu-i recunoscătoare în timp ce-şi dădea şuvițele rebele după urechi. Dar ideea prezenței mele aici e să te ajut pe tine să

dormi, nu invers.

— Corect.

Faptul că îi reamintea de acel amănunt îi umbrea un pic din acea dimineață strălucitoare. Era acolo, cu el, doar pentru că făcuseră un târg. Ea voise să îi folosească fosta prăvălie o dată pe săptămână, iar el îi ceruse ajutorul ca să adoarmă. Probabil era genial de femeie care salvează păsări rănite şi câini fără stăpân. Practic, el profitase de natura ei miloasă şi-i implorase ajutorul, ştiind că nu-l va putea refuza. De aceea era acolo, cu el, şi îi tolera compania… încă. Nu trebuia să-şi îngăduie să uite asta.

Sophie se ridică, ținându-şi coroana de flori în mână, şi se întoarseră spre casă într-o tăcere plăcută. El o conduse pe intrarea secundară, prin holul principal unde pendula indica faptul că mai aveau jumătate de oră până la sosirea trăsurii.

— Nu vrei să mergi la tine în cameră şi să te aranjezi? propuse el. Între timp o să văd ce găsesc de mâncare. Ne întâlnim în sufragerie.

— Perfect, spuse ea, ducându-şi mâna la burtă. Revin degrabă.

El dădu o raită prin cămară şi găsi câteva ouă fierte, un coş cu produse de patiserie şi câteva fructe pe care bucătăreasa avusese inspirația să i le pregătească şi să i le lase înainte să plece. Reese puse totul pe masa din sufragerie, pregăti veselă şi tacâmurile din argint şi o aşteptă pe Sophie.

Câteva minute mai târziu, ea intră în încăpere. Purta o rochie roz-deschis brodată cu flori într-o nuanță mai închisă de roz şi, în prezența ei, camera sobră şi ternă semăna cu o petrecere în grădină, îşi puse pelerina la uşă şi-l lăsă pe Reese să îi tragă scaunul.

— Arată delicios! exclamă ea, luând degrabă o chiflă glazurată. Mărturisesc că sunt lihnită de foame.

În timp ce mâncau, ea îi puse câteva întrebări despre casă şi despre grădină, iar el o întrebă despre copilărie, şcoală şi materiile ei preferate. Niciunul dintre ei nu îndrăznea să deschidă discuția despre subiecte importante sau delicate. Se apropia sfârşitul zilei lor împreună, iar Reese

simțea că deja încep să îşi ia rămas-bun, cel puțin până în vinerea următoare. Dar când mai era puțin până să plece, Sophie se întoarse spre el.

— Pot să-ți pun o întrebare destul de îndrăzneață?

— Sigur, îi răspunse, sperând că întrebarea nu are legătură cu fratele lui, perioada lui pe front şi alți demoni.

— Crezi că grădinarul tău ar fi deranjat dacă i-aş da o scurtă listă de lucruri care trebuie neapărat făcute?

— Nu cred că l-ar deranja. Cred că deja sunt aproape doi ani de când e imobilizat acasă. Sunt convins că nu are pretenția ca în acest răstimp grădina să rămână neatinsă.

— Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala. Iar sugestiile mele ar fi adus mici îmbunătățiri care să ajut acest loc minunat să-şi recapete gloria de odinioară. Nu am nici cea mai mică intenție să o transform în altceva decât este, pentru că… ei bine, are ceva magic, aşa cum e ea. N-aş vrea ca vreun angajat bine intenționat, dar mult prea zelos, să-i schimbe esența.

— Nu. Ne vom asigura că îşi păstrează aerul de lume de dincolo, pentru ca Hades să se simtă ca acasă, o tachină el. Ți-aş fi recunoscător pentru orice sugestie. Ce-ai vrea să se facă?

— Pot face o listă, spuse ea repede, punând şervetul pe masă. Trec aici toate instrucțiunile pentru cei care se vor ocupa de grădinărit.

— Prea bine.

Îi trase scaunul, o conduse la biroul lui şi o invită să ia loc.

— Vezi că ai câteva scrisori pe care nu le-ai deschis, spuse ea arătând înspre trei plicuri.

— Da.

Erau de la aceeaşi femeie. Nu o cunoscuse, dar ştia o mulțime de amănunte despre ea. Inclusiv că avea pletele de culoarea soarelui la apus şi că avea pielea plină de pistrui ca un ou de prepeliță. Şi că făcea cea mai bună tocană, dar şi cea mai proastă budincă din Anglia. Cea mai recentă scrisoare de la ea sosise cu o zi înainte, dar celelalte aşteptau pe birou de cel puțin o săptămână. Îl torturau şi îl hăituiau.

Dar nu se îndura să le deschidă. Aşa că le aruncă într-un sertar şi scoase o foaie de hârtie pentru Sophie. Câteva minute mai târziu, ea puse tocul jos şi se ridică.

— Poftim, îi spuse, lăsând hârtia pe birou. Cred că este un început bun.

— Mulțumesc.

El se îndepărtă de fereastră, de unde privise spre intrare.

— Tocmai a venit trăsura.

Ar fi vrut să o întrebe unde credeau ai ei că e şi dacă urma să se ducă direct acasă. Voia să ştie dacă lordul Singleton se purta frumos cu ea şi dacă ea îl privea cum îl privise pe el când îi dăduse coronița. Dar ştia prea bine că nu era treaba lui.

— Ei bine, spuse ea cu veselie forțată, ne vedem vinerea viitoare, nu-i aşa? În acelaşi loc şi la aceeaşi oră?

— Da, răspunse el, dorindu-şi ca zilele din săptămână să se dizolve. Ne vedem atunci.

Îi luă bagajul, o conduse afară şi aşteptă până când Sophie îi dădu vizitiului adresa. Apoi îl plăti şi îi deschise portiera.

— Promite-mi că ai grijă de tine, îi spuse ea. Scoase o punguță din săculeț şi i-o lăsă în mână. Ziua plimbă-te călare cât de mult poți, iar noaptea încearcă să dormi. Cu sau fără ceaiul de valeriană. În pat sau sub cerul liber. Doar… gândeşte-te la mine.

— Aşa o să fac, spuse el.

În sfârşit, era o promisiune pe care ştia că o poate respecta cu uşurință.

*

— Eşti foarte agitată azi, spuse Lily, mijind ochii verzi înspre Sophie. Ca atunci când am ascuns o broască în patul domnişoarei Haywinkle, iar tu ai insistat să ne întoarcem în cameră şi să salvăm biata vietate.

— Mă simțeam prost pentru domnişoara Haywinkle… dar şi pentru broască, râse Sophie. Dar ai dreptate. Sunt

cam agitată.

Se simțea aşa de când vizitiul o lăsase acasă la Fiona, cu un ceas în urmă. Lily şi Fiona îi erau mai curând surori decât prietene. Sophie nu obişnuia să aibă secrete față de ele.

Dar Reese era un secret mare. Cele trei femei se întâlniseră ca în fiecare sâmbătă ca să discute despre următorul text din rubrica *Răzbunarea debutantei.* Trecuseră imediat la treabă, aşa că nu apucaseră să discute despre ce făcuse fiecare în săptămâna precedentă. Pentru Sophie, ultimele douăsprezece ore pe care le petrecuse cu Reese făceau să pălească tot restul lumii.

— Oare agitația ta are de-a face cu unde ai fost în noaptea trecută? întrebă Fiona, privind pe deasupra caietul de schițe.

Nu era pic de reproş în tonul ei. Sophie ştia prea bine că nici Fiona, nici Lily nu ar judeca-o vreodată cu asprime, chiar dacă oricine altcineva ar fi făcut-o.

— S-a întâmplat ceva după întrunire?

— Da, recunoscu Sophie.

Se ridică şi se duse la fereastra superbului atelier al Fionei şi privi copacii care începeau să înmugurească.

— Am un nou proiect, continuă ea. Dar e doar ceva temporar.

Simți o împunsătură în inimă. Ştia prea bine că odată ce urma să se anunțe logodna cu lordul Singleton, înțelegerea cu Reese avea să cadă.

— Sunt convinsă că în curând o să vă spun despre ce e vorba, adăugă Sophie, dar deocamdată nu sunt pregătită să vă împărtăşesc.

Încă încerca să-şi clarifice sentimentele față de Reese şi nu avea încredere în ea însăşi că va putea vorbi despre el fără să dezvăluie mai mult decât trebuia. Ştia în schimb că Fiona şi Lily urmau să o susțină, indiferent de situație. Că o vor încuraja să îşi asculte inima.

Numai că era un lux pe care Sophie nu şi-l îngăduia.

Nu era cu putință să-şi caute fericirea. Nu când viitorul familiei depindea de ea.

— Poți să ai încredere în noi şi să ni te destăinui dacă şi când vei dori, spuse Fiona cu sinceritate. Nu te-am presa niciodată să-ți dezvălui secretele.

— Vorbeşte în numele tău, te rog! interveni Lily, cu un zâmbet poznaş. Eu, una, vreau să ştiu totul.

— N-o băga în seamă, continuă Fiona, aruncându-i surorii ei o privire mustrătoare. Te cunoaştem şi avem încredere în tine. Spre deosebire de… o anumită persoană de aici din încăpere, mai spuse ea, dând ochii peste cap în direcția lui Lily, tu nu te-ai implica niciodată în ceva ilegal sau nepotrivit.

— Bineînțeles că nu! făcu Sophie, poate un pic prea vehement.

Lily râse şi îşi frecă mâinile, vizibil încântată.

— Domnişoară Sophie Kendall, o tachină ea, tu chiar eşti implicată în ceva scandalos, şi eu, una, de-abia aştept să descopăr despre ce e vorba.

Capitolul 12

În vinerea ce urmă, la ora 11 noaptea, Reese bătu la uşa fostului atelier de croitorie, simțindu-se mai bine în pielea lui decât fusese luni în şir.

Sfatul lui Sophie funcționase. Se forțase să bea ceaiul acela amar. Călărise şi petrecuse timp ațipind în aer liber. Dar în primul rând petrecuse timp gândindu-se la ea.

Se gândise la ea în vreme ce petrecuse zilnic ore în grădină, urmărind lista de lucruri de făcut pe care ea o întocmise. Îi luase două dimineți să pescuiască din şanțul cu apă toate algele şi resturile. Vopsise podețul. Curățase buruienile şi tunsese plantele de pe marginea aleilor şi în dreptul lui Rex. Când nu era sigur dacă să smulgă sau nu o tulpină, înclina mereu să o lase, pentru că ştia că asta şi-ar dori Sophie.

Când unul dintre angajați îl văzuse lucrând în grădină, se îngrozise şi încercase să îl convingă să se ocupe el, dar

Reese nu-i permisese. Îşi dorea acel proiect. Avea nevoie de muncă. Îşi dorea acea legătură cu Sophie. Fiecare durere de mușchi şi de articulații îi amintea de ea şi în acel fel îi era mai uşor să doarmă câteva ceasuri pe noapte.

Acum că ziua de vineri venise, îşi dorea ca timpul să treacă în ritm de melc. Trăsura aştepta la o stradă mai încolo, gata să îi ducă pe el şi pe Sophie la conacul Warshire. Când, într-un sfârşit, o văzu zâmbindu-i şi făcându-i cu mâna de la geam, simți cum i se strânge inima. Următoarele douăsprezece ore erau doar ale lor. Reese ştia că va fi nerăbdătoare să revadă grădina, aşa că imediat ce coborâră din trăsură îi duse bagajul în casă, luă o lopată şi o conduse prin casă către ieşirea secundară.

Noaptea era caldă şi înnorată, şi cu greu se putea vedea ceva dincolo de lumina lămpii, dar Sophie părea să observe totul.

— Podeţul! exclamă ea. Vai, Reese, negrul e perfect, formează un contrast minunat cu albul pietrei din care e sculptat Cerberul. Şi îmi place şi că acum e perfect vizibil, parcă şi-a preluat rolul de câine al nostru credincios.

El încercă să nu zâmbească la auzul cuvântului „nostru”, dar nu prea reuşi.

— Mâine-dimineață o să vezi totul şi mai în detaliu. Am făcut tot ce ai pus pe listă, aşa că aştept să-mi dai următoarele indicații.

— Da, surâse ea, sunt sigură că mai sunt lucruri de făcut, dar vreau să mă mai gândesc, după ce voi petrece mai mult timp aici.

El îşi frecă bărbia, încercând să ascundă zâmbetul care îi înflorise pe buze la gândul că ea ar petrece mai mult timp la conacul Warshire.

— Eşti obosită? o întrebă.

— Nu chiar. Înconjură încet pavilionul din piatră şi se apropie de Reese. Tu?

— Nu, răspunse el. Mă gândeam că dacă nu te deranjează o plimbare, am putea merge să-ți arăt lacul.

— Sună minunat, dar mă tem că e prea beznă ca să se vadă mare lucru.

— De ce n-am încerca? Dacă e într-adevăr prea beznă, ne întoarcem în casă.

— N-are ce rău să facă, acceptă ea, ridicând din umerii supli. Iar o plimbare la ceas de seară poate fi un remediu bun împotriva insomniei.

— Dacă spui tu, zâmbi el, dorindu-şi să o poată conduce de mână până la lac.

I s-ar fi părut ce mai firesc lucru din lume. În ultima vreme îi venea tot mai greu să se abțină să nu o atingă. Ştia cumva că pielea ei era moale şi caldă, iar apăsarea palmei ei într-a lui ar fi tocmai potrivită. Cu cât ajungea să o cunoască mai bine, cu atât tânjea după atingerea ei. Se gândea zi şi noapte, şi când muncea în grădină, şi când zăcea în pat. Şi voia să facă mult mai mult decât să o țină de mână. Uneori şi Sophie îl privea ca şi cum şi-ar fi dorit, la rândul ei, să îl atingă. Poate i se părea, poate era o reflecție a propriilor dorințe, dar uneori superbii ei ochi albaştri păreau să strălucească de afecțiune şi, parcă, de dorință.

Chiar dacă ar fi fost aşa, Reese era hotărât să nu depăşească limitele foarte clare impuse de ea. Era o chestiune de încredere, iar ceva îi spunea că singurul motiv pentru care Sophie lăsa din când în când garda jos cu el era că se simțea în siguranță. Cumva, întreaga lor relație depindea de încredere şi nu voia să rişte nimic, oricât de mult şi-ar fi dorit să o ia de mână. Aşa că se mulțumi să ia lampa şi să o țină între ei în timp ce traversau pajiştea, coborau dealul şi treceau de pâlcul de mesteceni unde petrecuseră noaptea în urmă cu o săptămână. O conduse printr-o zonă împădurită, apoi făcură un mic popas exact înainte să iasă dintre copaci.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

— Deloc, zâmbi el şi ridică lampa. Urmează cărarea dintre acei doi copaci şi apoi vei vedea Iacul.

*

Sophie privi poteca, încercând să păşească în aşa fel încât să evite crengile şi micile pietre de pe jos. I se părea din

cale-afară de drăguț din partea lui Reese că voia să îi arate lacul, dar nu-şi imagina ce mare lucru ar fi de văzut, mai ales că era şi o noapte fără lună. Era atât de beznă că spera ca nu cumva să pice direct în lac înainte să-l poată vedea. Dar părea că erau la câțiva metri de ieşirea din pădure. Desişul nu mai era atât de întunecat, iar o briză uşoară îi adia prin păr, făcându-i pielea din zona cefei să se înfioare.

— Uite, Sophie, îi şopti el la ureche. Priveşte în sus.

Ea făcu întocmai, iar priveliştea o amuți. La poalele unui povârniş, zeci de lampioane colorate atârnau de ramurile unui stejar bătrân aflat pe malul lacului. Luminile parcă dansau, reflectând în apă nuanțe de roşu, albastru, galben şi verde. Sub stejar, un ponton din lemn se întindea câțiva metri peste lac. Pe marginea lui, alte lampioane luminau apa ca nişte candelabre pentru un bal al sirenelor. Iar la capătul dinspre apă al pontonului erau aşezate pături şi perne multicolore.

Efectul era uimitor.

— Reese, şopti Sophie, cum ai reuşit asta?

— Am vrut să-ți fac o surpriză. Îți place?

— Da, răspunse ea, cu vocea sugrumată de emoție. Îmi place la nebunie.

Inima îi era atât de plină de încântare şi fericire că aproape o durea pieptul. Nu ştiuse până atunci că bucuria poate fi resimțită astfel. Îşi atinse pieptul, chiar deasupra inimii, încercând să mai domolească durerea.

— Mergi şi uită-te, o îndemnă Reese. E pentru tine.

— E pentru noi, spuse ea. Să mergem.

Îşi ridică uşor fustele şi o luă la goană la vale, cât de repede îndrăzni, cu Reese pe urmele ei. Când ajunse la stejar, râdea, amețită şi rămasă fără suflare de la cât era de încântată. Se sprijini cu spatele de trunchi, îşi lăsă capul pe spate şi privi lampioanele de deasupra.

— Trebuie să le vezi de aici, îi spuse lui Reese. Parcă stai sub o umbrelă din curcubeie.

El râse şi se apropie de stejar, sprijinindu-se cu spatele de cealaltă parte a trunchiului. Era atât de aproape de ea că îi simțea căldura mâinilor. Ambii aveau palmele lipite de

trunchiul copacului. Doar un pic dacă le-ar fi mişcat, şi degetele ei le-ar fi atins pe ale lui.

— Ai dreptate, confirmă el cu glas mângâietor. E ca o umbrelă din curcubeie.

Stătură aşa câteva minute, spate în spate, despărțiți doar de trunchiul copacului, în propriul şi coloratul lor cocon, ascultând zgomotul lin al apei care atingea malul. Şi, cu toate că nu se atingeau niciun pic, Sophie îl simțea pe Reese de jur-împrejur.

Era trunchiul aspru şi solid de care se rezema. Iarba înaltă care îi gâdila picioarele. Aerul cald al nopții care îi săruta gâtul.

Într-un final, el vorbi:

— N-ai vrea să mergem pe ponton? Am pregătit acolo un coş cu mâncare. Probabil eşti înfometată.

Ea se întoarse spre el. Lumina lampioanelor îl făcea periculos de masculin şi de atrăgător, formându-i umbre sub obraji, nas şi maxilar.

— Te-ai gândit la toate, spuse ea, impresionată. N-o să mai vreau să plec.

— Atunci nu pleca. Poți rămâne oricât doreşti, Sophie.

Privirea lui era intensă şi fierbinte, iar Sophie resimți din nou acea durere în piept. Reuşi însă să zâmbească.

— Hai să profităm cât putem de această noapte.

— Da. Aşa vom face, răspunse el, desprinzându-se de trunchiul stejarului.

Porni încet spre malul lacului, trecându-şi degetele peste iarba înaltă. Reese o urma îndeaproape, dându-i însă suficient spațiu şi timp ca să exploreze locul după pofta inimii. Când ajunse la ponton, ea se opri ca să se bucure de privelişte. Scândurile din lemn îi sclipeau la picioare, luminate de lampioanele puse de-o parte şi de alta. Păşi pe ponton cu aceeaşi solemnitate şi aceeaşi uimire cu care o mireasă păşeşte spre altar în ziua nunții.

Nu prea avusese timp să scrie în jurnal în ultima vreme, dar ştia că va descrie acea noapte. Trebuia să redea cumva ce simțea în acele momente şi să păstreze ceva din magia momentului, ca să se hrănească din aceste amintiri

peste ani, când viața îi va deveni tragic de plictisitoare. Merse până la capătul pontonului, de unde aproape că se putea imagina plutind în mijlocul lacului. Acolo erau întinse păturile, înconjurate de zeci de mici perne. Peste una dintre ele, din mătase de culoarea safirului, era pus un buchet de bujori roz prinşi cu o panglică din satin alb. Se lăsă în genunchi şi ridică buchetul.

— Sunt florile mele preferate, îi spuse lui Reese. Nu-mi amintesc să fi văzut vreo tufă de bujori în grădină.

El zâmbi şi se aşeză pe cealaltă pătură.

— Nu sunt din Lumea de Dincolo. Sunt din... altă parte. Sunt pentru tine.

— Mulțumesc, suspină ea.

Deja îşi imagina florile presate între paginile jurnalului ei, alături de trandafirul galben şi de coronița pe care deja le păstra ca amintire.

— Nu vrei să mănânci ceva? Poate şi un pahar cu vin...

— Nu mi-e foame, dar serveşte-te, te rog. Şi da, mi-ar plăcea foarte mult un pahar cu vin.

El turnă lichidul rubiniu în două pahare elegante şi-i înmână unul.

— Să toastăm? propuse el.

— Cred că aşa ar trebui.

O parte din ea îşi dorea ca el să spună ceva semnificativ şi romantic... în timp ce o altă parte spera că nu o va face.

El se încruntă câteva clipe.

— În cinstea câinilor de pază pe nume Rex, a umbrelelor din curcubeie şi în cinstea ta. O privi fix în ochi. E rândul tău, îi spuse.

— Să vedem, spuse ea ridicând paharul. În cinstea buchetelor de bujori, a nopților fără stele şi în cinstea ta.

Ciocniră şi gustară din vin.

Reese îşi întinse picioarele, se aşeză pe o parte şi privi apa liniştită. Sophie îi studie profilul, încercând să-i descifreze emoțiile care îi jucau în ochi.

— La ce te gândeşti? vru ea să ştie.

El înghiți în sec şi continuă să privească apa. Sophie se

temu că nu avea să îi răspundă, dar într-un final el vorbi.

— Îmi aminteam de zilele pe care le-am petrecut aici cu Edmund. Înotam, pescuiam, ieşeam cu barca... o barcă ce lua mereu apă.

— Cred că îți lipseşte teribil.

— Era un om care-i fermeca pe toți care îl cunoşteau. Era în largul lui şi în ultima speluncă, şi la un bal de înaltă clasă, şi la parlament. Toată lumea îl iubea.

Reese luă o pietricică de pe ponton şi o aruncă în apă.

— Nici că putea fi mai diferit decât mine, continuă el. Dar... era cel mai bun prieten al meu.

— Cred că îi semeni mai mult decât îți dai seama, replică ea. Pe mine m-ai fermecat.

Ultima propoziție îi scăpase, practic, de pe buze. Nu intenționase să spună acele cuvinte, dar nu le regreta. Reese merita să ştie că şi el era bun şi blând, iar dacă trebuia să fie ea cea care îi pune în față oglinda în care să se vadă cum era cu adevărat, era mai mult decât bucuroasă să o facă.

— Nu sunt câtuşi de puțin ca el, răspunse Reese pe un ton plat. Era un om de onoare, bun şi cinstit.

— Şi tu eşti la fel.

Se aplecă înspre el, ca să-l facă să o privească.

— Şi tu ai toate aceste calități, continuă ea.

— Nu ştii totul despre mine, Sophie. Nu ştii ce-am făcut. Crede-mă când îți spun că cel care ar trebui să fie aici acum e Edmund.

— Îmi pare rău că nu mai e, Reese. Îmi pare rău că ai rămas cu un asemenea gol în suflet. Dar ce ştiu fără urmă de îndoială e că mă bucur din inimă că eşti aici. N-aş vrea să fiu aici lângă nimeni altcineva.

— În afară de Singleton, poate? Clătină din cap, dezgustat de sine însuşi. Nu trebuia să spun asta, se scuză el. Nici nu sunt sigur de ce am făcut-o.

— Nu e nimic, spuse ea cu blândețe.

— Căsătoria a rămas în picioare?

Ea simți că i se strânge stomacul.

— Da. Dar ceea ce tocmai ți-am spus este adevărat. N-aş vrea să fiu aici cu nimeni altcineva decât cu tine.

El rămase tăcut, apoi dădu vinul peste cap şi se ridică brusc.

— Unde te duci? întrebă ea.

— Să înot.

Îşi dădu jos cizmele.

— Chiar acum?

— Am nevoie să mă răcoresc.

Îşi dădu jos haina, apoi lavaliera.

Sophie îşi impuse să nu se uite când el apucă poalele cămăşii şi şi-o trase peste cap. Apucă însă să îi vadă pieptul musculos, suplu, dar plin de cicatrici. Avea pielea bronzată şi acoperită de broboane de sudoare, iar Sophie simți că îi lasă gura apă. Încercă să spună ceva, dar nu ştia ce. Ce-i păsa ei dacă făcea o baie? Era o noapte caldă, iar el avea destulă energie de consumat.

O partidă de înot putea fi chiar ce-i trebuia ca să adoarmă mai uşor.

Dar vederea pieptului său gol avea şanse mari să o țină pe ea trează multe nopți la rând.

Capitolul 13

Reese rămase doar în pantaloni şi se aruncă în apă cu capul înainte. Nu era o mişcare grațioasă, ci acrobatică şi atletică. Dispăru sub apă preț de câteva clipe, apoi reapăru, aruncând stropi în toate părțile.

— Te deranjează dacă te las câteva minute singură? întrebă el, călcând apa natural, parcă fără pic de efort.

Sophie se lăsă spre marginea pontonului.

— Nu-ți face griji, îi spuse.

El se lăsă pe spate şi începu să se îndepărteze de ponton.

— Mă întorc repede, îi promise, apoi se întoarse pe burtă şi începu să înoate, tăind apa cu repeziciune.

Sophie îi urmări mişcările până când îl pierdu din ochi. Rămase pe pătură, bând vin şi gândindu-se la cât de caldă se

făcuse noaptea şi la cât de îmbietoare părea apa. Poate dacă şi-ar băga şi ea vârfurile degetelor… Văzu o scară din lemn la marginea pontonului, se descălță, îşi ridică poalele fustei şi păşi cu grijă pe prima treaptă. Se ținu bine cu mâinile de marginile scării, îndoi un genunchi şi se bucură cu vârful degetelor de răcoarea apei. Cu zece ani în urmă, când erau la şcoală, Lily şi Fiona o treziseră în miez de noapte şi încercaseră să o convingă să se furişeze din dormitor şi să meargă la scăldat cu ele. Îi fusese prea frică. De întuneric, de vietățile din lac, de furia domnişoarei Haywinkle dacă s-ar fi aflat despre escapada lor. Până la urmă, Lily şi Fiona se duseseră fără ea, iar Sophie regretase întotdeauna că ratase acel moment. Ele riscaseră, porniseră într-o aventură şi rămăseseră cu o amintire ce-avea să le facă să zâmbească mereu. Iar Sophie… ei, bine, nu se alesese cu nimic de pe urma conduitei ei prudente şi a deciziilor înțelepte. Cel mult cu o apropiată logodnă cu un bărbat pe care nu îl iubea. Ceva în ea se revoltă. Avea o a doua şansă şi nu voia să-şi petreacă următorii cincizeci de ani întrebându-se de ce Dumnezeu rămăsese pe un ponton în loc să plutească pe apa minunată a acelui lac. Cu Reese.

La naiba! Avea să se scalde!

Urcă repede scara, îşi scoase acele de păr şi slăbi legăturile laterale ale rochiei. Îşi dădu jos ciorapii şi, înainte să aibă timp să se răzgândească, îşi dădu jos şi rochia şi rămase într-o cămăşuță subțire din bumbac. Trase aer în piept. Dacă ar fi fost cu adevărat curajoasă, ca Lily, s-ar fi dezbrăcat de tot înainte să plonjeze în lac. Pe de altă parte, să înoate în cămăşuță era, oricum, cel mai îndrăzneț lucru pe care se gândise să îl facă în acea noapte. Şi avea să-i dea multe despre care să scrie în jurnal.

Genunchii îi tremurau puțin când se apropie de marginea pontonului. Era o înotătoare destul de bună, dar nu intenționa să exploreze zonele mai îndepărtate ale lacului. Avea de gând să rămână la o aruncătură de băț de lampioane. Şi mai ales de scară. Dar voia să îşi demonstreze sieşi ceva. De unde era, nu-l vedea şi nici nu îl auzea pe Reese, dar îl ştia acolo şi ştia că e în siguranță cu el. Tot ce-i

rămânea de făcut era să sară în apă. Şi să o facă aşa cum trebuie, fără jumătăți de măsură. Făcu mai mulți paşi în spate şi numără în gând: *Trei… doi… unu!*

O luă la fugă şi când ajunse la marginea pontonului sări şi îşi strânse, în aer, genunchii la piept. Cămaşa şi pletele îi fluturară preț de o secundă interminabilă, apoi apa o înghiți cu totul. Cu inima bătându-i tare, se ridică la suprafață, îşi dădu părul pe spate şi ridică o privire triumfătoare spre cerul nopții. Undeva, la distanță, Reese strigă ceva, dar Sophie nu auzea ce spunea.

— Reese? îl strigă, la rândul ei.

— Sophie!

De data asta îl auzi strigându-i numele. Glasul îi era cuprins de panică.

— Sophie, rezistă! Vin acum!

Ea se întoarse în direcția din care se auzea vocea şi începu să dea din mâini în aer.

— Nu-ți face griji! Sunt bine!

Însă el nu părea să o audă. Înota ca un rechin pornit într-un atac mortal, străbătând apa cu o putere şi precizie care lui Sophie îi tăiau răsuflarea. Parcă se năpustea asupra ei. Parcă viața lui depindea de viteza cu care se mişca. Sau viața ei. Ea înotă până la scară, se aşeză pe treapta cea mai de sus şi ridică brațele, încercând să îi atragă atenția înainte să facă apoplexie.

— Reese!

El se opri şi o privi. Abia mai respira.

— Ce naiba faci?

— Exact ce faci şi tu. Înot, ridică ea din umeri.

Reese se încruntă o fracțiune de secundă, apoi îi zâmbi larg.

— Înoți, repetă el.

— Înotam, se corectă ea. Până m-ai gonit, practic, din apă.

— Credeam că te înec! Încercam să te salvez.

Era o senzație dulce şi învăluitoare, iar Sophie îi zâmbi şi se lăsă din nou să se cufunde în apă. Dar adevărul trist era că nimeni nu o putea salva. Cel puțin nu în felul în care

avea ea nevoie. Nu avea scăpare de la viitorul care îi fusese scris. Iar viitorul bătea la uşă. Începu să înoate spre lampioanele colorate atârnate de ramurile stejarului. Reese o urma îndeaproape, de parcă i-ar fi fost teamă că s-ar putea scufunda până la fundul lacului fără să mai iasă apoi la suprafață. Dar după ce îşi dădu seama că era capabilă să se țină la suprafață, păru că se relaxează un pic.

— Nu-mi vine să cred că tu, Sophie Kendall, ai sărit în lac, o tachină el.

Umerii lui imposibil de laţi şi netezi se flexau la fiecare mişcare a braţelor, făcând-o să-şi dorească să-şi treacă mâinile peste pielea lui.

— Ce e aşa şocant? răspunse ea, stropindu-l în joacă. Te aşteptai să stau cuminte pe ponton îl timp ce tu te bălăceşti?

— În primul rând nu mă bălăcesc. În al doilea rând… da, cred că mă aşteptam să stai cuminte pe ponton, recunoscu el. Dar mă bucur că mi te-ai alăturat. Înotul de unul singur nu e nici pe departe la fel de amuzant.

Alunecară pe luciul apei până se apropiară de stejarul bătrân de la mal. Lampioanele de pe ramuri străluceau ca un cufăr de smaralde, rubine, safire şi aur.

— Aici apa nu e prea adâncă, îi spuse el. Dacă oboseşti, mai putem parcurge câțiva metri mai aproape de mal. Sau…

— Sau ce? întrebă Sophie, încercând să îşi mențină bărbia la suprafață.

— Sau te poți ține de mine.

— Reese…

Îi rostise numele ca un avertisment. Unul adresat ei, în primul rând.

— Numai ca ultimă soluție, preciză el. În caz că aveai neapărat nevoie.

— Nu cred că se va ajunge la asta, spuse ea, rămasă cam fără suflu.

— Slavă Cerului. Deci există o şansă să ies din lac cu virtutea intactă.

— Foarte amuzant! făcu ea, stropindu-l din nou.

De data asta, el îi răspunse cu aceeaşi monedă. Nu

trecu mult şi joaca se transformă într-un adevărat război al stropelii. El se băga la fund, o înconjura şi apărea brusc la suprafață, luând-o prin surprindere cu un atac şi împroşcând-o cu apă. De cealaltă parte, Sophie mergea pe strategia atacului construit cu răbdare şi îşi temporiza stropelile pentru efect maxim. Aştepta ca el să scoată capul din apă ca să ia aer şi chiar atunci îl împroşca în obraji. El râdea, un râs plin pe care ea parcă îl resimțea în pântec.

— Vei plăti pentru asta, îi promise Reese pe un ton pe jumătate jucăuş, pe jumătate senzual.

— Mai întâi trebuie să mă prinzi, îl tachină ea şi, cu inima bătându-i nebuneşte, porni înot înspre ponton de parcă un monstru marin i-ar fi suflat în ceafă.

Reese intră în joc, dar nu sută la sută. Dacă ar fi vrut, ar fi prins-o din urmă în câteva secunde. Sophie ajunse la scară înaintea lui, dar victoria avea un gust amar. De parcă şi-ar fi dorit, în adâncul inimii, ca el să o prindă. Urcă scara, respirând cu greu. Părul îi era lipit de umeri şi de spate. Cămăşuța i se lipise de coapse şi de sâni. Faptul că erau lucruri perfect previzibile nu le făcea mai puțin problematice. Urcă pe ponton şi rămase acolo, cuprinzându-şi pieptul cu brațele. Reese urcă după ea, iar Sophie simți că o ia amețeala când îl văzu ieşind din apă. El îi dădu pătura lui.

— Poftim. Înfăşoară-te cu ea.

— Mulțumesc.

Se acoperi pe umeri, ca şi cum ar fi pus pe ea o haină, bucurându-se de senzația de căldură pe care i-o oferea. Epuizată, se aşeză pe un colț al păturii rămase întinsă pe ponton şi-i făcu semn lui Reese să i se alăture.

— Ai şi tu loc, vino aici.

— Eşti sigură?

Ea îl privi, uluită de imaginea pe care o oferea, cu pieptul gol şi pantalonii uzi leoarcă. Niciun bărbat nu ar trebui să fie atât de atrăgător, atât de irezistibil.

— Da, sunt sigură.

Reese se aşeză turceşte, la fel ca ea. Picături de apă îi sclipeau pe umeri în lumina blândă a lampioanelor.

— Sophie, spune-mi un lucru, te rog, şopti el.

— Ce anume? întrebă ea înclinând capul.

— Cum de o femeie atât de inteligentă, de adorabilă şi plină de pasiune ca tine nu s-a măritat până acum?

Sophie simți că obrajii îi iau foc.

— Nimeni nu mi-a furat inima… până acum.

Reese păru complet lipsit de reacție.

— Înainte de Singleton, vrei să spui.

Sophie clătină din cap. Îi era cu neputință să îl mintă.

— Inima mea nu-i aparține lordului Singleton.

— Atunci… de ce? întrebă el.

Sophie ştia precis ce o întreba de fapt. De ce s-ar lega de bunăvoie de un bărbat pe care nu îl iubea?

— E complicat, îi răspunse, cu toate că era conştientă că, în realitate, nu era nimic complicat cu adevărat. Tata tinde să bea prea mult, şi după o mulțime de decizii proaste în privința afacerilor, situația financiară a familiei mele e… nu grozavă.

— Îmi pare rău, spuse el, privind-o cu seriozitate şi tandrețe în acelaşi timp. Ştiu ce urmări pot avea asemenea lucruri.

— Ştii?

Presupusese că era bogat şi se simțea ridicolă că nu îi dăduse prin minte că poate viața lui nu era tocmai uşoară. El ridică din umeri.

— Grijile despre bani sunt doar unii dintre demonii care mă țin treaz nopțile. În urmă cu câteva luni, când mi-a revenit titlul, proprietatea era în insolvență, iar documentele şi actele contabile erau vraişte. Dar voi schimba toate astea, spuse el ferm.

— Sunt convinsă.

Sophie îşi dorea să fi avut câte un bănuț pentru fiecare dată când tatăl ei anunțase solemn că pusese la cale un plan care îi va salva pe toți.

— Aşadar… vrei să te măriți cu Singleton pentru averea lui.

— Nu e vorba că aş vrea. Doar că trebuie.

— Parcă aveai o soră mai mare. De ce depinde de tine să faci o căsătorie avantajoasă?

— Mary a fost bolnavă când era mică şi sănătatea ei e şi acum fragilă. N-a petrecut mult timp în societate. Eu sunt singura speranță a familiei. Nu-mi pot ignora datoria de a îi ajuta… cu toate că mi-aş dori să pot.

— Înțeleg…

Glasul îi era atât de lipsit de emoție că părea fantoma bărbatului cu care se jucase în apă cu câteva momente înainte. Sophie avea nevoie ca el să ştie ce însemna pentru ea, chiar dacă nu îi era încă foarte clar nici ei. Lăsă special pătura să-i cadă de pe umeri, iar cămăşuța ei transparentă şi subțire îi oferea privirii lui cu ce să se hrănească.

— Vreau să ştii că n-am mai făcut asta în viața mea, îi spuse. N-am ieşit la scăldat în miez de noapte, în lenjerie. Şi în mod clar nu mi-am petrecut noaptea cu un bărbat. Mi-am asumat riscuri cu tine, Reese. Un lucru foarte periculos.

— Nu ți-aş face vreodată rău, răspunse el privind-o cu intensitate.

— Nu intenționat.

Ştia că aşa stăteau lucrurile, dar deja suferea. Suferea din pricina durerii agonizante de a dori ceva cu tot sufletul şi de a nu putea avea. Niciodată.

— Mi-aş dori să am libertatea de a-mi urma inima. Îmi pare rău că n-o pot face, recunoscu ea.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Am ştiut de la bun început că eşti promisă altuia. Şi, cu toate astea, ai fost suficient de bună să mă ajuți.

— Dar? întrebă ea, intuind că mai urma ceva.

— Dar acum am parte de altă tortură, Sophie. Vreau să te ating.

Mărturisirea lui o făcu să se înfioare de dorință. Ce simplu ar fi să se aplece spre el şi să-şi lipească buzele de ale lui. Doamne, cât îşi dorea… şi totuşi, nu îndrăznea.

Dar poate se puteau întâlni undeva la mijloc. Ridică buchetul de bujori şi scoase unul din strânsoarea panglicii de mătase. Îl duse la buze şi-i inspiră aroma. Reese tăcu, urmărindu-i fiecare mişcare.

— Nu ne putem atinge, îi spuse ea, cu glasul plin de regret. Dar asta nu înseamnă că nu te simt. În briza nopții,

în pătura moale… în această floare.

Înainte să se răzgândească, îl atinse pe obraz cu floarea. Apoi, încet, îi urmări conturul chipului. Apoi trecu petalele peste buzele lui şi savură geamătul pe care i-l provocă.

— Vezi? şopti ea. Suntem conectați în mai multe feluri decât ştiai.

Capitolul 14

Reese simțea că îi fierbe sângele în vene.

În fața lui, Sophie stătea ca o nimfă, cu părul blond şi umed pe umeri şi pielea strălucitoare. Materialul subțire care o acoperea părea cusut pe ea, nelăsând mare lucru imaginației. Iar imaginația lui lucra intens. Numai că Sophie avea dreptate. Conexiunea dintre ei era dincolo de cea fizică. Din nefericire, cu cât se apropiau, cu atât o dorea mai mult. În toate felurile. Arătă spre floarea roz de pe coapsa ei expusă în toată frumusețea.

— Îmi dai voie?

Ea îşi umezi buzele cu limba.

— Da, desigur, încuviință într-un sfârşit, apoi îi întinse bujorul.

El îl luă, apoi o privi pe Sophie în ochi, câteva secunde.

— Sophie Kendall, pentru mine eşti mai misterioasă decât o sirenă şi mai necesară decât soarele. Eşti tot ce mi-aş fi dorit şi mult mai mult decât merit.

— Reese… nu-i adevărat, spuse ea încet.

— Ba e foarte adevărat, insistă el. Am nevoie să înțelegi şi să crezi ce-ți spun. Dacă aş fi un bărbat de onoare, te-aş îndepărta ca să te protejez de toate astea… De tot ce e între noi. Dar sunt un ticălos egoist, iar tu… eşti irezistibilă.

Ea întredeschise buzele, iar ochii i se umplură de lacrimi. Reese prinse strâns floarea între arătător şi degetul mare, urându-se deja pentru ce avea să facă.

— N-o să-ți fac rău. N-o să încalc regulile pe care le-ai

stabilit. Dar poți fi sigură că voi primi orice eşti dispusă să-mi dai.

— Mi se pare corect, surâse ea.

O, Doamne… de-ar şti ea…

El folosi floarea ca să îi mângâie bolta tălpii, cu mişcări de du-te-vino. Degetele ei se mişcară involuntar. Sophie oftă, dar nu se retrase.

— Cum a fost? murmură el.

— Neaşteptat de… incitant, spuse ea, după o scurtă pauză în care căutase cuvântul potrivit.

— Şi abia ne-am pornit, spuse el, plin de speranță şi, poate, şi de un pic sigur pe el.

Cu mişcări lente, o atinse cu petalele delicate ale florii, urcând dinspre gleznă spre genunchi şi de acolo către coapsă. Sophie rămase nemişcată. Nici respirația nu i se mai auzea.

— Reese! suspină, iar numele lui suna, de pe buzele-i înfiorate, ca o rugăciune.

— Nu vrei să te întinzi? îi ceru el. Întinde-te şi încearcă să te relaxezi.

Ea puse o pernă sub cap, se întinse pe o parte şi zâmbi.

— Se pare că rolurile s-au inversat. Ar trebui ca eu să-ți spun să te întinzi şi să te relaxezi.

— Atunci mă întind şi eu, spuse el, sprijinindu-se într-un cot, cu fața spre ea.

Ea îi aruncă o privire intensă şi senzuală, aşteptându-i următoarea mişcare.

— E posibil să mă omori cu zile, râse el. Şi dacă aşa va fi, nici că mă pot gândi la o moarte mai plăcută.

— Dar n-am făcut nimic! se apără ea, uşor ofensată.

Erecția lui intensă şi foarte vizibilă demonstra contrariul.

— Era un compliment, o linişti el, trecând floarea peste fruntea ei încruntată. Închide ochii, Soph.

Ea făcu întocmai, iar pe buze îi înflori un surâs.

— Prea bine. Dar sunt cooperantă doar pentru că sunt teribil de obosită… după ce te-am învins la cursa de înot.

El râse uşor.

— Asta e discutabil, comentă el, mângâindu-i ochii, obrajii şi bărbia cu petalele.

— E atât de… plăcut… suspină ea.

— Imaginează-ți că te ating eu, îi şopti Reese. Că degetele mele se plimbă peste pielea ta. Că buzele mele le ating pe ale tale.

Petalele îi atinseră umărul gol, apoi braţul şi palma.

— N-ar trebui să spui astfel de lucruri, îl tachină ea.

— Vorbitul nu încalcă regulile, chicoti el. Plus că… ce am spus? Nu e nimic nelalocul lui.

— Nu?

— Nu. Lucrurile nelalocul lor le păstrez pentru mine. În mintea mea e o aglomerație mare de gânduri nepotrivite.

De exemplu, chiar în acel moment se imagina desfăcându-i cămăşuța şi cufundându-şi fața între sânii ei, apoi continuând mai jos, spre abdomen, apoi desfăcându-i coapsele şi…

— Reese?

El se mişcă uşor, căci erecția i se intensificase.

— Da?

— Îmi imaginez ce mi-ai spus tu, că atingerile pe care le simt simt ale tale. Şi sunt convinsă că ar fi şi mai plăcut în realitate…

— Sigur ar fi! confirmă el.

— Da. Ei bine, sunt convinsă că nu m-aş putea simți aşa cu altcineva.

Reese înlemni doar la gândul că ea ar putea fi cu altcineva.

— Gândeşti prea mult, spuse, mai mult pentru el decât pentru ea. Simte şi atât.

Trecu floarea peste curbura sânilor ei şi înțepeni văzând-o că începe să tremure.

— E prea mult? o întrebă.

— Nu.

Ea deschise ochii şi îl privi direct.

— Ştii ce este *Răzbunarea debutantei?*

El clătină din cap.

— Orice-ar fi, sună ieşit din comun.

— Aşa şi e, spuse ea cu mândrie în glas. E o rubrică dintr-un ziar în care femeile primesc sfaturi despre chestiuni sentimentale şi alte teme care nu se discută de obicei în lumea bună.

— Şi ce sfat ar da acum *Răzbunarea debutantei?* întrebă el, trecând floarea peste liniile delicate ale gâtului ei.

— Sfatul ar fi să-ți faci cunoscute dorințele, spuse ea, de parcă ar fi citat din articol. Să ceri ceea ce-ți doreşti.

— Şi ce-ți doreşti, Sophie?

— Îmi doresc… îmi doresc să cobori mai mult.

Se ridică în picioare, îşi trase bretelele cămăşuței de pe umeri şi şi-o coborî până la mijloc. Era, fără doar şi poate, cea mai frumoasă femeie pe care îi fusese dat să o vadă. Era plină de grație, de bunătate şi de curaj. Luptase alături de bărbați curajoşi, iar Sophie era cel puțin pe măsura lor, în felul ei. Ştia ce înseamnă sacrificiul şi onoarea. Le trăise pe propria piele. Şi iat-o acum, la zeci de centimetri de el, dezgolindu-se în fața lui, pentru el. Pielea ei luminoasă şi imposibil de fină implora să fie atinsă. Sânii ei micuți şi perfect rotunzi îl făceau să-şi piardă suflarea.

— Aş face orice pentru plăcerea ta, spuse el cu convingere. Orice.

— Ştiu, răspunse ea, înfiorându-se uşor. Şi am încredere în tine.

— Bine.

Luă un alt bujor din buchet, precum şi banda din mătase. O legă imediat sub petalele florii, lăsându-i capetele libere. Apoi se folosi de plantă şi de panglica de mătase ca să facă tot ce şi-ar fi dorit să facă folosindu-şi gura şi mâinile. Îi mângâie gâtul şi trasă o linie prelungă şi senzuală de-a lungul abdomenului ei. Insistă sub sâni până o făcu să geamă, apoi făcu mici cercuri în jurul sfârcurilor până când o simți că se tensionează uşor.

— E mai bine? o întrebă în şoaptă.

— E mai bine, răspunse ea, privindu-l pe sub pleoapele grele. Şi mai rău, în acelaşi timp.

— Ştiu, recunoscu el.

Era înnebunit şi el de dorință, dar acele momente erau

doar pentru Sophie. O privi în ochi, iar ea se cutremură de parcă ar fi atins-o cu buzele şi limba. Continuă să o tortureze cu mişcări uşoare ca fulgul, crescând gradual intensitatea apăsării până când ea scânci. Atunci îşi îndreptă atenția spre celălalt sân, copleşindu-l cu la fel de multă atenție. Pieptul lui Sophie se înroşise, buzele pline erau întredeschise, iar pupilele îi deveniseră uriaşe, ca ale unei pisici în noapte. Era practic beată de dorință. Nevoia de a-l avea era copleşitoare. Chinuitoare. Reese ştia că nu i-ar fi greu să o convingă să renunțe la reguli. Dar nu putea face asta. Deja îşi făcea griji că ea va regreta acea noapte. Nu voia să rişte să o sperie, să o îndepărteze. Faptul că ştia, săptămână de săptămână, că ea va reveni era singurul lucru care îl ținea în toate mințile. Singura lui insulă de normalitate.

Desigur, ştia că timpul lor împreună era limitat. Dar refuza să se gândească la asta. Atât cât încă putea. Era nevoie să domolească focul, flăcările ce ardeau între ei.

— Nu vrei să te întinzi la loc? sugeră el.

Ea îşi lăsă capul pe pernă, iar el o înveli.

— E târziu, îi spuse. Şi ai avut o zi lungă. Odihneşte-ți ochii şi visează la umbrele din curcubeie. Ne vedem de dimineață.

Ea îi zâmbi cu recunoştință, se cuibări sub pătură şi închise ochii. El o văzu cum se relaxează, uşor-uşor, iar respirația îi devine egală. Şi exact când ea era pe cale să adoarmă, o atinse pe obraz cu floarea, în cel mai delicat sărut cu putință.

— Noapte bună, Soph.

Capitolul 15

O picătură rece îi căzu lui Sophie pe obraz, dar se simțea prea bine, prea mulțumită să se obosească să o şteargă. Soarele abia începea să răsară. Îmi mai putea îngădui câteva ore bune de somn. Numai că o altă picătură îi nimeri obrazul. Şi încă una. Curând nu mai putu să ignore

atacul. Deschise ochii, nemulțumită, şi îl văzu pe Reese deja în picioare, punându-şi cămaşa şi adunându-i şi ei hainele.

Hainele pe care era limpede că *nu* le purta.

Îşi duse mâna la piept şi gestul îi confirmă că era aproape goală în totalitate. Simți că obrajii încep să îi ardă, în ciuda ploii răcoroase. Încă sub pătură, se foi până când îşi strecură brațele sub bretelele cămăşuței, se ridică în capul oaselor şi încercă să îşi pună în ordine pletele cârlionțate. Reese o privi şi zâmbi.

— Bună dimineața, domnişoară Kendall.

— Cred că tavanul camerei mele are o spărtură, glumi ea.

— Iertați-mă, domniță. O să-i reclam asta proprietarului, cu prima ocazie. Până atunci, cred că ar fi bine să îți găsim altă cameră.

— Dar îmi place camera asta, spuse ea, strâmbându-se în glumă.

Reese privi apa lacului, în care picăturile de ploaie cădeau ca nişte mici pietre.

— Cred că putem găsi una mai bună. S-ar putea chiar să reuşesc să-ți obțin o cameră care are… ține-te bine… saltea de pat!

Ea îşi masă ceafa.

— Sună absolut banal şi, în acelaşi timp, foarte tentant.

El îşi puse cizmele şi luă hainele ei sub un braț.

— Ți-aş propune să facem întrecere până la casă, dar n-aş vrea să pierd din nou.

Sophie se ridică, se încălță şi îşi puse pătura ca un fel de mantie.

— Bună idee, spuse ea, ridicând firul de bujor şi panglica de mătase.

Se strecură cu abilitate pe lângă el şi porni pe ponton, înspre mal.

— Vezi tu, sunt o înotătoare impresionantă, dar o alergătoare chiar mai bună, adăugă ea, clipind cu prefăcută inocență.

Lăsă pătura să cadă şi o rupse la fugă la deal, înspre

pădure, cât o țineau picioarele. Reese râse şi porni pe urmele ei, când trecând la conducere, când lăsând-o să i-o ia înainte din nou. Ajunseră la conac uzi leoarcă şi cu răsuflarea tăiată. El lăsă păturile ude pe podea, în bucătărie, făcu focul şi-i puse ei hainele ude pe spătarele scaunelor.

— E încă devreme, îi spuse. Dacă vrei, te mai poți odihni în camera ta încă o oră-două.

Sophie clătină din cap. Inima îi bătea prea tare ca să ia măcar în calcul ideea de somn.

— Nu sunt obosită. Dar tu?

— Nici eu. Am dormit foarte bine noaptea trecută. Mulțumită ție.

Ea deschise gura ca să spună că nu avea nicio legătură cu faptul că el putuse dormi, dar decise să se abțină. Reese chiar credea că ea îi era de ajutor şi poate, cumva, chiar îi era. Se apropie de foc şi îşi împreună brațele.

— N-ai vrea să faci o baie fierbinte? întrebă el. Aş putea să ți-o pregătesc la tine în cameră.

Ea râse.

— Sună divin, dar e prea mare bătaia de cap. Ai uitat că le-ai dat liber angajaților?

— N-am uitat! exclamă el, destul de jignit. Mă voi ocupa chiar eu.

Aprinse cuptorul şi puse câteva vase cu apă pe el, după care îşi îndreptă din nou atenția asupra ei.

— N-ai vrea să te duci sus şi să te înfăşori cu o pătură? Îți aduc apa în scurt timp.

— Nu trebuie să te deranjezi, Reese.

— Dar vreau! zâmbi el. Tu ai grijă de mine de ceva vreme. Acum lasă-mă să am şi eu grijă de tine.

Lui Sophie i se puse un nod în gât. Tânjise dintotdeauna după o relație care ar funcționa în acel fel. După un partener care i-ar acorda mici atenții cum ar fi să îi pună lapte în ceai sau să îi maseze mâinile când i-ar fi frig. Dar nici într-o mie de ani nu ar fi îndrăznit să viseze că un conte incredibil de chipeş s-ar oferi să îi pregătească baia.

— Insist, spuse el, iar când ea tremură, el îşi încrucişă brațele la piept, ca şi cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva să o

ia în brațe să o încălzească.

— Mulțumesc. Acum cred că ar fi nimerit să mă duc sus şi să mă usuc.

Fața lui se lumină.

— Cât timp aştepți, ai putea arunca o privire în grădină. De la fereastra dormitorului meu se vede excelent. Camera e ceva mai departe pe hol, după a ta.

— Nu te deranjează să intru la tine în dormitor? întrebă ea.

El îi aruncă un zâmbet seducător, care îi făcu genunchii să tremure.

— Chiar e nevoie să întrebi?

Sophie înghiți în sec.

— Voiam să spun... în sensul că eşti o persoană discretă, care ține la chestiunile sale private.

El veni atât de aproape că îi vedea părul de pe brațele musculoase strânse la piept.

— Ca să fim bine înțeleşi, spuse el rar, eşti bine-venită în camera mea oricând doreşti. Şi poți face acolo orice doreşti. Absolut orice doreşti.

Cerule mare! În urmă cu câteva secunde era înfrigurată, iar acum avea nevoie să-şi facă aer cu un evantai.

— Foarte generos din partea ta, reuşi ea să îngaime. Dar cred că mă voi mulțumi să admir grădina.

— Cu ocazia asta îmi mai poți face o listă cu ce îmbunătățiri mai trebuie să-i aduc.

Ea miji ochii, surprinsă de exprimarea lui.

— Să-i aduci? Tu?

El îi ignoră întrebarea.

— Îmi poți folosi biroul şi ia-ți de acolo orice îți trebuie.

— Prea bine, răspunse ea gânditoare. Atunci... ne vedem sus, ceva mai târziu.

Se grăbi la ea în cameră, îşi dădu jos hainele ude şi se îmbrăcă în cămaşa de noapte pe care o avea pregătită în bagaj. Puse cu grijă bujorul şi panglica în bagajul ei, apoi pomi spre camera lui Reese.

Cu toate că îi dăduse asigurări că era bine-venită, avu o

ezitare când ajunse în dreptul uşii. Să treacă pragul dormitorului unui gentleman era o oportunitate monumentală, dar starea ei de nerăbdare şi de agitaţie nu provenea doar din acel motiv. Cu cât afla mai multe despre Reese, cu atât ţinea mai mult la el. Şi cu cât ţinea mai mult la el, cu atât mai dificil avea să-i fie să-şi ia rămas-bun. Totuşi, nu putea rezista tentaţiei şi ocaziei de a afla mai multe despre el.

Dormitorul era curat, ordonat şi foarte puţin decorat. Unul dintre pereţi oferea o imagine extrem de austeră. Pe poliţele de deasupra şemineului erau doar un ceas mic, din aur, şi un sfeşnic cu o lumânare îl el. O cuvertură albastru-închis, cu perne asortate, acoperea patul mare. Lipsea orice extravaganţă, orice element decorativ.

Totul era ordonat şi pe principiul strictului necesar. Aşa cum şi-ar fi imaginat ea că arată o baracă de armată. Într-un colţ al camerei era biroul din mahon pe care nu se vedea decât o mică pictură înrămată. Sophie se apropie, dar bănuia deja cine apărea în portret. Edmund. Într-adevăr, tânărul din imagine era o versiune mai rafinată, mai de lume a lui Reese. Era un gentleman chipeş, pe la 25 de ani, cu privirea inteligentă şi plină de o încredere la limita aroganţei.

Era fratele pe care Reese îl idolatriza şi cu care se temea că nu se va putea compara vreodată.

Puse cu grijă portretul la loc, apoi se uită în jur în căutarea altor obiecte personale – cărţi, medalioane sau orice ar putea-o ajuta să îl înţeleagă pe Reese. Văzu un brici de bărbierit pus pe un prosop lângă vasul de spălat şi o lampă pe noptiera de lângă pat. Alte obiecte îi treziră însă curiozitatea, o cheie din alamă şi doi epoleţi poleiţi cu aur. Îşi imagina cu uşurinţă epoleţii aceia pe umerii uniformei stacojii în care, era convinsă, Reese arăta extrem de bine, deopotrivă chipeş şi dur, intimidant.

Nu îl văzuse vreodată purtându-se violent, dar era convinsă că în condiţii de luptă Reese era absolut admirabil. Ceva îi spunea că, atunci când la mijloc erau principiile lui, prefera să moară decât să se dezică de ele. O trecu un fior rece şi îi mulţumi în gând lui Dumnezeu că zilele lui în

armată se încheiaseră.

Se întreba de la ce era cheia de alamă, dar o lăsă pe birou şi se îndreptă spre fereastră. Dădu la o parte draperia gri şi privi afară. Ploaia se mai domolise. Cerul era încă acoperit de nori, dar razele soarelui începeau să îşi facă loc. Într-adevăr, priveliştea asupra grădinii era ieşită din comun. De la etajul al doilea al casei vedea atât fiecare zonă a grădinii, în parte, cât şi imaginea de ansamblu. Arăta cu mult mai bine decât data precedentă. Buruienile nu mai împânzeau aleile. Apa din şanț curgea liberă, iar podeţul era vopsit şi aproape că strălucea. Secţiunea din grădină unde se înălțau plopii arăta intimidant, aşa cum şi trebuia, iar de cealaltă parte zona cultivată cu asfodel părea la fel de încântător de stranie. Iar cea mai misterioasă parte a grădinii strălucea imediat sub pavilionul principal, promiţând magie şi frumuseţe deopotrivă. Sophie vedea clar evoluţia şi deja avea câteva idei să o încurajeze. Dornică să îşi pună ideile pe hârtie, se aşeză la birou şi deschise sertarul de sus ca să-şi pregătească hârtia şi celelalte ustensile. Găsi cerneală, toc şi… un mic teanc de scrisori. Dacă nu se înşela, erau aceleaşi pe care le văzuse la intrare în urmă cu o săptămână. Şi iată-le, din nou. Nedesfăcute. Cu sigiliul din ceară intact. Ezită, preţ de câteva clipe, apoi le luă şi le cercetă cu atenţie. Erau trei plicuri cu acelaşi expeditor. Scriitura era feminină, elegantă, iar numele trecut pe plicuri era „Doamna S. Conroy”.

Era limpede că Reese evita sau amâna să le citească, dar oare de ce? Sophie nu putea să nu se gândească la posibilitatea ca acea femeie să fie o fostă iubită… sau poate o actuală iubită. Sophie nu avea niciun motiv şi niciun drept să fie geloasă.

Şi, cu toate astea, un sentiment neliniştitor îi răvăşea sufletul, îşi spuse că el era chiar acum jos, pregătindu-i baia, şi că dintre ei doi *ea* era cea care urma să se logodească în curând cu altcineva. Oftă şi începu să-şi noteze ideile pentru grădină. Când termină, puse la loc tocul şi hârtia, dar îşi lăsă notiţele pe birou. Tot acolo rămaseră şi scrisorile nedesfăcute.

Când se întoarse la ea în cameră observă că Reese pusese cada de baie în dreptul şemineului şi făcuse focul. Îi pregătise şi două prosoape groase şi moi. Chiar atunci el intră cu o găleată de apă fierbinte pe care începu să o toarne în cadă.

— Chiar la momentul potrivit, îi spuse el. Am pus alături şi nişte apă rece, în caz că asta ți se pare prea caldă.

— Mulțumesc, Reese, spuse ea, mai mult decât impresionată de grija lui. De-abia aştept.

— Nu ai pentru ce, ridică el din umeri.

Cu mânecile cămăşii suflecate şi barba de o zi, arăta tocmai ca un erou negativ. Doar când se uita la el, simțea fluturi în stomac.

— Ba cu siguranță am pentru ce. Gestul tău contează mult pentru mine.

— Ei, bine… se fâstâci el, lucru care nu îi era deloc în obicei. Te las să te bucuri de baie. După ce termini, mă găseşti în salon.

— Poți să rămâi, spuse ea înainte de a se putea controla. Vreau să spun că, având atât de puțin timp împreună, ai putea rămâne ca să… vorbim. Nu m-ar deranja câtuşi de puțin.

El înlemni în pragul uşii. Flăcări de pasiune îi ardeau în priviri.

— Nu cred că ar fi o idee bună.

— Poate ai dreptate.

Ea se aşeză pe marginea căzii şi îşi trecu degetele prin apa delicios de caldă şi scoase un suspin de plăcere.

— Dar am încredere în tine, mai spuse ea.

— Ştiu, răspunse el cu toată seriozitatea. Şi vreau să ai şi în continuare.

Strânse buzele şi murmură o înjurătură, apoi ieşi şi închise uşa.

O oră mai târziu, Sophie purta o rochie curată şi uscată. Hainele din ziua precedentă fuseseră strânse şi puse în bagaj. Ea şi Reese aşteptau pe treptele conacului Warshire, iar trăsura se vedea deja apropiindu-se.

— Ai observat că de la săptămână la săptămână

despărțirea devine tot mai grea? îl întrebă ea.

— Mda.

Reese își trecu o mână prin părul blond nisipiu. Arăta nemulțumit și imposibil de frumos.

— Pot să îndur despărțirea câtă vreme știu că te vei întoarce în următoarea săptămână, adăugă el.

— Bineînțeles, îl asigură ea. În caz că nu apare ceva neașteptat.

— Neașteptat?

O privea cu neîncredere și parcă un pic temător, făcând-o să înghită în sec.

— Nu anticipez că va interveni ceva și că nu ne vom mai putea întâlni ca de obicei, dar trebuie să înțelegi cât e de riscant pentru mine. Pur și simplu, nu vreau să fac promisiuni pe care e posibil să nu le pot ține.

— Știu. Și înțeleg. Ultimul lucru pe care îl doresc e să ai de suferit din pricina mea. Vom fi cu băgare de seamă.

Trăsura se opri pe aleea din fața casei, iar pe Sophie o trecu un fior de panică la gândul că nu se folosiseră cum trebuia de timpul petrecut împreună. Că nisipul din clepsidra care măsura cât le mai rămânea din relația lor se termina prea repede. Își dorea să vorbească despre ce se petrecea între ei, dar era mai ușor să discute despre chestiuni mai curând inofensive. Despre grădină, de pildă.

— Ți-am lăsat pe birou o listă cu propuneri de îmbunătățire a grădinii, îi spuse.

— Consideră-le deja puse în practică.

Sophie își făcu curaj și continuă să vorbească:

— Ți-am mai lăsat și altceva. Scrisorile pe care le țineai în sertar. Nu vreau să fiu indiscretă, dar e vreun motiv special pentru care nu le-ai deschis?

Reese se crispă vizibil și unda de afecțiune dintre ei se răci brusc.

— Da. Există un motiv.

Dacă vizitiul nu ar fi așteptat-o deja, Sophie ar fi pus un pic de presiune. Ar fi încercat să afle mai multe. Dar pumnii lui strânși, privirea goală și bărbia încordată transmiteau clar că Reese nu era câtuși de puțin dornic să îi

dea amănunte despre scrisorile nedesfăcute.

— Nu trebuie să-mi împărtăşeşti totul.

Era adevărul şi spunea acele cuvinte din toată inima, cu toate că o întristau puțin. Ea, una, nu îi putea spune despre *Răzbunarea debutantei.* Sau despre Ascunzătoarea Debutantei. Iar el nu îi spunea nimic despre scrisori. În ultimele săptămâni se apropiaseră, dar poate că tocmai intraseră într-un impas. Într-un blocaj.

Când văzu că nu primeşte răspuns, Sophie oftă, îşi luă bagajul şi coborî încet treptele. Ținu capul sus ca nu cumva el să îşi dea seama cât o rănise cu tăcerea lui. Îi dădu vizitiului adresa Fionei şi vru să urce în trăsură.

— Sophie!

Se întoarse. Reese cobora scările în urma ei şi se opri când ajunse la un pas de ea.

— Săptămâna viitoare, spuse el, întreabă-mă despre scrisori şi… o să… o să încerc să îți povestesc despre ele, încheie cu glas sugrumat.

Ea dădu din cap şi-i zâmbi recunoscătoare. Zidul ce se ridicase între ei era încă acolo, dar lui Sophie i se păru că parcă se cutremurase şi începuse să se prăbuşească un pic.

— Aşa rămâne, Lord Warshire. Pe săptămâna viitoare!

Capitolul 16

— Cum a fost întrunirea de seara trecută? întrebă Fiona.

— Hm?

— Sophie ridică privirea de la ghiveciul cu flori pe care îl uda. Roşi când îşi dădu seama că ea, Fiona şi Lily trebuia să facă planul pentru următorul articol din rubrica *Răzbunarea debutantei.*

Fiona ridică o sprânceană şi afişă un zâmbet atotştiutor.

— A fost vreo temă care s-a bucurat de un interes special la cea mai recentă întâlnire?

Sophie se încruntă, încercând să îşi amintească. Întrunirea i se părea că avusese loc în urmă cu o eternitate, dar câte ceva tot îi revenea în memorie.

— A fost o dezbatere vie despre ce ne-am dori, un bărbat care să facă un gest mare, semnificativ, sau mai multe gesturi mărunte şi atente.

Lily stătea aşezată pe birou, legănându-şi picioarele şi cugetând la posibilul răspuns.

— De ce trebuie să fie ori una, ori cealaltă? Cred că partenerul potrivit trebuie să fie capabil de ambele.

— De acord, spuse Sophie, iar în minte îi jucau lampioane colorate, coroniţe de flori şi căzi de baie aburinde. Dar, de dragul disputei, ce-ai face dacă ar trebui să alegi?

Fiona ridică privirea.

— Eu aş alege gesturile mici şi pline de atenţie. Au însemnătate mai mare.

— Eu merg pe gesturi rare şi memorabile, replică Lily, pentru că de ele o femeie îşi va aminti tot restul vieţii.

În timp ce vorbea, îşi trecea palmele peste superbul ei birou, un cadou-surpriză de la soţul ei.

— Dar tu, Soph? Ce ai alege? o întrebă Lily.

— Cred că gesturile mărunte. Mai mult decât orice mi-aş dori pe cineva care să mă ţină de mână şi din când în când să mă strângă uşor, ca să mă reasigure că este acolo.

Preţ de câteva secunde, în atelierul Fionei se lăsă tăcerea.

— Am sentimentul că te gândeşti la cineva în mod special, vorbi Fiona. Vrei să ne povesteşti acum despre el?

Sophie se aşează pe canapea şi îşi sprijini capul pe perne. Se gândea cât de uşurată ar fi să le mărturisească prietenelor ei ceea ce simţea pentru Reese.

— Există cineva la care ţin şi care cred că ţine la mine. Am petrecut deja timp împreună… Singuri.

Fiona lăsă pensula jos şi se aşează lângă Sophie.

— Să înţeleg că te-ai răzgândit în ce-l priveşte pe lordul Singleton?

Sophie clătină încet din cap.

— Nu mă pot răzgândi. Situaţia financiară a familiei

mele devine tot mai dificilă de la zi la alta. Iar acest bărbat pe care l-am menționat… nu e în poziția de a ajuta, chiar dacă ar dori să o facă.

Fiona o atinse cu blândețe.

— Aş vrea să fii de acord ca eu şi Gray să te ajutăm. Acum două seri chiar a făcut din nou sugestia asta, la cină. Nu ți-am pomenit de discuție pentru că ştiu ce părere ai, dar dacă te-ai răzgândit cumva…

— Nu, o întrerupse Sophie. Părinții mei sunt prea mândri să accepte. Probabil că şi eu. Poate e demodat, dar nu vreau să mă bazez pe generozitatea prietenelor mele, chiar dacă sunt prietene minunate, oftă ea. Problema nu va dispărea cât ai bate din palme. Chiar dacă aş putea, prin vreo minune, să-i achit tatii datoriile chiar azi, felul lui de-a fi şi tendințele despre care ştiți prea bine îi vor aduce apoi şi alte necazuri. Spre binele familiei mele, trebuie să fac o căsătorie avantajoasă, şi asta cât mai curând. Se poate şi mai rău decât lordul Singleton, încheie ea ferm, ca şi cum încerca să se convingă pe sine.

Lily se dădu jos de pe birou şi începu să se plimbe prin cameră.

— Dar cum e cu acest bărbat la care ții? întrebă ea. Dacă banii nu ar fi o problemă, ar fi potrivit pentru tine?

— Da, recunoscu Sophie, cu toate că îşi impusese nici să nu viseze la aşa ceva. E limpede că suntem atraşi unul de celălalt. Dar i-am spus clar, de la bun început, că urmează să mă mărit cu altul.

— Dar oamenii se răzgândesc mereu, interveni Fiona, cu blândețe. Ştiu că vrei să-ți ții cuvântul dat, însă dacă a-ți respecta promisiunea față de lordul Singleton înseamnă să fii nefericită tot restul vieții, n-ar trebui să te simți obligată să te ții de cuvânt.

— E complicat. Reese… aşa-l cheamă pe bărbatul pe care îl plac, şi-a dobândit titlul relativ recent şi fără nicio tragere de inimă. Nu cred că vrea să se însoare cu nimeni… nu prea curând, în orice caz.

— Chiar şi cei mai înverşunați burlaci se răzgândesc când întâlnesc femeia potrivită, mai spuse Fiona. Te-ai gândit

că poate, pentru Reese, eşti acea femeie?

Bineînțeles că se gândise, cu toate că nu voia să îşi imagineze un viitor imposibil.

— Trece printr-o perioadă dificilă. Încă e în doliu după fratele lui. Nu mi s-ar părea potrivit să aduc acum subiectul în discuție.

— Ba mai bine l-ai aduce înainte să se facă anunțul logodnei tale cu Singleton, sublime Lily. Ce ai de pierdut?

Sophie păru că îşi studiază cu atenție rochia în timp ce se gândea la întrebarea prietenei ei. O parte din ea probabil simțea că lordul Singleton ar fi o alegere sigură şi lipsită de complicații. Nu era năvalnic sau pasional. Relația lor ar fi plăcută şi civilizată, iar el i-ar cere foarte puțin. Ceea ce ar însemna că inima ei nu ar fi niciodată cu totul a lui, aşa că nu ar avea cum să o facă să sufere. Dar să se deschidă în fața lui Reese era cu totul altceva. Cu el n-ar exista jumătăți de măsură. Dacă i-ar mărturisi dragostea pe care i-o purta, iar el nu ar putea sau nu ar vrea să o iubească, la rândul lui… Ei, bine, n-ar putea îndura o asemenea suferință.

— Mă voi gândi la asta, spuse Sophie.

Mai erau totuşi câteva săptămâni până când logodna ei avea să fie anunțată oficial. Sigur, nu avea mult timp la dispoziție, dar poate era suficient ca ea şi Reese să lămurească ce însemnau unul pentru celălalt. Relația lor era frumoasă şi fragilă ca o orhidee şi se întreba dacă va putea supraviețui în afara micii sere călduțe pe care şi-o creaseră la conacul Warshire.

— Îți mulțumim că ni te-ai destăinuit, spuse Fiona. Şi, cu toate că avem zeci de întrebări pentru tine, ne vom abține deocamdată.

— Chiar aşa? făcu Lily, în mod evident dezamăgită.

— Da! punctă Fiona, aruncându-i o privire fermă care ar fi umplut-o de mândrie pe domnişoara Haywinkle. Sophie are de luat o decizie grea şi va lua decizia corectă, ca de fiecare dată.

Sophie nu era la fel de sigură, dar reuşi să zâmbească.

— Îți mulțumesc pentru încredere. Şi ştiu că pot conta pe voi, indiferent de situație.

— Indiferent de situație, repetă Fiona, privind-o cu afecțiune.

— Poate articolul următor va fi despre a avea încredere în propriile instincte, în special când e vorba de caracterul unui gentleman, surâse Lily.

— Sunt convinsă că membrele grupului vor găsi subiectul foarte incitant. Dumnezeu ştie că şi eu aş face-o, comentă Sophie.

Fiona țuguie buzele, cu un aer gânditor.

— Cred că am şi o idee pentru ilustrație. Mă apuc de lucru chiar în această după-amiază.

— Bun, spuse Sophie, ridicându-se. Sunt cam obosită şi, dacă nu vă e cu supărare, m-aş duce acasă ceva mai devreme. Mi-ar prinde bine un somn scurt înainte de cină.

Lily îşi puse o mână în şold.

— Domnişoară Sophie Kendall, o tachină ea, mi-aş da boneta preferată ca să aflu ce-ai făcut în ultimele douăsprezece ceasuri.

Sophie îi făcu poznaş cu ochiul.

— Dacă ți-aş zice, tot nu m-ai crede.

*

Jumătate de oră mai târziu, Sophie intră în casă şi i se păru nefiresc de tăcută. Îşi atârnă haina şi pălăria, apoi intră în salon. Mama ei şi Mary stăteau pe câte un scaun şi se ştergeau la ochi cu batistele. Un fior de groază o cuprinse şi aproape că o împiedică să articuleze.

— Ce s-a întâmplat? A pățit tati ceva?

— Nu, draga mea, o asigură mama. El este foarte bine. E sus. Se… odihneşte.

Mary scăpă un suspin.

— Atunci de ce plângeți? întrebă Sophie.

Mama ei se ridică, îşi netezi fusta şi ridică bărbia într-o încercare zadarnică de a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

— A trebuit să renunț, de dimineață, la aproape tot personalul. Adevărul e că nu fuseseră plătiți de luni întregi, iar ei rămăseseră din loialitate. S-a aflat însă că un negustor

bogat din cartierul Mayfair face angajări, aşa că mi-au cerut referințe… şi n-am putut refuza.

— Şi domnul Wickett? întrebă Sophie gândindu-se la bătrânul şi dragul lor majordom care îi era mai mult un bunic decât un angajat al familiei.

— I-a părut rău că nu a avut ocazia să îşi ia rămas-bun de la tine, spuse mama ei cu blândețe. M-a rugat să-ți transmit scuze.

Sophie simți că i se pune un nod în gât.

— Nu-mi datorează scuze, şopti ea, lăsându-se pe un scaun.

— Şi răul nu se opreşte aici, se plânse şi Mary. A plecat şi Lottie. Cine-o să ne mai ajute să ne îmbrăcăm şi să ne facem părul? Cine-o să ne mai facă paturile?

— O să ne ajutăm între noi.

Sophie îi luă mâna surorii ei, apoi îşi privi mama.

— Nu mi-am dat seama că situația a devenit atât de disperată. De ce nu mi-ați spus?

— Nu voiam să te îngrijorăm şi mai mult, spuse mama, care lui Sophie îi păru brusc mai slabă şi mai bătrână decât în urmă cu douăzeci şi patru de ore. În plus, ce-ai fi putut face?

— Aş fi încercat să găsesc o soluție.

Poate ar fi putut să îşi amaneteze câte ceva, ca să poată face unele plăți până… până la căsătoria cu lordul Singleton.

Mama se forță să zâmbească.

— Măcar le avem în continuare pe doamna Appleby şi pe doamna Pettigrew, spuse, referindu-se la credincioasa lor bucătăreasă şi la camerista de-o viață. Şi, desigur, pe domnul Crawford. Tatăl vostru pur şi simplu nu poate trăi fără valet.

— Normal că nu, spuse Sophie pe un ton sec.

— Ştiu că nu e cea mai fericită situație, dar e doar una temporară, adăugă mama.

Sophie simțea cum ochii ei şi ai surorii ei o fixau. Ştia exact la ce se gândeau amândouă – că vor reangaja personalul după ce Sophie se va mărita cu bogatul marchiz.

— Sunt… sunt cam obosită, le informă ea, străduindu-

se să-şi păstreze calmul. Mă duc să mă întind un pic.

Se apropie de mama ei şi o sărută pe obraz, apoi îşi luă bagajul. Era gata-gata să scape din salon când în uşă apăru doamna Pettigrew, care părea neobişnuit de surescitată.

— Îmi cer scuze, milady, spuse ea, ştergându-şi mâinile de şort, dar tocmai a sosit lordul Singleton.

Sophie simți că i se taie picioarele.

— Ce caută aici? îşi întrebă mama. Nu l-am invitat.

— Foarte neelegant din partea ta, comentă Mary, trăgându-şi nasul. Cred că lordul Singleton ar trebui să fie bine-venit aici oricând.

O parte din lipsa de interes a lui Sophie față de marchiz se transformă în antipatie.

— Atunci poate ar trebui să îi ții *tu* companie!

— Fetelor! Ajunge! interveni mama lor.

Sophie simți un val de vinovăție şi îşi duse degetele la tâmple, confuză.

— Îmi cer iertare. Nu ştiu ce mi-a venit. Sigur că o să-l primesc pe lordul Singleton.

Puse bagajul în spatele canapelei, luă o carte de pe raft şi se aşeză pe scaunul de lângă fereastră. Deschise cartea la o pagină oarecare şi-i zâmbi doamnei Pettigrew.

— Eşti amabilă să-l pofteşti pe marchiz să intre?

— Desigur, domnişoară Sophie, spuse camerista cu fața rotundă şi rumenă. Să pun de ceai?

Sophie era pe punctul să spună nu, dar mama interveni degrabă:

— Te rog, doamnă Pettigrew. Lordul Singleton e un oaspete care ne face cinste şi trebuie să-l facem să se simtă bine-venit de fiecare dată când ne calcă pragul.

Sophie înghiți în sec. Ştia prea bine că acele cuvinte, deşi adresate direct femeii în casă, erau, de fapt, pentru urechile ei. Mary îşi strânse repede lucrul de mână şi se pregăti să meargă la ea în cameră, ca de fiecare dată. Dar mama o opri cu o privire şi un glas neobişnuit de ferme.

— Mary, vei rămâne aici pe durata vizitei şi ai face bine să fii plăcută şi antrenantă. Ne-am înțeles?

Mary suspină, puse jos coşul cu lucrul de mână şi îşi

verifică atent coafura.

— Slavă Cerului că Lottie a apucat să se ocupe de părul meu şi azi înainte să plece, spuse ea teatral.

Cele trei femei, mama, Mary şi Sophie, îşi ocupară locurile ca nişte actriţe înainte de ridicarea cortinei. Mama stătea la birou ca şi cum îşi vedea de corespondenţă. Mary se reapucă să brodeze batista la care lucrase mai devreme. Sophie se prefăcea că citeşte. În câteva momente, doamna Pettigrew îl anunţă pe lordul Singleton, apoi se grăbi să o ajute pe doamna Appleby cu ceaiul.

Marchizul făcu, în mod elegant, abstracţie de absenţa majordomului.

— Bună ziua, Lady Callahan.

— Bine aţi venit, Lord Singleton, spuse mama fetelor cu amabilitate. Ce drăguţ să ne vizitaţi. Cred că aţi cunoscut-o pe Mary, fiica mea cea mare.

— O plăcere să vă revăd, spuse marchizul, înclinându-se.

Se întoarse spre Sophie şi o privi cu acei ochi albaştri şi strălucitori care îl făcuseră celebru.

— Domnişoară Kendall, v-am adus ceva.

Duse mâna la buzunarul de la haină şi scoase un mic obiect din fildeş.

— Ştiu cât de mult vă plac trandafirii, continuă el, punând obiectul în palma ei.

Floarea perfect sculptată i se păru rece şi dură. Lipsită de viaţă.

— Mulţumesc. E foarte frumos, spuse ea cu diplomaţie.

— Cât de amabil sunteţi, Lord Singleton! exclamă mama ei, ducându-şi mâinile împreunate în dreptul buzelor.

— Aşa este. Foarte amabil, confirmă Sophie.

Dar îi era cu neputinţă să compare sculptura din fildeş cu darurile pe care i le oferise Reese. Îi era dor de coroniţa pe care i-o împletise. Îi era dor de el. Îşi luase rămas-bun de la Reese cu doar câteva ore în urmă, dar vizita marchizului parcă făcuse să dispară strălucirea caldă şi plină de speranţe ce începuse să îi încălzească inima.

Situaţia familiei sale devenea disperată de la o zi la

alta.

Lordul Singleton le oferea o şansă de a se salva.

Dar nu avea să aştepte la nesfârşit.

Capitolul 17

În a treia zi consecutivă de lucru în grădină, Reese îşi şterse fruntea asudată, strânse uneltele şi îşi privi rezultatul muncii. Întreaga suprafață a pavilionului strălucea în lumina soarelui. Curățase centimetru cu centimetru treptele, stâlpii de susținere şi acoperişul, aşa cum sugerase Sophie. În orele în care trudise, avusese timp să se gândească. În special la ea.

Şi îşi dăduse seama de două lucruri.

Primul, că relația lor ajunsese într-un punct de cotitură, în acel moment instabil în care balanța se poate înclina fie spre succes, fie spre eşec. Avusese parte de astfel de momente pe câmpul de luptă. Fiecare minut părea o oră şi fiecare mişcare putea duce la victorie sau la înfrângere. Într-o bătălie ce dura de zile întregi, deznodământul se stabilea într-o clipită.

Nu că el şi Sophie ar fi fost duşmani. Nici pomeneală. Dar relația lor nu putea continua la fel, nu putea rămâne pe loc. Aveau de făcut o alegere: să meargă mai departe împreună sau să se retragă fiecare înapoi la viața sa.

Cel de-al doilea lucru de care îşi dădu seama era că dacă voia să o păstreze pe Sophie, şi, Dumnezeu îi era martor, voia, trebuia să facă o mişcare strategică. Fără floricele, lampioane sau băi fierbinți. Ce-i drept, lui Sophie îi plăcuseră acele gesturi, dar acum îi cerea mai mult. Voia ca el să citească scrisorile pe care le ascunsese. Voia ca el să-şi privească în față trecutul urât şi ruşinos. Iar asta însemna că era nevoit să îi ofere singurul lucru pe care sperase că-l îngropase definitiv: adevărul.

Era al naibii de riscant şi avea să doară cumplit.

Dar mai fusese în situația asta, în spatele liniilor

inamice, atacat şi rămas cu un singur glonț pe țeavă.

De-ar fi existat vreo altă opțiune, ar fi ales-o într-o clipită, dar ştia, cu toată ființa lui, că doar în acest fel el şi Sophie aveau o şansă la un viitor împreună. Trebuia să îşi dezgolească sufletul şi să spere că ea îi va rămâne alături. Măcar încă o săptămână sau două.

*

— Regula numărul patru, recită Sophie, încheindu-şi obişnuitul discurs de la începutul întrunirii Ascunzătorii Debutantei, este să spunem mereu adevărul, aşa cum îl ştim. Bun, cred că putem începe să citim articolul. Cine vrea să facă onorurile?

Mai multe femei se oferiră, dar privirea lui Sophie fu atrasă de Violet, fata în casă pe care o cunoscuse cu două săptămâni în urmă. Stătea pe marginea scaunului şi era extrem de palidă. Umerii slabi îi tremurau de parcă i-ar fi fost frig, deşi în cameră era foarte cald.

— Te simți bine, Violet? o întrebă.

— Mă scuzați, murmură tânăra brunetă.

Se ridică de pe scaun şi fugi spre uşă. Sarah, tânăra văduvă care stătuse lângă ea, se ridică, la rândul ei.

— Mă duc eu să văd dacă Violet e bine. Te rog, continuă întrunirea, îi spuse ea lui Sophie.

Sophie încuviință şi alese pe altcineva să citească articolul. Dar când discuția începu, se strecură afară ca să vadă ce făcea Violet. O găsi alături de Sarah pe aleea din fața prăvăliei. Violet stătea sprijinită de zid, cu ochii închişi, inspirând aerul răcoros al serii. Sarah stătea lângă ea şi o mângâia pe umeri. Sophie îi aruncă lui Sarah o privire întrebătoare, iar frumoasa roşcată îi aruncă un zâmbet deopotrivă trist şi senin.

— Violet, ai nevoie de un doctor? întrebă Sophie cu blândețe.

— Nu, răspunse ea repede. Mi se întâmplă din când în când, dar trece. Deja mă simt mai bine.

— Eşti sigură? întrebă Sophie, destul de sceptică.

— Cunosc simptomele, spuse Sarah. Şi eu am doi micuți.

Sophie clipi des, înțelegând la ce se referea Sarah şi se mustră că nu îşi dăduse seama mai devreme.

— Eşti însărcinată? întrebă, uşurată, dar şi un pic îngrijorată. Roşeața care cuprinse obrajii lui Violet îi dădu răspunsul aşteptat.

— Când trebuie să vină pe lume? întrebă Sarah.

— Cred că sunt cam în şase luni, răspunse Violet, lăcrimând. Nu le-am spus alor mei, deşi bănuiesc ei ceva. Nu ştiu ce-o să mă fac.

— O să fie bine, o asigură Sarah, dar fruntea îi era încruntată. Tatăl copilului nu te poate ajuta?

— Nu! suspină Violet. M-a concediat.

Sophie simți că ia foc de furie.

— Tatăl copilului e fostul tău angajator?

Violet dădu din cap.

— S-a purtat minunat la început. Mă trata de parcă îi păsa cu adevărat. Ştiam că nu s-ar căsători vreodată cu una ca mine, dar nu credeam că o să devină atât de rece şi de rău. Când i-am spus că am rămas grea, a zis că sunt o otreapă. Şi că nu-i copilul lui.

— Ce nemernic! izbucni Sophie.

Deja se gândea ce-ar fi de făcut pentru ca individul să îşi asume responsabilitatea care îi revenea. Poate Gray şi Nash ar putea fi de ajutor. L-ar putea face de râs ca să îl convingă să susțină financiar femeia şi copilul.

— S-a purtat oribil, fu de acord Violet, dar mă tem că nici eu nu-s mai brează. M-am lăsat sedusă cu vorbe frumoase şi mici cadouri. Cum de-am fost aşa proastă?

Sophie o luă delicat de umeri şi o făcu să o privească în ochi.

— Ascultă-mă, îi spuse, nu eşti *deloc o* proastă. Lucrai pentru el, iar el a profitat de tine. *Lui* ar trebui să îi fie ruşine pentru ce-a făcut.

— Ei bine, acum nu mai e, răspunse Violet, trăgându-şi nasul. Oricum, prefer să nu vorbesc de el.

— Înțeleg, spuse Sophie, cu toate că încă fierbea de

furie. Ce putem face să te ajutăm?

— Mă tem că nimeni nu poate face nimic. Nu vreau decât să pot să mă întreţin şi să-mi cresc copilaşul fără să fiu o povară pentru familia mea. Dar niciun bărbat n-o să mă ia de nevastă şi nimeni nu mă va lua fată în casă.

— Eşti într-o situaţie dificilă, recunoscu Sarah. Ştiu cum e să creşti singură un copil. Dar nu trebuie ca din mândrie să refuzi ajutorul atunci când ai nevoie.

— O să văd cum fac.

Violet se desprinse de zid şi îşi mască burta cu şalul.

Sophie îşi dorea cu disperare să o ajute pe tânără, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum.

— Săptămâna asta o să mă gândesc la o soluţie, îi spuse. Ai nevoie măcar de o locuinţă sigură şi confortabilă pentru tine şi copil. Dă-mi un pic de timp să văd ce idee îmi vine.

— Nu-ţi bate capul pentru mine, protestă Violet. Zilele astea plâng din orice, dar sigur o să fie bine, până la urmă. Vă implor să-mi păstraţi secretul. Nu vreau să-mi fac familia de ruşine… până când ruşinea n-o să mai poată fi evitată.

Sophie încă se gândea la situaţia lui Violet ore mai târziu, când Reese apăru în faţa prăvăliei. La vederea lui, orice gând, raţional sau nu, parcă i se şterse din minte. Lumina lunii îi făcea să strălucească părul, îi îmbrăca în argintiu umerii largi. Profilat pe cerul nopţii, stătea în faţa ei ca un Prinţ al întunericului, puternic şi tăcut. Sophie se înfioră de plăcere şi nerăbdare.

— Reese, şopti ea.

— Eşti aici, spuse el, cu un oftat de uşurare.

— Da.

Dar era foarte posibil să fie ultima lor întâlnire. După ce renunţaseră la angajaţi, părinţii puneau presiune pe ea să anunţe logodna cu lordul Singleton, iar ea nu avea niciun motiv credibil să mai amâne. Cel puţin, nu un motiv pe care să-l poată mărturisi.

— Mă bucur să te văd.

— Nu ai idee cât mă bucur eu, răspunse el.

Reese îşi trecu mâna prin păr, lucru care o făcu să se

întrebe cum ar fi să-şi treacă şi ea degetele prin şuviţele acelea groase. Îşi strânse degetele în palmă ca să se abţină de la gest. Dar picioarele o trădară şi o purtară spre el. Se opri doar când era la numai câţiva centimetri. Niciodată nu fusese atât de magnetic atrasă de cineva. Bănuia că dacă ar fi prea aproape de el, forţa atracţiei dintre ei ar fi prea mare ca să mai scape. S-ar ciocni ca doi magneţi şi nu s-ar mai putea separa vreodată.

— Ceva pare diferit în noaptea asta, spuse ea.

Reese părea mai odihnit decât oricând, iar vulnerabilitatea din privirea lui o lăsă fără răsuflare.

— Chiar e ceva diferit, recunoscu el pe un ton sigur. De fiecare dată când suntem împreună mă îndepărtezi mai mult şi mai mult de umbrele singurătăţii şi mă tragi spre soarele cald şi luminos.

— Mă bucur, zâmbi ea, cu inima bătându-i nebuneşte. Nimeni n-ar trebui să trăiască printre umbre.

— Asta spui acum. Dar la lumina soarelui ies la iveală o mulţime de cicatrici.

— Nu sunt câtuşi de puţin intimidată.

El ridică o sprânceană, cu un aer sceptic.

— Să vedem dacă mâine-dimineaţă vei fi de aceeaşi părere.

Sophie se înfioră, dar ţinu capul sus şi-l privi în ochii aceia frumoşi şi bântuiţi.

— Nimic din ce mi-ai spune şi nimic din ce mi-ai arăta nu mă va speria şi nu mă va pune pe fugă, Lord Warshire.

Timp de câteva secunde, el nu spuse nimic.

— Vom vedea, rosti, într-un final. Să mergem.

Stătură pe aceeaşi banchetă în trăsură, atenţi să menţină spaţiu între ei. Lui Sophie i se părea că trebuia să se lupte mereu cu forţele care conspirau să îi împingă unul spre celălalt. O groapă sau un viraj brusc ameninţau mereu să îi arunce unul peste celălalt. Când ajunseră la conacul Warshire, Reese o conduse în casă şi se opri în holul slab luminat.

— Vrei să mănânci ceva? Avem sandvişuri, fructe şi prăjituri în bucătărie.

— Nu, mulțumesc, am mâncat de seară. Dacă vrei, ia-ți tu ceva.

— Nu, sunt bine.

După un moment de ezitare, se încruntă.

— Îmi pare rău. Nu am pus la cale nimic distractiv sau romantic pentru noaptea asta.

— Reese, spuse ea cu căldură în glas, mi-au plăcut la nebunie şi noaptea petrecută în grădină, şi cea de la lac. Dar mi-a plăcut şi când am jucat cărți la prăvălie. Nu e nevoie să mă amuzi. Îmi place, pur şi simplu… să fiu cu tine.

— Şi mie îmi place să fiu cu tine. Poate prea mult.

Sophie simți că-i stă inima-n loc.

— Cum ai dormit săptămâna asta? întrebă dintr-o suflare.

— Schimbi subiectul. De obicei eu sunt cel care evită discuțiile dificile. Probabil e molipsitor.

— Ai dreptate.

Nu era sigură ce să îi spună despre noutățile de acasă sau despre nevoia să grăbească logodna. Relația cu Reese era ca o floare tropicală gata să înflorească. Faptul că era nevoită să se mărite mai devreme decât se aşteptase i-ar curma viața precum un ger crunt de iarnă. Tot ce putea era să spere că floarea era mai puternică decât părea.

— Trebuie să stăm de vorbă. Te deranjează dacă mai întâi mă duc la mine în cameră să mă schimb? întrebă ea. Poți veni la mine în câteva minute.

— O să aduc şi o tavă cu gustări, spuse el. În caz că ni se face foame de la atâta vorbit.

Ea îi zâmbi şi urcă scara ce ducea spre camera ei.

Capitolul 18

Odată ajunsă în dormitorul ei, Sophie îşi desfăcu rochia, şi-o dădu jos şi îşi scoase şi tot ce mai avea pe dedesubt. Apoi trase pe ea o cămaşă de noapte subțire şi uşoară şi se stropi pe față cu apă rece. Încet-încet, grijile

legate de familia ei, de Violet şi de lordul Singleton începură să pălească, să rămână doar umbre vagi în mintea ei. În acea noapte trebuia să folosească pe cât putea timpul alături de Reese. Şi să afle dacă exista vreo şansă ca sentimentele lor să înflorească, să se transforme în ceva durabil şi adevărat.

Se aşeză la mica masă de toaletă şi începu să îşi scoată acele de păr. Când în sfârşit pletele îi căzură libere pe spate, luă o perie şi îşi descâlci cu atenție cârlionții până deveniră moi ca mătasea.

Când Reese bătu la uşă, sări de pe scaun şi îi deschise. El intră aducând o tavă plină cu fructe, brânzeturi şi pâine, o sticlă de vin şi două pahare. Când o văzu în cămaşă de noapte, ochii parcă îi scăpărau flăcări care o puseră şi pe ea pe jar.

— Arăți... murmură el şi se încruntă, căutându-şi cuvintele.

— Arăt ca şi cum m-am făcut foarte comodă? Aproape dezbrăcată?

— Nu. Eşti frumoasă. Atât de frumoasă, la drept vorbind, că e posibil să uit tot ce voiam să-ți spun.

— Mulțumesc, spuse ea, acceptând paharul cu vin pe care i-l oferea.

Se aşeză într-un fotoliu moale şi confortabil şi îşi ghemui picioarele sub ea.

— Şi eu sunt agitată, dar tot ce avem de făcut e să dăm glas inimii.

Reese se aşeză pe un scaun, alături de ea, şi îşi puse paharul pe măsuța dintre ei. Îşi dăduse jos haina şi îşi suflecase mânecile cămăşii, arătându-şi brațele puternice şi mâinile mari şi bronzate. Sophie simți că i se usucă gura şi luă o gură de vin, pe post de întăritor, înainte să se uite din nou la el. Când o făcu, el se aplecă înspre ea, îşi sprijini coatele pe genunchi şi o privi cu nesaț.

— Cu ceva mai bine de o lună în urmă, eram la marginea prăpastiei, pe punctul să-mi pierd mințile. Dar în seara în care ai intrat în fostul atelier de croitorie totul a început să se schimbe.

— Nu e ciudat? Nu ne-am fi cunoscut dacă n-aş fi avut

nevoie de un spațiu de închiriat.

Simplul gând o neliniști.

— La început, am crezut că ceaiul de rădăcină de valeriană era sursa schimbărilor subtile prin care treceam, dar mă amăgeam singur. Tu erai, de fapt. Când mi-am dat seama de asta, m-am gândit că dacă te-aş vedea o dată pe săptămână, dacă ți-aş urma indicațiile, dacă ți-aş respecta regulile… m-am gândit că ar fi îndeajuns.

— Ştiu că regulile sunt exasperante, spuse ea. Sunt şi pentru mine. Dar mă tem că nu pot fi eliminate.

— Trebuie să te rog ceva important, continuă el. Şi aş vrea să-mi spui adevărul, chiar dacă te temi că nu-mi va fi pe plac răspunsul.

— Niciodată nu te-am mințit, spuse ea.

Dar avea câteva secrete.

El îşi lipi palmele şi înghiți în sec. Încerca să îşi facă curaj. În ochii lui căprui se întrezărea un amestec de teamă şi speranță.

— Întrebarea este: îl iubeşti pe lordul Singleton?

Sophie încetă să-şi mai țină respirația şi expiră adânc şi privi în jos. Cel mai sigur lucru, pentru amândoi, ar fi fost să îi răspundă că da. Atunci, Reese ar face pasul înapoi, iar viitorul ei cu lordul Singleton ar fi bătut în cuie.

Cu inima bătându-i nebuneşte, clătină din cap.

— Nu-l iubesc.

— Vrei să te măriți cu el?

— Nu.

El îşi luă fața în mâini.

— De ce nu mi-ai spus?

— S-ar fi schimbat ceva dacă-ți spuneam?

El se ridică şi începu să umble de colo-colo prin cameră.

— Nu ştiu, îi răspunse. Poate că da.

— Lordul Singleton cunoaşte foarte bine situația financiară a familiei mele, explică ea. Şi tot vrea să se însoare cu mine şi s-a oferit, cu generozitate, să ajute. În plus, cred că e un gentleman corect şi bine intenționat. În condițiile date, mi-e foarte greu să îl refuz.

— Chiar dacă nu îl iubeşti, adăugă el, pe un ton rece şi distant.

— Aş face orice pentru familia mea, spuse ea, uşor defensivă. În plus, multă lume se căsătoreşte din alte motive decât dragostea.

— Multă lume. Nu şi tu.

Sophie simți că începe să clocotească de furie.

— Reese, nu ai dreptul să mă judeci. Sunt sigură că e greu să te pui în locul meu. Dar dacă ai fi, nu cred că ai mai spune ce mi-ai spus.

El se sprijini de spătarul scaunului şi lăsă capul în jos.

— Ai dreptate. Iartă-mă. Doar că mi-aş dori ca situația să fie diferită.

— Cum aşa? şopti ea, pe punctul să izbucnească în lacrimi.

El o privi gânditor, apoi se aşeză din nou pe scaun.

— Mi-aş dori să te pot atinge, să te pot îmbrățișa. Mi-aş dori să nu existe secrete între noi. Dar, mai presus de toate, mi-aş dori să fiu bărbatul pe care îl meriți.

— Nici nu înțeleg ce înseamnă asta, se încruntă ea.

Privirea lui era plină de regret.

— Înseamnă că nu sunt acel bărbat… şi nu ştiu dacă am să fiu vreodată.

— Înțeleg.

O dezamăgire cruntă puse stăpânire pe ea, dar Sophie refuză să se lase doborâtă.

— Înseamnă că a fost, cu siguranță, foarte prudent că am impus acele limite de la bun început, continuă ea.

— Discuția asta nu merge cum speram, recunoscu el. Ce încerc să spun este că încep să mă schimb. Încă nu sunt un om întreg şi demn de cineva ca tine. Dar dacă mi-ai putea acorda ceva timp…

— Reese!

Tânjea ca el să continue, să spună mai mult, dar nu ar fi fost corect câtă vreme nu îi spunea, la rândul ei, că situația familiei ei se înrăutățea de la zi la alta şi despre cum asta le scurta timpul împreună.

— E ceva ce ar trebui să ştii.

— Ce anume? întrebă el, devenind brusc prudent şi temător.

— Săptămâna asta, părinții mei au fost nevoiți să renunțe la aproape tot personalul... pentru că nu-şi mai permit să îi plătească pe angajați. Când am fost de acord cu aranjamentul nostru, nu ştiam că situația e atât de disperată acasă. Acum, că ştiu, mă tem că nu-mi mai îngădui luxul de a amâna logodna până la finalul sezonului. Voi accepta propunerea lordului Singleton săptămâna asta. Ceea ce înseamnă că e ultima noastră noapte împreună.

— Sophie...

Reese îi pronunțase numele ca pe o implorare.

— Vei fi bine, îl asigură ea, deşi i se rupea inima. Deja arăți mult mai bine, mai sănătos decât în urmă cu câteva săptămâni. E limpede că dormi mai bine chiar şi când nu sunt eu aici.

— Dar asta pentru că îți anticipam întoarcerea. De-abia aşteptam să vii înapoi.

— Ştiam amândoi de la bun început că timpul nostru împreună e limitat, spuse ea, încercând să fie stoică, deşi voia să-şi rezeme capul de pieptul lui Reese şi să-l roage să nu o lase să plece. Oricum, peste câteva săptămâni urma să ne luăm rămas-bun. Pe termen lung, poate e mai bine că se întâmplă acum. E mai uşor.

— Nu are cum să-mi fie vreodată uşor să-mi iau adio de la tine, spuse el. Şi, ca să fie limpede, nu e vorbă acum de somnul meu sau lipsa mea de somn, ci de ceea ce simt pentru tine.

— Şi *ce* simți pentru mine? întrebă ea, ştiind că răspunsul pe care îşi dorea cel mai mult să îl audă era şi cel care avea să o zdrobească.

— Mă gândesc mereu la tine. Vreau să fiu mereu cu tine. Trăiesc să-ți văd zâmbetul. Reese îşi lăsă capul în mâini. Doamne, Soph, nu ştiu ce-o să mă fac fără tine!

Ea strânse pumnii ca să învingă tentația de a-l mângâia pe ceafă sau de a-şi trece degetele prin părul lui.

— Atunci îți propun să nu ne gândim acum la rămas-bun. Hai să ne bucurăm de timpul pe care îl mai avem.

— Vrei să facem o plimbare la lac? întrebă el, făcând eforturi vizibile să îşi recapete cumpătul, de dragul ei. Sau poate prin grădină?

— Nu. Vreau doar să stau aici. Cu tine.

*

Reese o privi cum stătea în fotoliul de alături, părând să nu îşi dea seama că lumea lui începea să se fărâme şi să-l înghită cu totul. Inima îi bătea de parcă s-ar fi pregătit să se arunce de pe o stâncă, iar panica îi cuprinsese pieptul ca o gheară.

Pentru că era ultima lor noapte împreună.

Înțelegea de ce Sophie acceptase să se mărite cu Singleton. Nu avusese de ales. Poate dacă Reese ar fi cunoscut-o mai devreme sau dacă ea ar mai fi putut aştepta un pic, ar fi putut să o ceară el în căsătorie. Ar fi avut atunci suficienți bani ca să îi sară el în ajutor. Dar avea atât de puțin să îi ofere. Era prea frânt. Prea slab.

Atât de slab că îi lipsea până şi curajul de a deschide câteva scrisori afurisite. De a îndeplini promisiunea solemnă făcută unui prieten din copilărie.

În ultima vreme, începuse să se simtă mai uman, datorită lui Sophie. Începuse să simtă că poate ar fi capabil să fie cine credea ea că e. Dar veştile pe care tocmai le primise îl aruncaseră înapoi în hău. Şi fără ea, nu mai avea să revină vreodată la suprafață.

Strânse brațele scaunului, încercând să se ancoreze cumva în realitate. Ea era încă acolo, în camera lui de oaspeți. Deocamdată. Purta o cămaşă de noapte albă, iar părul auriu i se revărsa pe umeri. Arăta ca o viziune pe care voia să şi-o întipărească pe veci în memorie. Era mai mult decât frumoasă. Era personificarea bunătății, a răbdării şi a curajului. Iar în ultima lună devenise soarele în jurul căruia se învârtea lumea lui înnegurată şi prăbuşită. Soarele care avea puterea să-l tămăduiască. Acum, că timpul lor împreună era pe sfârşite, îşi reproşa că îl irosise. Sophie merita să ştie cum îl ajutase şi ce mult însemna pentru el.

Nu se prea pricepea la cuvinte, dar ştia ce gest ar putea face ca să o bucure.

— Sophie, vreau să ştii că poți folosi în continuare atelierul pentru orice vei dori, oricât timp vei dori. Chiar aş fi bucuros să facem actele şi să-ți cedez proprietatea, ca să fie totul oficial.

Ea îl privi cuprinsă de emoție şi tristețe.

— E foarte generos din partea ta, dar nu cred că voi mai avea nevoie să îl folosesc prea mult. Doar câteva săptămâni.

— Înțeleg, spuse el, prefăcându-se că nu e distrus să afle că singura conexiune pe care spera să o păstreze cu ea avea să dispară. Ştiu că am promis să nu te întreb la ce foloseai clădirea, dar mărturisesc că sunt curios. Mai ales că, orice ar fi, îmi dau seama că e ceva important pentru tine.

— Chiar este, spuse ea, apoi continuă încet, ca şi cum şi-ar fi ales cu grijă cuvintele. Organizez acolo o întrunire săptămânală. Nu pot intra în detalii, dar e o temă în care cred cu toată convingerea şi care mă pasionează.

— Mai mult decât grădinăritul?

— Aproape, zâmbi ea.

— Cu toate astea, renunți de tot peste câteva săptămâni. Crezi că lordul Singleton nu ar fi de acord?

Reese nici nu îl cunoştea pe marchiz şi deja îşi dorea să îl strângă de gât.

— Într-o oarecare măsură, răspunse Sophie, trăgându-şi genunchii la piept. E complicat. Şi nu cred că ar fi corect să am secrete față de… viitorul meu soț.

— Dar nu simți că-i poți spune despre ce e vorba, aşa e? La fel cum nici mie nu simți că îmi poți spune.

— Nu e aşa. Ție *vreau* să îți spun. Am încredere în tine. Şi nu mă îndoiesc că ai înțelege. Dar noi, participantele, am făcut un pact că nu vom dezvălui natura întâlnirilor noastre şi trebuie să respect regulile. Mai ales că eu le-am stabilit.

Îl privea rugător, parcă implorându-l să înțeleagă.

— Eşti regina regulilor, o tachină el. Mă întreb de ce.

— Îți pot explica, spuse ea încet, iar el ştia că se referea la regula de a nu se atinge. Regulile îi împiedică pe oameni să

facă lucruri care la început par idei bune, dar care sunt, de fapt, contraproductive în cel mai bun caz şi periculoase de-a dreptul, în cel mai rău caz. Regulile îi ajută să nu se bazeze doar pe ce le spune inima când, de fapt, e important să țină cont de logică şi de bun-simț. Uneori regulile sunt singurele care ne pot ține departe de scandal şi de suferință.

— Adevărat, recunoscu Reese. Dar când găseşti o persoană care te înțelege şi te susține fără rezerve, începi să ai încredere. Şi poate că atunci nu mai e nevoie de reguli.

Sophie expiră adânc şi se ridică în picioare. Cămaşa de noapte îi foşni în jurul picioarelor precum spuma de pe coama valurilor.

— Am încredere în tine, Reese. Nu aş fi aici dacă n-aş avea. Dar încrederea trebuie să funcționeze de ambele părți. Iar tu ai secrete, la rândul tău.

— Ce vrei să ştii? întrebă el simplu, sperând ca ea să nu îşi dea seama că avea inima cât un purice.

— Totul despre tine. Ce te face fericit? Ce te ține treaz nopțile?

— E o lungă listă de lucruri care mă țin treaz nopțile. Eşti sigură că vrei să le ştii?

Sute de imagini copleşitoare îi bântuiau mintea şi îi făceau părul măciucă.

Ea încuviință din cap.

— Nu vrei să-ți dai jos cizmele şi să ne aşezăm pe pat? O să fac lampa mică. Cred că e mai uşor să vorbeşti despre lucruri neplăcute când în jur e întuneric.

Avea dreptate. Poate cu lampa mică ea nu-i va vedea sudoarea de pe frunte şi panica din ochi. Îşi scoase cizmele, lavaliera, vesta şi i se alătură pe pat. Ea se strecură sub pătură, iar el rămase aşezat deasupra, ca să evite orice atingere întâmplătoare. Când amândoi puseră capul pe pernă, el trase aer în piept.

Şi se pregăti să-şi descătuşeze demonii.

Capitolul 19

Reese se simțea de parcă în pieptul lui se trăgeau focuri de artilerie, atât de tare îi bătea inima. În majoritatea zilelor îşi folosea mare parte din energie în încercarea de a nu se gândi la perioada de pe front. Şi în special la ultima săptămână petrecută acolo.

Dar acum Sophie era întinsă în pat lângă el şi îi cerea să îşi amintească de acele zile. Să păşească de bunăvoie pe acel teren minat şi să retrăiască groaza şi oroarea, pentru a o face să înțeleagă. Pentru ea, era dispus să se supună acelei cazne. Sophie merita să afle cât de distrus şi de frânt era. Chiar dacă rănile i s-ar redeschide, supurând în carne vie. Deşi lumina din încăpere era difuză, ochii lui Sophie străluceau încurajator. Se concentră asupra ei aşa cum marinarii se ghidează după lumina farului, în plină furtună.

— Parcă a trecut o viață de atunci, începu el, dar, în realitate, a fost doar în urmă cu câteva luni. Eram pe front în Portugalia când în tabără a venit un mesager cu o scrisoare urgentă pentru mine.

Amintirea, vie şi dureroasă, îl făcu să se cutremure.

— Înainte să citesc mesajul, continuă el, cred că am ştiut deja ce scrie. Eram paralizat de groază şi de oroare şi aproape că m-am forțat să desfac sigiliul. Când am făcut-o, s-a declanşat coşmarul. Edmund murise.

— Vai, Reese, oftă Sophie. Îmi pare atât de rău. Cred că a fost cumplit… mai ales că erai atât de departe de casă.

— Nu mă gândeam decât că trebuia să fiu acolo, cu el. Că dacă aş fi fost acolo aş fi putut împiedica, cine ştie cum, tragedia.

— Nu, spuse ea ferm. Nu te poți învinovăți, Reese. Câtuşi de puțin. Ce s-a întâmplat cu fratele tău a fost un accident tragic. Iar accidentele, prin natura lor, sunt imposibil de prevăzut.

— Era singura persoană pe care mă puteam baza oricând. Mama s-a îmbolnăvit când eram mic, şi, după moartea ei, tata s-a transformat, a devenit furios şi crud.

Edmund avea mereu grijă de mine.

Şi-a petrecut mare parte din viaţă crescându-mă şi administrând proprietatea.

— Nu e de mirare că eraţi atât de apropiaţi, spuse ea încet.

— Ştii care e ironia? Edmund m-a implorat să nu mă înrolez în armată. Spunea că e prea periculos. Că nu poate îndura gândul că s-ar putea să nu mă mai întorc.

— Aşa aş simţi şi eu dacă sora mea s-ar pune în pericol, spuse ea. Ne facem mereu griji pentru cei pe care îi iubim.

— Tocmai asta e, spuse el, apoi râse ciudat. Eu nu mi-am făcut pentru el când am plecat. Se presupunea că acasă va fi în siguranţă. Nici nu m-am gândit că ar putea păţi ceva.

— Cred că a fost un şoc teribil… spuse ea cu seriozitate.

Reese simţi că fiecare muşchi i se tensionează dureros.

— Trebuia să fiu eu în locul lui, şopti el. El trebuia să rămână în viaţă. Dumnezeu, soarta, Universul… cum vrei să îi spui, a făcut o greşeală imensă.

Sophie întinse mâna de parcă ar fi vrut să îi atingă pieptul, dar o retrase degrabă. În privirea ei se citea regretul.

— Edmund n-ar fi trebuit să părăsească această lume atât de tânăr, dar asta nu înseamnă că trebuia să mori tu. Uneori, lucrurile cumplite, tragice, fără sens… se întâmplă. De aceea e important să fim recunoscători pentru fiecare zi pe care o petrecem pe pământ. Iar eu sunt recunoscătoare că eşti aici, acum… şi că am avut ocazia să te cunosc, spuse ea, ştergându-se la ochi.

Reese trase aer în piept, apoi expiră, încercând să scape de anxietate.

— Nu ştii multe despre mine, Sophie.

— Poate că nu ştiu. Dar ştiu că eşti un om bun şi blând.

El pufni.

— Dacă aş fi aşa, aş dormi bine noaptea.

— N-o să mă pui pe fugă, spuse ea cu seninătate. Sunt aici şi nu am de gând să plec nicăieri. Spui că nu te cunosc,

dar vreau să te cunosc. Mi-o doresc cu disperare. Aşa că spune-mi ce te bântuie.

Reese simțea furnicături în degete, iar capul îi vâjâia. Deschise gura să vorbească, dar cuvintele nu voiau să iasă. De parcă i-ar fi simțit neliniştea, ea veni un pic mai aproape de el. Mirosul de ploaie, de pământ şi de soare îi umplu nările şi îl calmă un pic.

— Bănuiesc că e ceva legat de perioada pe care ai petrecut-o în infanterie.

El încuviință tăcut. Îi era recunoscător că înțelegea.

— Povesteşte-mi, îi ceru ea cu blândețe. Târăşte-ți monştrii afară şi spune-le pe nume. Poate în felul acesta le vei slăbi puterea.

— Le-am făcut o promisiune camarazilor mei. Prietenilor mei, spuse el, cu glas înecat. Le-am spus că voi lupta mereu cot la cot cu ei şi că n-o să-i abandonez niciodată. Ştiau că nu le pot promite că ne vom întoarce cu toții vii acasă, dar am jurat să le fiu alături orice ar fi.

— Şi apoi Edmund a murit, continuă ea cu tristețe în glas.

— Da.

Reese se întoarse pe spate şi se uită în tavan, încercând să îşi stăpânească lacrimile.

— Nu voiam să îi părăsesc, dar… trebuia să mă ocup de aranjamentele finale pentru fratele meu. Trebuia să-mi iau adio de la el.

— Sunt sigură că oamenii tăi au înțeles.

— Nici că puteau fi mai solidari şi înțelegători.

Pe atunci fusese în stare de şoc, dar tot ținea minte când îşi luase rămas-bun de la Conroy şi de la ceilalți camarazi de arme. Îl bătuseră pe umeri şi îl asiguraseră că îl vor face mândru de ei. Curajos, charismatic şi cu un umor sec absolut fantastic, Conroy era căpitan, aşa că fusese alegerea evidentă pentru a-l înlocui pe Reese. Îi strânsese mâna şi îi spusese că va fi un conte pe cinste.

Gestul şi cuvintele acelea fuseseră ca un duş rece, pentru că abia atunci îşi dăduse seama că nu se va mai întoarce în armată. Că nu va mai lupta niciodată alături de

prietenii lui.

— Chiar a doua zi s-a întâmplat, aproape că şopti el.

— Ce anume?

— Oamenii mei au fost ținta unui atac prin surprindere. Au luptat ca nişte lei, dar Conroy şi alți doi camarazi au fost răniți mortal. Au murit pe câmpul de luptă, spuse el, cu o voce parcă din altă lume. Morți brutale şi tragice. Iar eu nu eram alături de ei.

Îşi frecă fața cu mâinile şi continuă să se uite în tavan. Îi era cumplit de ruşine să o privească în ochi pe Sophie.

— M-ai întrebat ce mă bântuie. E amintirea chipurilor lor când am plecat. Încercau să pară curajoşi, cu capul sus şi pieptul în față.

Dar eram ca frații şi le-am văzut în ochi frica. Le era al naibii de frică, Sophie. Şi tot am plecat. Tot i-am lăsat să lupte singuri.

— N-a fost vina ta, Reese!

O spunea de parcă într-adevăr asta credea. De parcă asta ar fi fost toată povestea. Într-un final, se întoarse spre ea, sperând să reuşească să ajungă la adevăr.

— Mi-am încălcat o promisiune solemnă. M-am întors acasă. Conroy şi ceilalți nu s-au mai întors.

— Îmi pare cumplit de rău pentru prietenii tăi.

Asprimea din vocea ei îi umplu ochii de lacrimi.

— Înțeleg de ce amintirile te chinuiesc şi te răscolesc. I-ai iubit pe acei oameni şi te simțeai răspunzător de soarta lor.

— Întocmai, confirmă el.

— Dar mențin ce am spus mai devreme: nu a fost vina ta! spuse ea cu fervoare. Şi dacă vrei să găseşti măcar un pic de pace sufletească, trebuie să crezi asta.

El încuviință din cap uşor, pretinzând că ar fi de acord. Dar adevărul era că nu merita să-şi găsească vreun pic de pace sufletească. Insomniile, coşmarurile… toate astea erau pedeapsa lui binemeritată. Îi reaminteau de eşecul lui ca ființă umană.

— Acum ştii ce mă bântuie, îi spuse el.

— Îți mulțumesc că mi te-ai destăinuit, răspunse ea cu

sinceritate. În ciuda a ceea ce crezi, nimic din ce mi-ai spus nu schimbă ceea ce simt pentru tine.

— Nu? întrebă el pe un ton sceptic.

— De fapt, schimbă un pic lucrurile, recunoscu ea, iar Reese simți că i se strânge stomacul. Acum că știu o parte dintre lucrurile prin care ai trecut, te admir și țin la tine mai mult decât înainte.

Reese expiră, căci își ținuse respirația câteva secunde. Reuși să zâmbească slab.

— Mă întrebai ce mă face fericit.

— Așa e, surâse ea.

— E o întrebare mult mai ușoară, iar răspunsul e mult mai scurt. Doar un lucru mă face fericit. Să fiu cu tine.

*

Sophie tânjea să îl atingă pe Reese. Voia să-l îmbrățișeze și să-i facă durerea să dispară. Voia să îl convingă că ce îi spunea ea era adevărat. Dar înainte de toate voia să știe că îl iubea.

Tocmai își dezgolise sufletul în fața ei, iar cuvintele… ei, bine, pur și simplu nu existau cuvintele potrivite pentru a exprima emoțiile pe care el i le provocase. Mâna lui mare și bronzată era întinsă peste cuvertura dintre ei. Ar fi fost atât de ușor și de natural să-și înlănțuie degetele cu ale lui. Dar să se țină de mână nu era îndeajuns. Sophie știa că își va dori să se cuibărească la pieptul lui și să își lipească buzele de pielea lui, chiar deasupra gulerului cămășii. Să-și strecoare mâinile sub cămașă și să și le plimbe pe umerii și spatele lui.

Și tot își va dori mai mult.

Sophie știa că dacă avea să cunoască intimitatea fizică alături de Reese, îi va fi infinit mai greu să își ia rămas-bun de la el. Așa că, deși fiecare fibră din trupul ei tânjea să îl aibă în brațe, nu-și putea îngădui un asemenea gest. Nici nu îi putea dezvălui lui Reese cât de intense îi erau sentimentele față de el. Nu când era pe cale să accepte cererea în căsătorie a altui bărbat. Ca să nu se tortureze reciproc, preferase să îi

dea o versiune diluată a adevărului. Îl privi. Era întins lângă ea, mai vulnerabil şi mai arătos ca niciodată.

— În seara asta, în fața prăvăliei, mi-ai spus că ți-ai fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel.

— Îmi amintesc, spuse el.

Sophie simți că i se umplu ochii de lacrimi şi se bucura că întunericul relativ din încăpere nu o trăda.

— Şi eu aş vrea ca lucrurile să fi stat altfel.

— Cum?

— Să fim amândoi liberi să ne urmăm glasul inimii.

El o privi în ochi fără să spună nimic. Nu cu voce tare. Dar expresia de pe chipul lui dezvăluia poate mai mult decât îşi dădea el seama. Uşurare, frustrare şi afecțiune. Sophie nu se amăgea cu gândul că el o iubea la fel de mult cum îl iubea ea, dar aveau o legătură profundă, intensă şi reală. Poate era o prostie din partea ei, dar îşi imagina că, peste mulți ani, după ce va fi fost măritată cu lordul Singleton, iar Reese îşi va fi învins demonii, s-ar gândi unul la celălalt.

Poate amintindu-şi cum se simțiseră în noaptea asta. Poate bucurându-se la gândul că ar fi putut fi prieteni… sau chiar mai mult. Aveau o conexiune care nu putea dispărea.

— Ți se închid ochii, spuse Reese, cu afecțiune în glas. Nu vrei să te odihneşti?

Sophie oftă cu capul în pernă.

— Rămâi cu mine?

— Da. Pe urmă o să fiu în camera mea. E ceva mai încolo pe coridor.

Ea se încruntă, dar era prea obosită să protesteze. Reese era cu ea, pe moment. Şi îi era îndeajuns.

Capitolul 20

Sophie se trezi brusc într-un dormitor cufundat aproape complet în beznă. Reese nu mai era lângă ea şi, fără să îşi dea seama de ce, simți că i se ridică părul de pe brațe. Se ridică degrabă în capul oaselor, dădu pătura la o parte şi

aprinse o lumânare. Casa era straniu de tăcută. Cu inima bătându-i, merse în vârful picioarelor pe coridor îndreptându-se spre camera lui Reese.

Cu ceva timp înainte, când aflase o mică parte din experiențele cumplite prin care trecuseră el şi camarazii lui de arme, îi devenise clar că redeschisese răni încă foarte proaspete. Văzuse durerea de pe chipul lui când i se destăinuia şi spera ca acum, ore mai târziu, el să nu fie încă în suferință.

Uşa de la camera lui era întredeschisă. Sophie intră discret. Reese era întins pe patul uriaş, cu aşternuturile înfăşurate în jurul picioarelor, de parcă s-ar fi luptat cu o fantomă. Se apropie şi observă că, deşi dormea, avea pe chip o expresie chinuită, iar sudoarea îi acoperea fața şi pieptul. Se mişca dintr-o parte în cealaltă, lovind salteaua, iar de pe buze îi scăpă un geamăt care o înfioră.

— Reese! şopti ea, ca să nu îl sperie. Sunt eu, Sophie.

Dar el continuă să se zvârcolească şi să geamă, într-o încleştare pe viață şi pe moarte cu un inamic invizibil pentru ea.

— Reese! spuse ea, ceva mai tare.

El strânse aşternutul în pumni şi scoase un strigăt aproape lugubru.

— Nu…

Pentru el nu exista, în acele clipe, decât coşmarul care îi otrăvea mintea. O, Doamne! Trebuia să facă ceva. Nu-l putea lăsa să sufere aşa. Sophie se urcă lângă el în pat şi-i luă capul în mâini.

— Reese, deschide ochii şi uită-te la mine! Simt eu, Sophie. Sunt aici, lângă tine. Eşti în camera ta şi eşti în siguranță.

El tresări, deschise ochii şi îi prinse încheieturile mâinilor. O privi, iar ochii lui mari aveau o expresie sălbatică. Pieptul îi tresălta, iar muşchii îi zvâcneau.

— Eşti în siguranță, repetă ea, mângâindu-l pe obraji. E doar un coşmar.

Părea că înghețase, blocat undeva între ororile din mintea lui şi speranța din inimă. Când îşi dădu seama că o

strângea de mâini, părea că nu îi vine să creadă. O eliberă din strânsoare.

— Ce faci? o întrebă, respirând sacadat.

Ea înghiți în sec şi îşi plimbă palmele pe bărbia şi obrajii lui.

— Te ating.

El închise ochii.

— Sophie, murmură rugător.

— Sufereai. Trebuie să fac ceva să te ajut. Orice.

— Chiar şi să-ți încalci propria regulă? întrebă el cu un zâmbet slab.

— Da.

Îşi trecu degetele prin părul lui, iar şuvițele îi gâdilau plăcut palmele. Întreg trupul îi pulsa ciudat, magnetic, şi se întreba dacă şi el simțea la fel.

— Eram îngrijorată. Vrei să-ți aduc nişte apă? Sau să-ți pun un prosop ud pe frunte?

— Nu, răspunse el repede, ca şi cum s-ar fi temut să nu se destrame vraja. Vreau doar să stai cu mine. Ca acum.

— Dacă trebuie… fie, îl tachină ea, mângâindu-i contururile urechilor.

O umbră parcă trecu peste chipul lui Reese, iar el privi în altă parte. Ea rămase nemişcată.

— Ce s-a întâmplat?

— Am visat la momentul acesta, spuse el în şoaptă. La atingerea ta. Mi-o doream mai mult decât orice.

Ea înclină uşor capul, uimită.

— Atunci ce e în neregulă?

— Nu vreau să-ți fie milă de mine. Adică… Da, ştiu că sunt defect. Că nu mai pot fi salvat. Dar n-am vrut să mă vezi vreodată astfel.

Cu privirea arzându-i, Sophie se întinse încet lângă el. Îşi aşeză capul pe pieptul lui gol şi puternic şi îşi puse mâna peste inima lui.

— Când mă uit la tine, văd un om curajos, loial şi căruia îi pasă. Suferi după fratele tău şi după prietenii pe care i-ai pierdut. Dar nu eşti nici defect, nici înfrânt. Bezna şi disperarea pe care le simți nu vor dura o veşnicie.

— De unde ştii? o întrebă el, ca şi cum răspunsul ei ar fi contat din cale-afară.

Ea ridică uşor capul şi îl privi în ochi.

— Ştiu pentru că Edmund şi camarazii tăi şi-ar fi dorit să-ți trăiești viața ca şi cum fiecare zi ar putea fi ultima. Şi cred că în adâncul sufletului ştii că cel mai bun mod de a le onora amintirea este să trăieşti o viață împlinită.

El rămase tăcut câteva momente.

— Uneori, chiar dacă unele lucruri îți sunt clare în minte, sufletului îi ia ceva timp să țină pasul.

— E adevărat, recunoscu ea. Dar vreau să mă crezi când îți spui că faptul că te-am atins nu are a face cu mila. Recunosc că mi-am făcut griji pentru tine, dar mi-am imaginat acest moment de mult, mult timp.

Îl mângâie pe piept şi îl simți înfiorându-se sub atingerea ei.

— Şi eu am visat la asta, spuse el. Iar senzația este chiar mai plăcută decât îmi imaginam.

Cuvintele lui îi provocară fluturi în stomac. Sophie observă însă că, în afară de momentele în care o ținuse de mâini, Reese nu încercase măcar să o atingă, la rândul lui. Mâinile îi erau întinse pe pat, de-o parte şi de alta a trupului, de parcă ar fi fost legate de saltea.

— Şi acum ce facem? îl întrebă.

— Depinde numai de tine. Dar dacă ai nevoie de sugestii, am eu o mulțime de idei.

— Te rog, spuse ea, cu vocea surprinzător de răguşită. Spune-mi ce crezi că ar trebui să facem.

El o privi printre gene şi scoase un geamăt uşor.

— Cred că ar trebui să ne sărutăm îndelung şi profund. Şi fierbinte. Cred că ar trebui să ne lipim trupurile până-ți simt inima bătând. Cred că ar trebui să-ți venerez fiecare centimetru de piele cu mâinile şi cu gura până țipi de plăcere. Asta e, pe scurt, ce cred că ar trebui să facem, încheie el, aruncându-i un zâmbet ispititor.

Lui Sophie începu să-i bată inima atât de tare încât se temu că-i va sări din piept.

— Ai nişte idei destul de bune.

El se lăsă pe o parte, se propti în cot şi o privi cu o intensitate care o înfioră.

— Îmi doresc mult asta, Sophie, dar numai dacă îți dorești şi tu. Dacă nu ne-a rămas decât noaptea asta, accept ce mi se oferă. Trebuie doar să spui da sau nu.

Se gândi o clipă la familia ei şi la lordul Singleton. Se gândi la prietenele ei şi la Ascunzătoarea Debutantei. Se gândi un pic chiar şi la domnişoara Haywinkle şi la avertismentele ei. Apoi decise că se săturase să se tot gândească la acele persoane şi la acele lucruri. Se săturase să se gândească, punct. Pentru că ştia ce simțea pentru Reese şi ştia ce îşi dorea, la rândul ei. Îl dorea pe el.

— Da, spuse ea, dându-i la o parte o şuviță de pe frunte. Da, să încălcăm regulile. Da, să furăm o noapte doar pentru noi.

Abia rostise cuvintele când mâna lui o prinsese pe a ei, iar degetele li se împreunaseră. Sub dulcea apăsare a mâinii lui se simțea învăluită de o pătură moale şi caldă, dar, în acelaşi timp, avea senzația că urma să se arunce cu capul înainte de pe o stâncă. Trupul îi era cuprins de furnicături, iar Sophie ştia deja că lumea ei nu va mai fi vreodată la fel. Să-l țină pe Reese de mână era precum trecerea râului Styx. Sufletele aveau să le fie schimbate pentru totdeauna şi, indiferent de ce urma să se întâmple, aveau să îşi aparțină unul celuilalt pentru eternitate.

El îi ridică mâna şi i-o sărută, provocându-i fiori.

— Ştiam eu, murmură Reese, cu ochii strălucind de dorință. Pielea ta are gust de caprifoi.

Ea se apropie şi îşi lipi fruntea de a lui.

— Parcă spuneai ceva de sărutări îndelungi şi fierbinți.

Reese îşi lipi imediat buzele de ale ei şi gemu. Limba lui urmă conturul gurii ei şi-i desfăcu încet buzele. O întinse pe spate şi-i asaltă gura, în timp ce mâinile îi mângâiau părul. Sophie se simțea pe altă lume. Atingerea lui Reese era exact cum sperase şi se temuse că va fi. Dar dacă ar fi ştiut că e atât de devastator de încântătoare, n-ar fi fost capabilă să reziste în toate acele săptămâni. Sărutul aproape sălbatic, primar, depăşea orice simțise până la acel moment, dar era

hotărâtă să nu lase lipsa ei de experiență să o inhibe. Se lăsă mânată de pasiune şi îl sărută, la rândul ei, punând în acele sărutări tot ce avea în suflet şi tot ce simțea față de el. Îşi împleti limba cu a lui şi se arcui înspre trupul lui. Îşi lăsă mâinile să îi exploreze spatele musculos şi să se agațe de umerii lui puternici când fierbințeala din sânge amenința să o copleşească.

— Spune-mi că nu visez, Soph, murmură el, cu buzele lipite de gâtul ei. Spune-mi că e aievea, că te sărut şi te strâng în brațe.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui şi oftă când mâna lui îi coborî pe spate şi îi cuprinse fundul, trăgând-o şi mai aproape.

— Nu e un vis, îi şopti, la rândul ei. E chiar mult mai bine.

Cuvintele ei declanşară ceva în el. O sărută mai intens, mai pasional, de parcă s-ar fi temut că i-ar putea scăpa printre degete din clipă în clipă. Apoi ridică încet capul şi o privi cu afecțiune şi uimire.

— Nu te merit, îi spuse. Dar, Dumnezeu mi-e martor, nu pot să-ți rezist.

— Vrei să ştii ce cred?

— Întotdeauna.

— Cred că amândoi meritățm asta şi avem nevoie de asta. Mă simt de parcă până acum aş fi trăit în amorțeală. Eşti soarele de care aveam nevoie să simt că trăiesc cu adevărat.

— Tu eşti soarele, Sophie. Eşti tot ce am mai bun şi mai adevărat în viață.

O privea de parcă ar fi vrut să-şi imprime imaginea ei în memorie. Apoi îşi strecură o mână pe sub cămaşa ei de noapte şi-i atinse sânul. Sophie îşi ținu respirația în timp ce mâna lui continua să o mângâie, trecând pe umăr şi apoi pe spate. Apoi reveni la sân, atingându-l delicat până când sfârcul i se întări sub textura fină a materialului.

Cu un zâmbet satisfăcut, el luă micul boboc între buze, prin materialul cămăşii, iar ea scânci de uimire şi plăcere, apoi se arcui, cerând mai mult.

O atinsese şi în trecut pe sâni, cu petalele bujorului... dar senzațiile de acum erau de un milion de ori mai intense. Plăcerea pe care i-o provoca îi cuprinsese tot trupul ca o furtună de vară – intensă, udă şi sălbatică. Nu mai voia nicio barieră între ei, aşa că îşi desfăcu şiretul cămăşii de noapte şi o lăsă să-i alunece în jos de pe umeri. Reese gemu aprobator, apoi, dintr-o mişcare, sfâşie partea din față a cămăşii şi îşi lăsă privirea să savureze trupul gol din fața lui, de la sâni la şolduri şi picioare. Răcoarea delicioasă a aerului îi săruta pielea în timp ce se elibera de tot de cămaşa de noapte.

— Eşti atât de frumoasă, Sophie, îi spuse, cu un ton din care răzbăteau extazul şi neliniştea, deopotrivă.

Sophie simți că roşeşte sub privirea lui clocotitoare şi apreciativă. Dar şi ea avea ce aprecia. Cu părul pe frunte şi ochii strălucind, Reese avea un aer aproape sălbatic, periculos. Pieptul lui bronzat sclipea în lumina tremurătoare a lumânării, iar brațele lui musculoase rivalizau cu cele ale unui meşter fierar.

Avea aşternutul înfăşurat în jurul şoldurilor, iar vederea micilor creste de pe abdomenul lui o lăsa fără suflare. Îl privea fără pic de jenă, admirându-l cu totul. Atunci observă umflătura mare şi foarte evidentă de sub cearşaful care îi acoperea şoldurile. Mulțumită rubricii *Răzbunarea debutantei,* ştia câte ceva despre anatomia bărbătească... dar nu era vorba despre un bărbat imaginar despre care citea în ziar, în rubrica preferată. Era Reese. Şi era încântată ştiind şi văzând, fără doar şi poate, că o dorea aşa cum îl dorea şi ea.

— Şi tu eşti frumos, suspină ea. Şi vreau să te văd pe de-a întregul.

Capitolul 21

Reese se ridică fără să-şi ia ochii de la Sophie. Şi dacă ar fi luat foc casa, şi dacă pereții s-ar fi prăbuşit în jur şi tot

n-ar fi putut să-şi desprindă privirea. La naiba, nu voia nici să clipească de teamă că ar putea să-i dispară din față. Pielea îi strălucea în lumina lumânării, iar părul îi cădea în valuri aurii groase în jurul umerilor. Era întocmai cum ştiuse că va fi. Era pasională, îndrăzneață şi încrezătoare. Era lângă el şi îi privea cu admirație trupul gol şi îi cerea să îi arate şi mai mult.

— Nu port nimic pe dedesubt, o avertiză el.

— Nu mă deranjează câtuşi de puțin, zâmbi ea.

Probabil nu îşi dădea seama că îşi trecuse limba peste buzele umflate de sărutări, iar imaginea îl excită şi mai mult decât era deja.

— Poți vedea cât îți doreşti, Soph. Nimic nu e interzis.

Arătă cu mâna înspre aşternutul care îi înfăşură şoldurile, apoi lăsă mâinile în jos şi aşteptă. Ea surâse provocator şi veni mai aproape de el. Îi puse mâinile pe piept şi, după o mică ezitare, îşi lipi buzele de umărul lui. Apoi gura ei moale şi umedă începu să coboare. Îi gusta pielea, murmurând aprobator. Mâinile ei coborâră apoi pe abdomen, iar mădularul lui pulsă, anticipându-i atingerea.

În sfârşit, trase aşternutul de pe el şi-l azvârli la marginea patului, fără să-i arunce o privire. Toată atenția îi era concentrată pe erecția lui. Îi privea mădularul lung şi tare cu un amestec de curiozitate şi uimire.

— Pot să te ating? îl întrebă.

— Nimic nu e interzis, repetă el, dar se temea că simpla ei atingere avea să-l facă să-şi piardă controlul.

Strânse aşternuturile în pumni şi îşi făcu curaj în fața celei mai dulci torturi inimaginabile. Sophie îşi lăsă mai întâi mâna pe coapsa lui, apoi îşi trecu degetele peste mădularul lui, pe toată lungimea. Reese se înfioră de plăcere, iar reacția lui o făcu să se încrunte uşor.

— Ți-am făcut rău?

— Tu nu-mi poți face rău, îi zâmbi el slab.

Se înclină spre el, sărutându-l pe gât şi trecându-şi palma peste abdomenul lui.

— Arată-mi cum să te ating, îi şopti. Arată-mi ce-ți provoacă plăcere.

— E uşor, Soph. Orice faci tu îmi provoacă plăcere.

— Ştii ce vreau să spun, răspunse ea nerăbdătoare.

Chiar ştia. Şi era mai mult decât bucuros să îi arate.

Nu după mult timp, ea îl săruta pe gât şi îl freca exact în ritmul potrivit şi cu presiunea potrivită ca să îl înnebunească. Reese simțea că îi vâjâie capul şi că în spatele pleoapelor închise ard focuri de artificii. Respirația îi era întretăiată, iar muşchii i se tensionau.

— Sophie, gemu el, atingându-i mâna. Aşteaptă.

Ea rămase nemişcată şi îl aşteptă să îşi recapete suflarea şi controlul. La naiba, trebuia să aibă mintea limpede. Dacă el şi Sophie mai aveau doar o noapte împreună, trebuia să fie specială. Ca să ştie ce mult însemna pentru el şi, după ani, să nu regrete ce se petrecuse între ei. Ba chiar să zâmbească la amintirea lui.

— Ții minte noaptea în care ne-am cunoscut? murmură el cu buzele aproape lipite de urechea ei.

— Când m-ai acuzat că am intrat hoțeşte în prăvălie? îl tachină ea.

— Cred că din clipa în care ai intrat am ştiut că-mi vei întoarce lumea pe dos.

— Lumea ta era deja întoarsă pe dos, zâmbi ea, ridicând o sprânceană.

— Adevărat.

Reese zâmbi şi o lăsă pe spate pe pat, apoi se ridică deasupra, cu brațele de-o parte şi de alta a umerilor ei.

— Numai că, spuse el în continuare, apariția ta mi-a zguduit lumea din temelii. De când te-am cunoscut mi se învârte capul… în cel mai plăcut mod posibil.

Ea îi luă fața în mâini şi-i mângâie buzele cu vârfurile degetelor.

— Ai acelaşi efect asupra mea, Reese. Îmi va fi dor de tine mai mult decât îți imaginezi.

Reese simți că i se pune un nod în gât.

— Sunt aici acum. Şi tu eşti. Şi dacă ți se va face dor de mine, vreau să-ți aminteşti de… asta.

Îşi lăsă capul spre ea şi puse stăpânire cu tandrețe pe gura ei. Tot ceea ce simțea pentru ea, toate acele emoții pe

care nu le putea numi le transpuse în acel sărut. Când amândoi rămaseră fără aer, el se opri şi o privi în ochi.

— Sau, dacă preferi, să-ți aminteşti de… asta.

Se lăsă mai în jos şi trasă cu buzele o linie de-a lungul gâtului şi apoi peste sâni, făcându-i sfârcurile să se întărească şi dezmierdându-le cu gura.

— Nu e niciun pericol să uit, gemu ea, arcuindu-se spre el. Nici nu bănuiam că mă pot simți aşa… atât de amețită, de vie şi de liberă. Parcă aş înota goală în lac… doar că e mult mai bine!

El râse şi coborî şi mai mult. Pielea ei avea gust de nectar. Un gust dulce şi pur. O sărută şi o linse până ajunse în dreptul buricului, apoi a coapsei şi se opri brusc când ea suspină tare.

— Reese?

Îl privea cu ochi înceţoşați şi întrebători.

— Vreau să te gust, îi spuse el, frecându-şi obrazul de pielea incredibil de fină a coapsei interioare. Dar numai dacă vrei şi tu.

— Oh!

Sophie simți că îi ard obrajii de jenă şi de dorință. Mai mult de dorință.

— Am încredere în tine, spuse, pe un ton sigur. Şi dacă nu mă simt în largul meu, îți spun.

— Bine. Cred că îți va plăcea.

Dumnezeule mare! Atingerea lui era blândă şi precisă. Gura îi era caldă şi umedă. Părea că ştie cum să pună exact câtă presiune trebuie, exact unde trebuie. Îi luă un minut-două să se relaxeze, apoi se lăsă în voia senzațiilor delicioase care o cuprindeau.

El îi depărtă picioarele şi o prinse de şolduri, ținând-o de parcă nu ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată. Gura şi limba lui o tachinau fără milă şi simți cum interiorul începe să îi vibreze de o pulsație necunoscută. Era atât de intensă că ar fi vrut să se retragă. Reese îşi împleti atunci degetele cu ale ei.

— Rămâi cu mine, murmură el, reluându-şi eforturile cu un entuziasm care o încânta şi o incita.

Fiecare atingere a limbii lui, fiecare apărare a buzelor ei o transporta şi mai departe pe aripile plăcerii, ducând-o tot mai aproape de soare. Trupul i se încordă, răsuflarea i se opri o clipă, apoi simți brusc că plutește, copleşită de o senzație de libertate şi uşurătate.

El o ținu în brațe, asigurându-se că îşi savurează fiecare fior de plăcere. Iar când trupul îi deveni moale şi inert, se întinse lângă ea şi o trase la pieptul lui, mângâind-o încet pe spate şi pe gât.

— Ai avut dreptate, surâse ea. Chiar mi-a plăcut.

— Şi mie, rânji el.

Ea îl sărută pe gât. Avea pielea uşor sărată. Niciodată nu se simțise atât de aproape de cineva, aşa în siguranță, atât de… iubită. Scoase un oftat satisfăcut, îşi strecură mâna între ei şi îi atinse mădularul îngroşat. Reese scoase un geamăt profund, iar ea începu să îl sărute cu fervoare. Găsi ritmul pe care şi-l dorea şi începu să îl frece până când Reese închise ochii, iar pe frunte îi apărură mici broboane de sudoare. Ştia că e la limită şi-l mângâie îndelung, pe toată lungimea.

— Soph… spuse el, cu o undă de regret în voce. Nu pot…

— Ba poți, şopti ea, sporind ritmul şi presiunea.

Îşi lăsă capul pe pieptul lui şi-şi trecu limba peste sfârcul lui. Reese îşi înăbuşi o înjurătură, îşi puse mâna peste a ei, iar întreg trupul i se tensionă, apoi se lăsă cuprins de senzația de eliberare a climaxului. Pulsă, fierbinte şi umed, în palma ei. Câteva secunde rămaseră nemişcați. Ea îşi puse obrazul pe pieptul lui. Inima îi bătea nebuneşte.

— Eşti uimitoare, îi spuse el, privind-o cu afecțiune şi mirare.

— Mai bine spus, suntem uimitori, răspunse ea. Noi amândoi, împreună.

Reese o sărută pe frunte.

— Stai aici. Aduc un prosop umed.

Când se întoarse în pat, râseră şi se şterseră unul pe celălalt. Iar când li se făcu răcoare, se strecurară sub aşternuturi. În timp ce stătea întinsă pe o parte, cu spatele la

el, Sophie îşi dori imposibilul: să poată dormi aşa în fiecare noapte, cuprinsă de braţele puternice ale lui Reese şi simţindu-i răsuflarea în păr. Dacă circumstanţele ar fi fost diferite, poate s-ar fi întâmplat. Poate s-ar fi simţit frumoasă, satisfăcută şi iubită toată viaţa. Dar soarta îi fusese stabilită înainte să îl cunoască pe Reese, înainte să se îndrăgostească de el. A doua zi va fi nevoită să îşi ia adio de la el, dar măcar avuseseră parte de o noapte perfectă împreună. Pentru care avea să îi fie veşnic recunoscătoare.

Capitolul 22

A doua zi de dimineaţă, Sophie se trezi în aşternuturile care încă miroseau a Reese. Doar că el nu mai era lângă ea. Se ridică în capul oaselor şi-l observă în celălalt capăt al camerei, stând la birou, cu o expresie foarte serioasă.

— Bună dimineaţa, spuse el.

Ea se frecă la ochi. Îşi pusese pantalonii, dar în partea de sus era în continuare delicios de gol.

— Bună dimineaţa, îi răspunse, întinzându-se. Ce faci acolo?

El luă un mic teanc de scrisori şi lovi uşor biroul cu ele.

— Încerc să-mi fac curaj să le deschid.

— Înţeleg, spuse ea, suprimându-şi un fior.

Luă cearşaful de pe pat, se înfăşură cu el şi se îndreptă spre Reese, apoi se aşeză cu fundul pe marginea biroului.

— Nu trebuie să-mi spui nimic despre ele dacă nu vrei. Dar dacă vrei să vorbeşti, te ascult.

El îşi frecă faţa cu mâinile.

— Sunt de la văduva lui Conroy. Prima a sosit în urmă cu câteva luni şi tot nu reuşesc să o citesc.

— De ce? întrebă ea, deşi îşi cam imagina motivul.

Reese păli.

— Dacă îmi pune întrebări la care nu pot… sau nu vreau să răspund? întrebă, înghiţind în sec. Dacă din fiecare cuvânt scris de ea răzbat durere şi suferinţă?

Sophie simțea că i se rupe inima.

— Şi tu îl jeleşti pe Conroy, nu doar ea. Poate îți va face bine să vorbeşti cu cineva care l-a cunoscut atât de bine şi căreia îi e la fel de dor de el.

Reese clătină din cap.

— Tocmai asta e. A fost prietenul meu şi abia îndur gândul că e mort. Pentru soția lui, durerea e, probabil, înzecită. Şi port şi eu partea mea de vină pentru ce s-a întâmplat.

— Ba nu, îi reaminti ea.

Îi înțelegea însă ezitările. Înțelegea de ce nu îşi face curaj să deschidă scrisorile care, cel mai probabil, i-ar oglindi propria suferință.

— Crezi că te-ar ajuta dacă aş citi eu prima?

El clătină din nou din cap, foarte încet.

— E ceva ce trebuie să fac singur. De atâta lucru sunt sigur.

Ea veni în spatele lui, îşi lipi pieptul de spatele lui şi îl îmbrățişă, savurând intimitatea fizică încă atât de nouă.

— Mai bine le-ai citi înainte să plec. Ca să nu fii singur.

— Nu. Le voi citi după ce pleci. Te-am împovărat destul. Voiam doar să ştii că nu am de gând să mai evit acest moment.

— Nu mă împovărezi, Reese.

Sophie îşi dorea să poată conta pe ea. Să fie cea căreia îi poate împărtăşi totul. Dar tocmai acum, când erau pe punctul de a se înțelege unul pe celălalt, timpul lor împreună se sfârşise.

— Vreau să ştiu prin ce treci şi să ajut, dacă pot. Chiar dacă nu mai putem fi împreună.

— Nu vreau să te expun şi mai mult la problemele mele. Urmează să începi un capitol nou din viața ta şi… aşa şi trebuie. Dar să ştii că dacă vei avea vreodată nevoie, oricând, ştii unde mă găseşti.

Sophie simți că i se umplu ochii de lacrimi. Privi ceasul, dorindu-şi cu disperare ca acele lui să se oprească. În mai puțin de o oră trebuia să fie în trăsură, în drum spre casa Fionei. Iar pe Reese avea să-l mai revadă, în cel mai bun caz,

de la distanță sau într-un loc public şi aglomerat. Nu avea să mai fie vreodată singură cu el. Nu ca acum.

— Hai înapoi în pat, îi şopti la ureche.

El îi mângâie tandru obrazul.

— Dimineața e pe sfârşite. Mă pregăteam să-ți aduc micul dejun.

— Nu vreau să mănânc, spuse ea, trecându-şi palmele peste pieptul lui. Vreau să fac dragoste cu tine.

El o trase în poala lui şi o privi cu atenție. Ochii întunecați scăpărau de dorință şi de regret.

— Cum am putea, când trebuie să ne luăm adio?

— Nu mă pot gândi la un mod de a folosi mai bine minutele care ne-au mai rămas, îl asigură ea.

Preț de câteva secunde, el rămase nemişcat, cu o expresie imposibil de descifrat. Apoi se ridică, o luă în brațe şi o duse în pat. O întinse pe saltea, iar muşchii brațelor, superb ieşiți în relief, şi părul răvăşit îl făceau să arate minunat şi periculos, ca un înger al întunericului.

— Eşti sigură? o întrebă.

Ea desfăcu încet cearşaful de pe ea.

— N-am fost aşa sigură de nimic în viața mea.

*

Reese ignoră avertismentele şi semnalele de alarmă ce-i răsunau în cap şi îi spuneau că ar face bine să-şi protejeze inima, dar şi pe cea a lui Sophie. O trase mai aproape şi-i exploră trupul cu mâinile, savurând fiecare unduire, fiecare linie. Ea îşi înfipse mâinile în părul lui şi îşi ridică şoldurile spre ale lui. Îl împresură cu picioarele şi se frecă de mădularul lui, înnebunindu-l. Totul la ea era perfect, de la micile sunete de satisfacție pe care le scotea şi până la gustul înnebunitor al pielii şi la pasiunea nețărmurită din priviri. Ea îl mângâie pe gât şi îl sărută, împletindu-şi limba cu a lui. Era un sărut nesăbuit, plin de dorință, exact cum îşi dorea şi cum avea nevoie.

Trupurile li se ciocniră cu o fervoare flămândă, frenetic, iar Reese ştiu că ar muri dacă nu ar face-o a lui. Ea îi

desfăcu centura şi-i dădu jos pantalonii într-un timp record. El îşi îngropă faţa în gâtul ei, lingând-o şi sugându-i pielea în timp ce îi mângâia trupul centimetru cu centimetru, de la curbura sânilor la moliciunea taliei şi unduirea apetisantă a fundului. Când îşi aşează uşor mâna între coapsele ei şi-i simţi căldura şi umezeala, ea se cutremură sub el.

— Te doresc, Reese, spuse ea, implorându-l din priviri.

Se poziţionă între coapsele ei şi-i luă faţa în mâini.

— Să-mi spui dacă te doare, fie şi puţin.

Ea încuviinţă din cap şi zâmbi, iar el începu să o pătrundă uşor, centimetru cu centimetru. O simţea incredibil de strâmtă, de fierbinte... perfectă. Gemu când ea începu să se mişte sub el.

— Eşti tot ce mi-am dorit vreodată, Soph. Tot.

Îl privea cu atâta afecţiune şi încredere că simţea că îi va exploda pieptul.

— Îmi place. Îmi place să te simt în mine, peste mine, în jurul meu. Nu mă satur de tine. Mă faci să vreau mereu mai mult.

Parcă vrând să-şi demonstreze spusele, îşi încordă muşchii interni în jurul lui, aducându-l la un pas să piardă controlul.

— Ţine-te, dar nu te reţine, îi ceru el.

Îl prinse de umeri, iar Reese găsi un ritm şi un unghi care să-i placă ei. Sophie avea ochii închişi, capul pe spate şi buzele întredeschise. Se prăbuşeau unul în celălalt într-o sincronizare perfectă, aproape ireală. Căldura şi plăcerea îi intraseră în vene ca un drog, iar trupul îi tânjea după eliberarea finală, dar Reese voia ca ea să termine prima. Aşa că începu să o pătrundă ceva mai repede şi mai intens. Îşi strecură o mână între ei şi o atinse. După câteva minute, Sophie gemea tot mai tare, apropiindu-se de punctul culminant.

— Da, Sophie, îi murmură el la ureche. Haide. Dă-ţi drumul. Termină pentru mine.

Se priviră în ochi, iar ea scoase un ţipăt de plăcere şi începu să pulseze fierbinte şi umed în jurul lui. Cumva, reuşise să o aştepte pe ea să-şi ia plăcerea mai întâi. Dar

când ea îi luă capul în mâini şi îl sărută, abandonându-i-se cu totul, Reese se lăsă cuprins de spiralele tot mai intense ale climaxului. Totul din el o voia pe Sophie, îi dorea esența, bunătatea, sufletul. Pentru un moment, toate erau ale lui. Era a lui cu totul. Se trase din ea în ultima clipă, gemând intens şi consumându-se pe aşternut. Rămaseră unul lângă celălalt un minut, epuizați, privindu-se cu uimire.

Şi, pe viața lui, Reese nu îşi dădea seama dacă tocmai luaseră cea mai bună sau cea mai proastă decizie din viața lor.

Capitolul 23

Câteva ore mai târziu, Reese era la el în cameră, aşezat la birou. Singur. Îi promisese lui Sophie că va citi scrisorile de la văduva lui Conroy şi avea de gând să se țină de promisiune. Într-un fel ciudat, misiunea părea mai puțin chinuitoare. Să o iubească pe Sophie şi apoi să o lase să plece fusese cel mai greu lucru pe care fusese vreodată nevoit să îl facă. Odată ce supraviețuise acelei încercări, putea face față oricărui test. Îi venise să urle când ea se urcase în trăsură. Voise să cadă în genunchi şi să o implore să nu plece. Gândul că urma să se mărite cu alt bărbat îi făcea rău fizic, de parcă trupul lui respingea întru totul ideea că nu avea să fie singurul care să se trezească alături de ea şi care să îi ofere flori. Şi care să o facă să zâmbească. Dar nu îi putea cere să nu se mărite cu Singleton. Familia era totul pentru ea şi o admira pentru că voia să îi ajute pe ai ei. Iar adevărul era că el, unul, nu îi putea oferi un viitor mai sigur decât ce îi oferea Singleton. Căsătoria cu marchizul îi oferea un statut, siguranță, stabilitate. Urma să aibă pe cineva care să o însoțească la baluri, la teatru, la operă. Urma să fie acceptată în cele mai înalte cercuri ale societății şi apoi să îşi facă loc tot mai sus. Nu avea să mai aibă motive să îşi facă griji pentru finanțele familiei ei. Şi, mai ales, nu avea să se trezească în miez de noapte şi să-l vadă pe bărbatul de lângă

ea răsucind aşternuturile îmbibate de sudoare şi urlând ca un dement. Inspiră adânc, încercând să-şi ignore amăreala care îi venise pe gât, rupse sigiliul primei scrisori şi o deschise. Începu să citească, cu mâinile tremurându-i.

Stimate Lord Warshire,

Vă scriu cu inima frântă. William era universul meu şi al celor două fiice ale noastre. Chiar şi când era departe de noi, se asigura că nu ne lipsea nimic. Ne scria des şi de fiecare dată ne asigura că ne iubea foarte mult. Chiar şi când era departe, se asigura că nu ne lipeşte nimic. În desele lui scrisori reuşea mereu să ne transmită cât de mult ne iubea. Tot în acele scrisori îmi pomenea câte ceva despre viaţa lui de zi cu zi şi adesea vă menţiona pe dumneavoastră. Cu siguranţă vă respecta foarte mult şi simt că e de datoria mea să vă spun asta.

Am aflat că recent v-a murit fratele. Condoleanţele mele. Dacă suferiţi cum sufăr eu, probabil simţiţi că valuri uriaşe vă cuprind şi vă răscolesc şi ameninţă să vă poarte cu ele. Dar eu, una, am parte de un pic de linişte ştiind că William făcea ceea ce îi plăcea pentru poporul pe care îl iubea, cot la cot cu camarazii pe care îi iubea ca pe nişte fraţi.

Dacă ajungeţi în Londra şi aveţi o oră-două la dispoziţie, aş aprecia foarte mult să am ocazia să vă cunosc personal şi să-mi evocaţi amintiri despre dragul meu William. Vă rog să ne vizitaţi oricând.

Toate cele bune,

Sarah Conroy

Reese puse scrisoarea pe birou, îşi lăsă capul în mâini şi, pentru prima dată în viaţa sa de adult, izbucni în lacrimi.

*

Întreaga săptămână, Sophie îşi simţi creierul învăluit în ceaţă. Avea senzaţia că era amorţită. Şi teribil de tristă. Şi

când se făcu vineri, îi era dor de Reese mai mult ca oricând. În acea seară, când intră în prăvălie ca să pregătească întâlnirea, văzu peste tot lucruri care îi aminteau de el. Pernele pe care puseseră capul când dormiseră pe podea. Nasturii pe care jucaseră cărți. Până şi planta pe care începuse să o readucă la viață când îl cunoscuse pe Reese o făcea să îi fie dor de el. Ghiveciul era pe tejghea, ca să aibă parte de un pic de lumină, dar frunzele în formă de inimă ale plantei erau lăsate, de parcă îi oglindeau suferința.

Sophie îngriji planta, apoi puse apa pentru ceai la încălzit şi pregăti farfuriile pentru chifle şi prăjituri. Întrunirile de vineri deveniseră parte integrantă din viața ei şi nu ştia cum o să le spună participantelor, şi mai ales Fionei şi lui Lily, că în curând nu va mai găzdui întâlnirile din Ascunzătoarea Debutantei.

Odată ce se mărita cu lordul Singleton, îi va deveni imposibil să se strecoare din casă o dată pe săptămână şi să dispară ore în şir. Nu putea să îl mintă sau să aibă secrete față de el, dar nici să îi spună adevărul. Relația lor nu se compara cu cea dintre Fiona şi Gray sau cu cea dintre Lily şi Nash, relații bazate pe dragoste şi pe respect. Căsniciile prietenelor ei formau excepția de la regulă.

La fel ca majoritatea gentlemenilor, lordul Singleton se aştepta, fără doar şi poate, ca soția lui să fie impecabilă la capitolul comportament şi reputație. Şi să îl asculte întru totul. Iar Sophie considera că îi datorează măcar atât.

La finalul întâlnirii din această seară, Reese nu avea să o mai aştepte. În loc să meargă la conacul Warshire, îşi va petrece noaptea acasă la Fiona şi la Gray. În timpul vizitei, Sophie avea de gând să le spună prietenelor ei tot ce le ascunsese până atunci. Şi poate să tragă un plâns sănătos. Dar înainte de toate trebuia să ducă la bun sfârşit întrunirea.

Când participantele începură să apară, încăperea era deja luminată de zeci de lumânări care îi confereau o strălucire plăcută şi veselă. Aroma ceaiului proaspăt umplea aerul, iar mobila cam ponosită era însuflețită de perne în culori vesele. Sophie afişă un zâmbet de complezență salutând pe toată lumea, iar la ora 8 luă cuvântul. Le ură

tuturor bun venit şi prezentă setul de reguli, ca de obicei. Apoi o invită pe Violet să citească cel mai nou articol din rubrica *Răzbunarea debutantei.*

Tânăra purta un şal lung care îi masca burta rotunjită. Avea în continuare faţa un pic suptă, dar obrajii aveau o strălucire rozalie sănătoasă. Luă cu un zâmbet timid ziarul pe care Sophie i-l oferise, îşi drese vocea şi începu să citească.

Dragi debutante,

Nu disperaţi dacă circumstanţele vă despart de gentlemanul pe care îl admiraţi. Separările prelungite pot ţi dificile, dar nu sunt o lovitură mortală pentru o relaţie decât dacă îngăduiţi să se întâmple asta. Folosiţi perioada în care sunteţi separaţi ca să vă daţi seama de ce simţiţi cu adevărat. Scrieţi-i scrisori, dacă vreţi, dar nu vă petreceţi timpul doar cu gândul la el. Dacă într-adevăr legătura voastră e adevărată şi sinceră, nimic nu o va deştrăma. Nici timpul, nici distanţa nu vă vor despărţi, iar inimile voastre vor găsi calea una spre cealaltă.

Femeile începură imediat o dezbatere vie despre articol, iar Sophie se retrase într-un colţ de unde nu era nevoită să se prefacă a fi de acord cu conţinutul textului. De regulă, credea în fiecare rând, dar în acea săptămână... pur şi simplu, nu-i suna adevărat. Dacă o legătură adevărată şi sinceră era suficientă pentru a reuni doi iubiţi, şi-ar fi petrecut noaptea cu Reese. Şi-ar fi petrecut cu el tot restul vieţii.

Dar unele piedici precum datoria faţă de familie şi rănile războiului erau insurmontabile. Chiar şi pentru iubirea adevărată. La finalul întâlnirii, Sophie o căută pe Violet şi-i dădu un coş plin cu fructe şi brânzeturi.

— E pentru tine, îi spuse. Cum te mai simţi?

— Mare şi neobişnuit de neîndemânatică, răspunse Violet. Dar nu mă plâng. I-am spus mamei de copil şi a primit vestea mai bine decât mă aşteptam. O zi a făcut crize,

alte două zile n-a vorbit cu mine şi de atunci îşi tot face griji. Nici că puteam spera la mai mult, încheie tânăra brunetă, ridicând din umeri.

— Mă bucur că i-ai spus.

Sophie puse pe tavă câteva farfurioare şi ceşti. Era dornică să termine cât mai repede curățenia ca să poată pleca la Fiona.

— Cred că eşti uşurată că ai cu cine discuta despre starea în care te găseşti, îi spuse lui Violet.

— Da, dar sincer speram să fie şi Sarah aici în seara asta ca să stăm un pic de vorbă. Îmi dă mult mai multe informații decât mama. Pe mama când o întreb despre sarcină şi naştere ridică privirea înspre tavan şi-mi zice că nu trebuie să mă gândesc atâta la asemenea lucruri.

Şi Sophie remarcase absența lui Sarah.

— E neobişnuit să nu vină la o întrunire, spuse ea. Sper că fetele ei nu s-au îmbolnăvit.

— A tot atât de bună cu mine, cu toate că îi e tare dor de soțul ei şi trebuie să îşi crească singură fetele.

Sophie lăsă jos tava şi înclină capul.

— Ce s-a întâmplat cu soțul ei, ştii cumva?

— Era în armată, spuse Violet. A murit în luptă în Europa.

— Ce tragedie…

În acel moment, Sophie simți un fior pe şira spinării. O senzație stranie o cuprinse. Era cu neputință ca soțul lui Sarah să fie chiar…

Folosirea numelor de familie era o încălcare a regulilor, dar Sophie simțea că trebuia să ştie. Să fie sigură.

— Iartă-mă că te întreb, dar ştii cumva numele de familie al lui Sarah?

— Da, răspunse Violet. Mi-a dat adresa acum două săptămâni şi mi-a spus să nu ezit să mă duc la ea dacă am nevoie de ceva. Parcă numele de familie e Conroy.

Capitolul 24

Ceva mai târziu în seara aceea, Sophie stătea pe canapea în atelierul Fionei, frământându-şi neliniştită mâinile. O aşteptau pe Lily pentru ca Sophie să le anunțe pe amândouă ce decizie luase.

— Mă îngrijorezi, îi spuse Fuma. Nu eşti bolnavă, sper.

— Nu! o asigură Sophie degrabă.

— Bine. A, te rog, spune-mi că nu te muți undeva departe! tresări dintr-odată Fiona.

— Nu. Cel puțin, nu din câte ştiu. Nu, nu e nimic atât de grav, spuse Sophie cu un surâs vag.

Spunea adevărul şi nu prea, căci gândul că renunța la ceva atât de important şi drag îi dădea un copleşitor sentiment de pierdere.

— Nu mai pot îndura suspansul, oftă Fiona, încruntându-se.

— Îmi pare rău. Dar din clipă-n clipă va veni şi Lily.

Voia ca prietenele ei să fie de față şi să afle veştile în acelaşi timp. Sophie nu voia să aştepte până la obişnuita lor întâlnire de sâmbătă dimineața. Din clipa în care luase decizia i se părea că fiecare clipă m şi centrul prieteniei lor. Aproape la un semn, Lily năvăli în încăpere, cu cârlionții negri fluturând.

— Am venit cât am putut de repede, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Ai pățit ceva, Soph?

— Sunt bine. Îmi pare rău, n-am vrut să te îngrijorez. Dar am ceva important de spus.

Lily se lăsă pe canapea lângă ea şi îi strânse mâna.

— Are legătură cu acel gentleman cu care petreci timpul? Dacă ți-a făcut vreun rău, o să aflu cine e şi o să…

— Nu! o întrerupse Sophie. E vorba despre lordul Singleton. Mâine mă întâlnesc cu el şi o să-i spun că sunt pregătită să avansăm cu… logodna.

Cuvântul îi ieşise cu greutate de pe buze, aproape făcând-o să se sufoce.

— Oh! exclamă Fiona, privind-o cu atenție. Ce veşti…

hm… minunate?

Sophie oftă. Nu avea sens să mimeze fericirea. Prietenele ei aveau să îşi dea seama imediat de prefăcătorie dacă ar începe să se declare fericită la gândul de a se mărita cu marchizul. Îi datora însă respect lordului.

— Nu e căsătoria din dragoste la care visam, mărturisi Sophie. Nu e ca relațiile pe care amândouă sunteți atât de norocoase să le aveți. Dar lordul Singleton a fost generos şi s-a oferit să-mi ajute financiar familia. Cred că va fi un soț bun. Sper ca, în timp, între noi să se formeze o relație caldă… afectuoasă.

Lily strâmbă din nas de parcă ar fi mirosit o ciupercă putrezită.

— Nu-l iubeşti.

— Nu încă, confirmă Sophie, încercând în zadar să-şi strecoare o undă de entuziasm în glas. Însă poate cu timpul…

Pur şi simplu, nu se imagina simțind față de marchiz ceva care să aducă măcar a pasiune.

— Şi cum rămâne cu gentlemanul cu care te întâlneai? întrebă Fiona. Pentru el ce simți?

„Îl iubesc”, vru să spună Sophie. Dar dacă le-ar fi făcut prietenelor acea mărturisire doar ar fi înrăutățit lucrurile.

— E irelevant ce simt pentru el. Trebuie să fac ce e mai bine pentru familia mea. Şi asta o să şi fac.

— E neapărat nevoie să te grăbeşti? întrebă şi Lily, ai cărei frumoşi ochi verzi erau umbriți de tristețe. De ce nu mai aştepți câteva luni? Poate că situația familiei tale se va îmbunătăți.

Sophie clătină ferm din cap.

— Mă tem că nu mai e timp. Mama a fost deja nevoită să renunțe la aproape toți angajații. Mai rău, ieri am aflat că lordul Singleton a plătit deja o parte din datoriile tatii, în urma înțelegerii că mă voi mărita cu el în curând.

— Vai, Sophie…

Fiona li se alătură pe canapea, astfel că Sophie era încadrată de prietenele pe care le iubea ca pe nişte surori.

— Trebuia să ne spui. Eu şi Lily am fi ajutat, spuse

Fiona, îmbrățișând-o.

— Nu vă puteam cere aşa ceva, răspunse Sophie, blestemând hohotul de plâns pe care îl simțea în piept. Şi nici n-ar fi servit la nimic. Doar ar fi amânat inevitabilul. I-am făcut o promisiune lordului Singleton şi trebuie să mă țin de ea. Râse scurt şi trist, apoi continuă să vorbească: Uitați-vă la mine cum mă plâng că urmează să mă mărit cu un bărbat atrăgător şi onest şi să devin marchiză. Trebuie să fiu nebună să simt fie şi o împunsătură de tristețe. Vă rog, nu vă irosiți mila pe mine.

— Nu e nevoie să te prefaci în fața noastră, spuse Lily, strângându-i mai tare mâna. Mi-aş dori să existe o altă cale.

Sophie îşi dorea acelaşi lucru. Dar nu exista altă cale. Chiar dacă găsea o soluție la problemele financiare ale familiei şi îşi făcea curaj să o rupă cu lordul Singleton, lucru de neiertat, date fiind amabilitatea şi răbdarea de care dăduse dovadă, nu era ca şi cum Reese îi propusese să se căsătorească. Era prea preocupat să se lupte cu demonii lui, prea ocupat să-şi numere defectele ca să întrevadă un viitor care includea fericire, dragoste… sau pe ea.

— Altă cale nu există, suspină Sophie. Dar am de gând să fac tot ce ține de mine şi să fiu o soție îndatoritoare şi care îşi susține soțul.

Lily se strâmbă din nou, dar Fiona o mustră din priviri.

— Orice vei face, îi spuse ea lui Sophie, noi te vom susține. Trioul nostru rămâne solidar, indiferent de situație.

Sophie îşi înghiți nodul uriaş ce i se pusese în gât.

— Mai e ceva, rosti ea. E legat de *Răzbunarea debutantei* şi Ascunzătoarea Debutantei. A fost minunat să fiu implicată în ambele proiecte, dar mă tem că e momentul să fac pasul în spate. Nu-i pot spune lordului Singleton ce rol am în ele şi nu ar fi corect din partea mea să mă strecor serile de acasă, după ce mă voi mărita.

Lily şi Fiona rămaseră împietrite. Sophie simți că ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu vreau să renunț, dar dacă vreau ca relația mea cu lordul Singleton să meargă – şi da, vreau asta –, nu pot începe prin a-l minți şi a avea secrete față de el.

— Dar noi… formăm un trio dintotdeauna, şopti Lily. De când eram la şcoala domnişoarei Haywinkle.

— Eşti ca o soră pentru noi, spuse şi Fiona, ştergându-şi lacrimile. Tu eşti stânca noastră, eşti cea care ne ține cu picioarele pe pământ. Fără tine nu putem continua nici rubrica, nici întrunirile secrete.

— Nici poveste, spuse Sophie, cu toate că i se rupea inima. Tu vei continua să faci schițe minunate. Iar tu, Lily, vei continua să scrii articolele tale spumoase şi pline de învățăminte. Rubrica nu va avea câtuşi de puțin de suferit în lipsa mea.

— Nu e adevărat! exclamă Lily. Nici n-ai idee cât de mult ne bazăm pe tine. În zilele când mă uit la foaia goală şi simt că nu am absolut nimic de spus, tu eşti cea care îmi dă ideile.

— Iar când sunt sigură că nimic din caietul meu de schițe nu se potriveşte cu un text, tu reuşeşti cumva să găseşti ilustrația perfectă pentru articol, spuse şi Fiona.

— Şi să nu uităm de impactul Ascunzătorii Debutantei, interveni din nou Lily. Ai creat ceva cu adevărat minunat, un spațiu unde femei din toate categoriile sociale se întâlnesc şi discută despre relații romantice şi dragoste, fără să se teamă că vor fi ridiculizate sau poate mai rău.

Sophie surâse.

— Mi-a plăcut fiecare moment în care am lucrat alături de voi. A fost o onoare să fac parte din proiectul *Răzbunarea debutantei*.

— Vorbeşti de parcă deja ai terminat cu asta. Şi cu noi.

Sophie o prinse uşor de umeri pe Fiona şi o privi în ochi.

— Voi fi întotdeauna prietena voastră. Şi voi continua să lucrez cu voi la articole şi să găzduiesc întrunirile încă vreo două săptămâni. Vinerea viitoare voi anunța că mă retrag şi sper ca una dintre membre să se ofere să-mi continue misiunea.

Se străduia să pară optimistă, dar simțea aceeaşi povară sufletească pe care o simțea Fiona. Prietenia lor nu avea cum să mai fie la fel din clipa în care se retrăgea din

proiectele lor comune.

Sophie nu se îndoia că Fiona şi Lily vor fi în continuare loiale, calde şi solidare față de ea, dar o întrista gândul că nu va mai face parte din procesul de creație şi nici nu va mai participa la discuțiile lor amuzante şi pasionante. În schimb, va deschide ziarul în fiecare vineri, la micul dejun, şi va citi noul articol, la fel ca toate tinerele din oraş. Iar gândul o întrista din cale-afară.

Părea că apropiata căsătorie cu lordul Singleton provoca deja o ruptură între ea şi prietenele ei. Şi nici nu era logodită încă! Lucrurile aveau să se schimbe curând. Chiar mai devreme îi scrisese marchizului şi îl invitase să o viziteze a doua zi. Toată săptămâna sperase că Reese va face o încercare să ia legătura cu ea, fie vizitând-o, fie scriindu-i sau trimițându-i flori. Dar nu făcuse nimic din toate acestea şi poate era mai bine aşa. Aşa îi fusese mai uşor să îi scrie lordului Singleton. Şi, odată ce o făcuse, simțea că nu mai există cale de întoarcere.

*

A doua zi, când lordul Singleton veni să o viziteze pe Sophie, tatăl ei îi ceru ca mai întâi să treacă pe la el prin birou. Sophie spera că nu pentru a cere un împrumut sau achitarea unei alte datorii, dar cam bănuia că exact despre asta era vorba. Când marchizul veni într-un final în salon, îl întâmpinară Sophie, Mary şi mama lor. El o salută întâi pe mamă, apoi se întoarse spre Sophie.

— Lord Singleton, spuse ea, oferindu-i mâna înmănuşată. Ce plăcere!

Părul lui brunet arăta proaspăt tuns. Pe chipul lui cu trăsături parcă sculptate nu se vedea un fir de barbă. Lavaliera albă ca o cală era legată într-un nod elaborat care probabil îi ridica bărbia cu câțiva centimetri. Putea fi model pentru orice mare casă de modă. Nu se încrunta, nu avea cearcăne, era sănătatea şi vitalitatea întruchipate. Dar nu-i făcea câtuşi de puțin inima să tresară.

Lordul Singleton îi sărută mâna, scurt şi cât se poate

de cuviincios, apoi făcu galant o plecăciune înspre Mary şi îi luă şi ei mâna.

— Sunt încântat să vă revăd, domnişoară Kendall, murmură el, iar Mary roşi până la rădăcina părului.

Sophie îşi înăbuşi un oftat. Dacă sora ei ar fi ieşit din când în când din casă şi din confortul şi intimitatea camerei ei ca să ia parte la evenimente sociale, poate n-ar roşi atât de la un simplu salut de curtoazie. Nu era un gând tocmai binevoitor, dar Sophie nu se putuse abține. Se scutură însă de acea stare negativă, căci nu avea sens să o transforme pe Mary în ținta nemulțumirilor ei. În curând marchizul avea să fie cumnatul surorii ei.

Îl invită pe lordul Singleton să ia loc pe canapea între ea şi Mary. Nu trecu mult şi el începu să le povestească despre cum se rătăcise la țară la o petrecere dată de ducele de Harkenwood. Istorisirea era plină de autoironie şi de-a dreptul amuzantă şi implica un toc de cizmă stricat, un sătean beat şi o aventură de opt ore în pădure.

— Tocmai credeam că am urcat suficient de mult în copac, spuse marchizul. Eram convins că de acolo voi putea privi în jur ca să îmi dau seama încotro să o iau ca să ies din pădure. În schimb… am căzut.

Lordul Singleton făcu o pauză, iar cele trei femei oftară, după cum cereau regulile bunei-cuviințe.

— Din fericire, continuă el, m-am agățat de o cracă şi aterizarea nu a fost chiar din cale-afară de violentă.

Mama fetelor îşi făcu vânt cu evantaiul, iar Mary îl privi pe marchiz cu un amestec de groază şi uşurare, de parcă abia i-ar fi venit să creadă că scăpase din ghearele morții.

— Din nefericire, continuă el, haina mi s-a sfâşiat aproape în întregime. Când am ajuns înapoi la casa lui Harkenwood, eram aproape de nerecunoscut şi nu tocmai demn de a fi văzut. Am început să mă furişez ca să nu mă vadă invitații şi să mă duc direct în camera mea, dar am fost oprit de bunica cea mioapă a ducelui. M-a apucat de braț şi a insistat să o însoțesc degrabă în sufragerie.

— Vai, nu! exclamă mama.

Lordul Singleton dădu din cap şi zâmbi.

— Când am intrat, toți ceilalți invitați erau la masă. Când m-a văzut, mama ducelui a scăpat furculița din mână, iar lordul Brockton a scăpat paharul cu vin. Apoi Harkenwood a început a râdă… şi nu s-a mai oprit o oră.

Sophie îi zâmbi.

— Îmi imaginez că nu vă va lăsa să uitați prea curând incidentul.

— Fără îndoială. Şi nu pot să-l învinovățesc.

Mary şi mama lor chicotiră, iar chipurile le străluceau de admirație. Se amuzau teribil, în timp ce Sophie abia îşi înăbuşea un căscat. Istorisirea lui era prea studiată pentru gustul ei. O spunea atât de relaxat că se întreba dacă nu cumva făcuse repetiții în fața oglinzii. Ştia, pe de altă parte, că nu era corectă față de el. Nu era nimic în neregulă cu lordul Singleton. În afară de faptul că… nu era Reese.

— Sophie, draga mea, începu mama ei. Soarele străluceşte adorabil şi e o zi minunată. Ce-ai zice să îi arăți lordului Singleton grădina noastră?

Marchizul ridică din sprâncene.

— O, dar mi-ar plăcea foarte mult.

— Desigur, puse Sophie, ridicându-se deja în picioare.

Poate un pic de mişcare îi va fi de ajutor. Nu mai putea amâna inevitabilul. Grădina era locul ideal să îi spună ca, în sfârşit, se simțea pregătită.

Şi dispusă să devină logodnica lui.

Capitolul 25

Grădina din spatele casei părinților era foarte mică, aşa că Sophie încadrase în acel spațiu tufe miniaturale, mici răsaduri de flori şi o potecă pietruită, îngustă, care ducea spre o bancă aşezată sub o iederă. Locul era ideal pentru lectură sau pentru a savura o ceaşcă de ceai la aer, în linişte. Ar fi fost numai bun şi pentru a accepta o cerere în căsătorie, dacă propunerea ar fi venit de la bărbatul iubit.

— Mărturisesc că scrisoarea ta m-a luat prin

surprindere, începu lordul Singleton. Se aşeză lângă ea pe bancă, iar pe frunte îi sclipeau broboane de sudoare. Spuneai că doreşti să discutăm? continuă el.

Sophie deja luase decizia de a aborda lucrurile cât se putea de direct.

— Da, milord.

— Cred că putem să nu ne mai formalizăm, spuse el cu amabilitate. Te rog, spune-mi Charles.

— Prea bine... Charles. Sunt gata să ne anunțăm logodna.

Cuvintele îi veniseră pe buze mai uşor decât îşi imaginase. Poate pentru că nu simțea nimic rostindu-le. Parcă era goală pe dinăuntru.

— E o veste... minunată! exclamă el încântat, încercând în mod vizibil să o învioreze şi pe ea.

Cu siguranță putea să se arate ceva mai entuziasmată, dar nu voia să fie falsă cu el.

— Iartă-mă că o să fiu directă cu tine, spuse ea cu sinceritate. Te admir şi te respect, dar adevărul e că va mai dura până să ajung să am sentimente față de tine. Sper că înțelegi.

— Înțeleg. Lordul Singleton înghiți în sec, apoi afişă un zâmbet un pic prea strălucitor. Roma n-a fost construită într-o zi, continuă el.

Ea îşi puse o mână pe brațul lui şi îl strânse uşor, dar încurajator.

— Vreau să ştii că intenționez să fiu o soție îndatoritoare. Voi face tot ce-mi va sta în puteri să te fac fericit.

— Vei fi o marchiză foarte bună. Şi sper, la rândul meu, să te fac fericită.

Sophie încuviință din cap, dar nu îşi mai putea imagina că va fi cu adevărat fericită vreodată. Nu fără Reese. Dar poate avea să-şi găsească liniştea, odată ce familia ei ar fi fost în siguranță din punct de vedere financiar. Ar duce o viață mulțumitoare şi confortabilă. Dacă era să renunțe la propria fericire, măcar sacrificiul nu avea să fie chiar atât de mare, îşi spuse.

— Bun, acum că ne-am hotărât, cred că trebuie să avansăm cât se poate de repede, spuse ea ferm.

— De acord.

Lordul Singleton, adică Charles, îşi puse mâinile pe genunchi şi-i plesni uşor.

— Dar logodna este un eveniment important, continuă el, care trebuie sărbătorit aşa cum se cuvine.

Sophie ridică din umeri.

— Pot s-o întreb pe mama dacă avem o sticlă de şampanie, spuse, deşi ştia prea bine că în crama lor nu mai era aproape nimic.

— Nu, spuse el vizibil entuziasmat. Putem mai mult. O să țin un bal în două săptămâni şi ne vom anunța atunci logodna.

Sophie simți dintr-odată că cineva îi strânge nemilos panglicile corsetului.

— Excelent, reuşi să îngaime. Să îmi spui cu ce pot să ajut.

Charles făcu un gest scurt cu mâna.

— Angajații mei se vor ocupa de pregătiri. Tu nu trebuie decât să găseşti o rochie încântătoare şi să-i uimeşti pe toți cu frumusețea ta în clipa în care-ți vei face apariția.

— Asta e tot? întrebă Sophie cu un râs ca din altă lume.

Se simțea ciudat, de parcă ar fi plutit în afara propriului trup. De parcă era doar o actriță care îşi interpreta rolul pe scenă.

— Am toată încrederea în tine, draga mea. Charles se ridică, îi sărută cam fără chef mâna şi, privind-o, ridică o sprânceană. Ne vedem în două săptămâni.

*

Reese stătea în pragul casei lui Conroy. Simțea un amestec de vinovăție, frică şi durere. Dar trebuia să îşi îndeplinească promisiunea pe care i-o făcuse camaradului alături de care luptase. Pe care i-o făcuse prietenului său.

Adusese un buchet de flori culese din grădina lui şi a

lui Sophie, unde petrecea zilnic câteva ore, trudind în bătaia soarelui şi exorcizându-şi demonii. Nalbele pe care le culesese şi a căror denumire o căutase în atlasul botanic proveneau din cea mai bună parte a grădinii. Era aproape ascunsă în spate. O zonă plină de viaţă, liniştită, cu flori din abundenţă. Reprezenta Câmpiile Elizee, acea parte a Lumii de Dincolo rezervată sufletelor celor buni.

Nu şi lui, cu alte cuvinte.

Dar era partea de grădină cu cel mai mare potenţial, aşa că îşi petrecuse ultimele zile acolo, făcând tot posibilul să o readucă la starea iniţială. Găsise cel puţin o duzină de specii de flori ascunse printre buruieni şi plantele crescute mai mult decât era cazul, dar bănuia că lui Sophie i-ar plăcea tulpinile înalte ale nalbelor şi floarea în formă de clopot, colorată în felurite nuanţe de roz. Adusese buchetul pentru Sarah Conroy, dar în timp ce mâna lui umedă strângea tulpinile, îşi dădea seama că îl adusese şi pentru el. Câtă vreme îl ţinea, avea lângă el ceva din Sophie, iar acel sentiment îi dădea curaj. Curajul de a bate la uşă.

O femeie cu părul castaniu-roşcat şi nasul plin de pistrui îi deschise.

— Pot să vă ajut? întrebă ea cu un aer prudent.

— Sunt Henry Reese, conte de Warshire.

Abia rostise cuvintele că Sarah îl cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă, aproape strivind florile şi dându-l jos din picioare.

— Aţi venit! exclamă ea, străduindu-se să îşi stăpânească lacrimile. Ştiam că veţi veni!

Îl trase, fără prea multă curtoazie, în apartamentul modest şi îl invită să ia loc. Reese îi întinse buchetul.

— Pentru dumneata, spuse, dregându-şi glasul. Înainte să vin am fost la mormântul soţului şi am lăsat şi acolo flori.

Ochii femeii se umplură de lacrimi. Râse blând.

— El nu-mi aducea flori niciodată, spuse, fără pic de amărăciune în voce. Dar îmi arăta în nenumărate alte feluri că mă iubeşte. Mulţumesc pentru buchet. Mă duc să caut o vază. Vă servesc cu un ceai sau un pahar de vin de Porto?

— Nu, mulţumesc. Nu vreau să deranjez.

— Nu e niciun deranj, protestă Sarah.

Reese vedea însă limpede că avea mâncarea pe foc şi că în dreptul uşii din spate era un coş cu rufe.

— Ar fi trebuit să-mi anunț vizita, dar s-a întâmplat să fiu acum prin vecinătate şi…

Nu îşi duse vorba până la capăt pentru că se ura că spusese o minciună.

— Mă bucur de vizită.

Sarah puse florile într-o vază şi o aşeză pe masă, apoi îşi scoase şorțul şi îl agăță în cuier şi îşi dădu câțiva cârlionți după ureche.

— Întâmplător, nici că se putea găsi un moment mai potrivit. Fetele dorm, aşa că putem sta de vorbă.

El se aşeză pe un fotoliu, iar ea luă loc pe canapea, netezindu-şi poalele rochiei de culoarea lavandei.

— William nu ar fi vrut să port doliu luni în şir, explică ea.

— Nu, cu siguranță nu ar fi vrut, confirmă el pe un ton ferm.

Ea îi aruncă un zâmbet recunoscător.

— Avea o părere nemaipomenită despre dumneavoastră, milord.

— Te rog, spune-mi Reese, îi ceru el.

— William îmi povestea că şi în cele mai înfrigurate şi însingurate nopți găseai o cale să-i faci să râdă, pe el şi pe ceilalți băieți. Spunea că şi atunci când duşmanul vă respira în ceafă, nu-ți era frică niciodată.

— Nu e adevărat, protestă el. William era cel mai curajos dintre noi toți. Toți îl respectau, iar când am fost nevoit să plec, după moartea fratelui meu, el a fost cel care mi-a luat locul, spuse Reese, privind-o în ochi. Îmi pare atât de rău că am plecat, că l-am abandonat, că i-am abandonat pe toți. Îmi pare rău că nu s-a mai întors la tine, că nu s-a mai întors acasă.

Sarah clătină uşor din cap.

— N-ai pentru ce să îți ceri scuze.

— Ba da, spuse Reese. Îmi cer scuze că mi-a luat atât timp să răspund la scrisorile tale. Să vin în vizită. Şi mai ales

că a durat atât până să-ți transmit mesajul pe care William m-a rugat să ți-l transmit.

— Ți-a lăsat vreo scrisoare? întrebă ea, plină de speranță.

— Nu tocmai. Mi-a spus că dacă pățește ceva trebuie să-ți transmit trei lucruri.

— Trei lucruri? repetă ea.

— Da, confirmă Reese. Uneori, noaptea, când eram toți adunați în jurul focului, îmi cerea să le repet ca să fie sigur că le memorasem.

Sarah își duse mâna la gură ca să își înăbuşe un hohot, iar Reese îi dădu batista lui. O lăsă câteva momente să își revină, iar când ea îi făcu semn că e pregătită, începu să vorbească.

— Mai întâi, că vă iubeşte, pe tine şi pe fete, mai mult decât pe orice. Chiar mai mult decât iubeşte budinca ta cu pesmet, deşi decizia e una la limită.

— Dumnezeule…

Îşi şterse ochii cu batista şi surâse printre lacrimi.

— Sună întocmai ca ceva ce ar spune William.

Reese îşi drese iar glasul şi continuă:

— În al doilea rând, mi-a spus să nu porți doliu pentru el mai mult de trei luni, cel mult. Voia să fii fericită şi, poate, să iubeşti din nou cândva.

Lacrimi fierbinți se prelingeau pe obrajii ei.

— Întocmai stilul lui, să creadă că poate dicta astfel de lucruri. Sunt în stare să nu mai zâmbesc în viața mea, doar ca să-i fac în ciudă, glumi ea, dar Reese simțea că blândețea din ochii ei făcea să-l doară sufletul. Şi în al treilea rând? întrebă ea.

El se forță să o privească în ochi şi să preia o parte din suferința ei.

— În al treilea rând, spuse el pe un ton solemn, a vrut să-ți spun că nu e sigur unde se va duce după moarte, dar că spera să existe un cer la fel de limpede şi senin ca ochii tăi. Şi că va fi sigur că a ajuns în rai dacă apusul va avea culoarea părului tău.

Preț de câteva clipe, Sarah rămase aproape nemişcată,

strângând brațele scaunului de parcă fără susținerea lor s-ar fi prăbuşit. Apoi începu să îi tremure bărbia şi păru că trupul îi cedează. Hohote de plâns o zguduiau, iar batista îi înăbuşea cu greu suspinele. Reese nu-şi amintea să se mai fi simțit vreodată într-atât de neputincios. Veni lângă ea şi o bătu uşor pe spate, încercând să o consoleze. Ea nu păru să îi observe stângăcia. Îşi rezemă capul de umărul lui şi plânse cu sughițuri. Iar când nu mai avu lacrimi, ridică privirea spre el, cu nasul roşu ca o tomată.

— Mulțumesc. Mulțumesc că ai venit. Şi pentru că mi-ai readus o parte din William al meu. Şi pentru că m-ai lăsat să-ți ud mâneca hainei.

Reese deschise gura să spună ceva, dar chiar în acea clipă două piticanii îşi făcură apariția în cameră. Cea mai înaltă avea părul creț şi castaniu-roşcat, ca al mamei. Cealaltă avea părul drept şi negru, ca al tatălui ei.

— Ele sunt fiicele mele. Rose şi Julia, spuse Sarah, recăpătându-şi cumpătul şi reuşind cumva să le ridice pe amândouă în poală. Fetelor, acest domn era prieten cu tati.

Îl priveau cu ochi limpezi şi strălucitori, iar Reese simți că i se strânge inima.

— Mă bucur să vă cunosc, le spuse el. Ar trebui să plec, i se adresă apoi lui Sarah, dar vreau să ştii că nu trebuie să-ți mai faci griji cu chiria câtă vreme vei locui aici. Mă ocup eu de tot. Vei avea şi o rentă lunară, suficientă pentru alimente, haine şi alte necesități.

Avea de gând să găsească banii pentru a le ajuta, chiar dacă ar fi însemnat să vândă conacul Warshire.

— E o ofertă din cale-afară de generoasă, dar nu e nevoie, spuse Sarah uimită. Avem pensia lui William, iar eu mai câştig câte ceva cosând.

— Mă voi simți mai bine ştiind că tu şi fetele nu aveți griji, spuse el hotărât.

Nu se aştepta ca gestul să-l ajute să doarmă nopțile, dar măcar nu avea să-şi facă griji că fetele lui Conroy se culcau cu burta goală.

Sarah se încruntă, apoi se uită la copile şi încuviință din cap.

— Fie. Mulțumesc.

El se ridică.

— Nu e nevoie să mă conduci.

Le aşează pe fete pe canapea şi se ridică în picioare.

— Sper să mai vii în vizită. Eşti bine-venit oricând.

— Nu sunt sigur când voi putea să revin. Dar să-mi trimiți vorbă dacă ai vreodată nevoie de ceva.

Reese nu îşi dorea decât să iasă cât mai repede din casă, să-şi slăbească nodul lavalierei şi să tragă aer în piept.

— Ziua bună, doamnă Conroy!

Ea îi zâmbi, părând să îi înțeleagă stânjeneala.

— Mulțumesc pentru tot.

Reese se îndreptă pre uşă. Dar când mai avea câțiva paşi, ceva, sau mai precis cineva, se prinse cu mâinile şi picioarele de una dintre cizmele lui. Privi în jos şi o văzu pe Julia prinsă toată de piciorul lui.

— Julia! o mustră Sarah.

— E în regulă, murmură Reese în timp ce Sarah începea să-şi desprindă mezina de cizma lui.

— Căluțul! ceru Julia.

— Îmi pare rău. William se juca mereu cu ea de-a căluțul, se scuză Sarah după ce reuşi să o ia pe Julia în brațe.

Reese se prefăcu a nu vedea mâinile fetiței întinzându-se spre el. Plecă uşor capul şi se grăbi să iasă din casă.

Abia după ce urcă în trăsură şi îşi slăbi strânsoarea lavalierei îşi dădu seama că nu avea unde să se grăbească. Sau, mai rău, la cine. Îi era dor de Sophie şi de felul în care reuşise să transforme reşedința Warshire într-un cămin. În locul unde se simțea acasă.

Capitolul 26

La încheierea întrunirii de vineri, Sophie se adresă participantelor care încă stăteau pe scaunele aranjate în cerc.

— Înainte să plecăm, am un anunț de făcut.

Femeile tăcură şi o urmăriră cu atenție. Sophie le privi pe fiecare în parte, rememorând chipurile pe care ajunsese să le cunoască atât de bine: debutante şi fete bătrâne, femei măritate, văduve, moştenitoare şi fete în casă. Cumva, chiar cu o săptămână în urmă, toate deveniseră importante pentru ea. La scurt timp după începerea întrunirilor dedicate rubricii *Răzbunarea debutantei,* provocările, temerile şi triumfurile membrelor deveniseră şi ale ei. Ca în urmă cu o săptămână, când una dintre participante, care se prezentase drept cea mai timidă persoană, povestise că îşi făcuse curaj şi inițiase o conversație cu bărbatul pe care îl plăcea de mai bine de un an. Toate participantele izbucniseră în ovații, iar Sophie simțise că îi va exploda pieptul de bucurie. Numai că totul urma să se schimbe pentru ea, în curând, şi venise momentul să îşi găsească o înlocuitoare. Începu să vorbească, făcând eforturi să îşi mențină un ton vesel şi destins.

— Mă tem că vinerea viitoare va fi ultima dată când voi prezida întrunirea. A fost un privilegiu să joc un rol în formarea acestui minunat grup de femei, dar după săptămâna viitoare nu voi mai putea continua, din motive personale.

Anunțul stârni rumoare.

— Dar avem nevoie de tine, Sophie! spuse Violet. Eşti cea care m-a făcut să mă simt bine-venită prima dată când am venit.

— În tine avem încredere toate, interveni altă femeie. Nu va mai fi la fel fără tine.

— Nici poveste, spuse Sophie. Nu fac decât să enumăr regulile la începutul întrunirii. Voi sunteți cele care, cu mult curaj şi mare deschidere, vă împărtăşiți experiențele şi cunoştințele. În asta constă sufletul Ascunzătorii Debutantei. Şi aşa va rămâne indiferent de cine prezidează întrunirile.

Câteva participante protestară în surdină, altele dădură neîncrezătoare din cap, dar Sophie continuă:

— Din fericire, avem permisiunea să folosim acest spațiu oricât vom dori.

Simți că începe să îi tremure vocea şi ştia că asta se întâmpla pentru că se gândea la Reese. Părea că se gândea mereu la el.

— Dacă există cineva care ar fi interesată să îmi preia rolul, vă rog să-mi spuneți la întâlnirea de săptămâna viitoare. Cu mare bucurie pot pregăti câteva notițe şi pot răspunde la orice întrebări.

Femeile tăcură, iar atmosfera deveni neobişnuit de apăsătoare.

— Ei bine, întrunirea s-a încheiat, mai spuse Sophie. Ne vedem săptămâna viitoare.

Femeile îşi luară rămas-bun în şoaptă şi ieşiră din prăvălie una câte una. Sophie le observă pe Sarah şi Violet discutând şi se îndreptă spre ele. Se bucura că cele două formaseră o prietenie strânsă datorită întrunirilor săptămânale. Mai ales că păreau să aibă nevoie una de cealaltă. Femeile o văzură apropiindu-se şi îi zâmbiră timid.

— Mărturisesc că m-a mirat anunțul tău, spuse Sarah. Nu-mi pot imagina o altă persoană la prezidiul întrunirilor noastre.

— Nici eu, adăugă Violet, mângâindu-şi burta rotunjită. Sper că e totul bine.

— Da, răspunse Sophie pe un ton hotărât.

Ar fi dezvoltat ideea, dar simțea că i se pune un nod în gât, aşa că se întoarse spre Sarah.

— Ne-am făcut griji pentru că nu ai venit săptămâna trecută.

— A, sora mea a fost ocupată şi nu a putut să stea cu Rose şi Julia, explică Sarah.

— Îmi pare rău. Dar bine că fetele sunt sănătoase.

— Fizic, sunt cât se poate de bine. Dar Rose se trezeşte noaptea şi îl vrea pe tati. Uneori uit că şi fetelor le e dor de William, nu numai mie.

— Cred că a fost un tată minunat, spuse Sophie, îmbrățişând-o.

— Cel mai bun, suspină Sarah. Mă doare sufletul când mă gândesc că, odată ce vor creşte, nu-l vor mai ține minte, aşa că încerc să le amintesc de momentele frumoase

petrecute împreună.

Despre cum le arunca în aer, le spunea poveşti amuzante sau chiar le pieptăna. Dar cu cât vorbim mai mult de el, cu atât doare mai tare.

— Îmi pare rău, spuse Sophie, simțindu-se vinovată că se complace în propria tristețe în timp ce Sarah îl plângea pe cel care îi fusese soț şi prieten.

— Una peste alta, n-a fost o săptămână proastă, se învioră Sarah. A venit în vizită prietenul din armată al lui William. Mă rog, i-a fost şi prieten, şi comandant.

— A, da? întrebă Sophie, deşi simțea că îi cedează genunchii.

— Da. Am stat de vorbă o vreme, le-a cunoscut pe fete şi mi-a transmis un mesaj din partea soțului meu. Prezența lordului Warshire m-a făcut să mă simt mai aproape de William… şi mi-a dat cumva linişte.

Sophie înghiți în sec. Ar fi vrut să o întrebe dacă privirea lui Reese era sălbatică şi pierdută. Dacă i se păruse trist şi gol ca în ziua în care ea şi el îşi luaseră adio.

— Mă bucur că lordul Warshire a venit în vizită, spuse ea.

Era mândră de el. Dacă avusese rezerve să deschidă scrisorile de la Sarah, îşi imagina cât de greu îi fusese să apară la uşa ei. Dar îi promisese că va face ce se cuvine şi iată că se ținuse de cuvânt, în ciuda demonilor care îl bântuiau.

Sarah se şterse la ochi.

— A fost un pic reținut, dar foarte amabil. Ba chiar a…

Sarah se întrerupse, observând că Violet începe să îşi facă vânt.

— Draga mea, îți e prea cald? o întrebă, mângâind-o pe spate.

— Nu, răspunse Violet, care pălise vizibil şi avea ochii mai mari ca de obicei. Doar că ați pomenit numele lordului Warshire… şi nu mă aşteptam la asta.

Sophie o privi cu atenție. Îşi dădea seama că tânăra era tulburată.

— Îl cunoşti pe conte? întrebă cu blândețe.

Violet înghiți în sec. Preț de o secundă, păru că e pe cale să i se facă rău.

— L-am cunoscut pe fostul conte, spuse ea pe un ton lipsit de inflexiuni. El e… e tatăl copilului meu.

Sophie clătină din cap. Voia să fie sigură că înțelege bine. Dacă nu cumva se înşela, Violet se referea la fratele mai mare al lui Reese.

— Ai lucrat pentru lordul Warshire? El e cel care a profitat de tine?

— Da. Iar când a aflat că am rămas grea, a refuzat să mă creadă şi mai ales să accepte că el e tatăl.

— Ce nemernic crud! Ticălosul! exclamă Sarah. Am auzit că a murit într-un accident de vânătoare. Ce să-i faci? Soarta!

— Nu spune asta, te rog, protestă Violet. Nu i-am dorit niciodată moartea, chiar dacă m-a rănit. Voiam doar să accepte responsabilitățile de tată. Acum nu se mai poate.

Cele trei femei rămaseră tăcute câteva secunde. Prima care vorbi fu Sophie:

— Nu ştiu dacă soarta a avut un rol în moartea fostului conte, dar cred că o forță superioară ne-a făcut să ne găsim una pe cealaltă. Fiecare îşi duce propria luptă. Poate ne putem ajuta.

— Voi două m-ați ajutat mai mult decât vă puteți imagina, spuse Violet.

— Trebuie să te întreb ceva. Te-ai supăra dacă i-aş spune cuiva de încredere despre copil? întrebă Sophie.

— De ce? se încruntă Violet.

— E complicat. Dar sper că adevărul ne va ajuta pe toate să ne vindecăm. Măcar un pic.

— Am încredere în tine, spuse Violet, cu un zâmbet slab. Şi, oricum, adevărul e tot mai greu de ignorat pe zi ce trece.

— Mulțumesc, spuse Sophie.

Nu era sigură de reacția lui Reese, dar ştia ce fel de om era. Ştia că va face ce se cuvine.

Inima ei trădătoare sălta la gândul de a-l revedea. Cele două săptămâni care trecuseră de când îşi luaseră adio i se

păruseră două luni.

Ştia că revederea avea să fie chinuitoare şi că îi va fi foarte greu să nu îl atingă, să nu îl sărute. Dar trebuia să îi spună faţă în faţă despre faptul că fratele lui lăsase o femeie însărcinată. Reese merita să afle adevărul de la cineva care ţinea la el. Care îl iubea.

Era riscant să se ducă la conacul Warshire, mai ales că personalul avea să fie acasă. Dar o idee prindea deja contur în mintea lui Sophie.

Şi, dacă totul avea să meargă conform planului, urma să se întâlnească în acea noapte cu Reese.

Capitolul 27

Micuţa cascadă din spatele lui Reese se vărsa într-un iaz înconjurat de flori colorate care se aplecau spre propria reflexie. Sunetul apei îl liniştea, de obicei, dar în acea noapte emoţiile îi erau năvalnice precum o cădere de apă de la zeci de metri.

Valetul îi adusese un bilet de la Sophie, unde scria simplu: „Ne întâlnim la miezul nopţii lângă cascadă".

Se referea la cea mai îndepărtată şi mai retrasă parte a grădinii, ascunsă după câmpul de asfodel, ferită de ochii lumii, ca o comoară, de trunchiurile şi coroanele plopilor. Cu jumătate de oră înainte de miezul nopţii, pusese câteva lămpi pe potecă, pentru a o călăuzi pe Sophie. Pusese lămpi şi pe peticul de iarbă de lângă cascadă, iar zona era învăluită într-o lumină discretă şi aurie.

Undeva în apropiere era un leagăn agăţat de o creangă a unui stejar bătrân care ar fi putut fi căminul perfect al zânelor şi spiriduşilor. Reese puse o pătură pe jos, în dreptul leagănului. Apoi rămase locului, scărpinându-şi ceafa şi întrebându-se ce anume o făcuse pe Sophie să scrie acel bilet.

De când ea plecase de la conacul Warshire, Reese simţise un gol cumplit în suflet. Încercase în van să îl umple.

Petrecuse ore în şir studiind registrele proprietății, eliminând unele cheltuieli extravagante şi inutile şi găsind soluții să facă proprietatea profitabilă.

Apoi, aproape în fiecare după-amiază muncise în grădină. Se gândise că, dacă va avea lucruri de făcut, dacă se menținea ocupat, nu va avea timp să sufere. Dar greşise. Aşa cum greşise şi în alte privințe.

Acum se întreba oare de ce Sophie decisese să îi mai dea o şansă. Şi era hotărât să nu o iroseasc㠖.

Îi simți prezența chiar înainte ca ea să îşi facă apariția în grădină. Sunetele din jur se intensificau, florile parcă dansau în bătaia brizei, iar norii se dădeau la o parte din dreptul lunii.

Reese se întoarse şi o privi pe Sophie apropiindu-se. Purta o rochie simplă şi elegantă din satin argintiu. Părea o zână ieşită din adâncul pădurii.

— Reese…

— Sophie…

Îşi dorea să o tragă lângă el şi să o strângă în brațe. Să-şi lipească buzele de ale ei.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie de tine, spuse ea, privindu-l cu ochi plini de afecțiune şi, poate, regret.

Reese nu putu să nu observe că nu alergase spre el şi nu îi sărise în brațe.

— Nici nu ştii cât mă bucur că te văd, mărturisi el. Trebuie neapărat să-ți spun ceva.

— Da. Şi eu am ceva să îți spun. Am considerat că e cel mai bine să vorbim față în față.

Reese simți că i se zbârleşte părul pe ceafă. Făcu un gest înspre leagăn.

— Nu vrei să iei loc?

Ea încuviință, iar el puse pătura pe lemnul leagănului, după care o invită să se aşeze şi se aşeză, la rândul lui, la celălalt capăt. Savura apropierea de ea. Se lăsa învăluit. Se lăsa vindecat.

— Ce mai faci? o întrebă.

— Destul de bine, cred, răspunse ea după o scurtă

ezitare. Tu?

— Prost, ca de obicei, zâmbi el. Sunt foarte constant.

Ea zâmbi, umplând un pic golul din sufletul lui Reese.

— Remarcabil de constant. Uite, continuă ea, devenind serioasă, sunt două motive pentru care te-am rugat să ne întâlnim.

— Mă bucur că te văd, motivele nici că mai au vreo importanță.

Ea roşi uşor.

— Primul e că voiam să-ți spun că sunt mândră de tine că ai citit scrisorile de la văduva prietenului tău şi că te-ai dus să o vezi.

— De unde ştii? întrebă el, cu un aer perplex.

— O cunosc pe Sarah, dar abia de curând mi-am dat seama că a fost soția lui Conroy. Sophie rămase câteva clipe cu privirea în gol. Sarah nu a dat detalii despre întâlnirea voastră, dar ştiu că vizita ta a însemnat foarte mult pentru ea.

Reese clătină din cap.

— Nu-mi găseam cuvintele... să-i spun ce om extraordinar a fost Conroy. Să-i spun cât de mult a însemnat pentru mine prietenia lui. Mă tem că n-am făcut decât să o întristez şi mai mult.

— Nu! protestă Sophie. I-ai adus alinare. Şi nu a contat ce ai spus, ci ceea ce ai făcut. Te-ai dus la ea şi ți-ai împărtăşit şi tu durerea. Ştiu că nu ți-a fost uşor.

Reese ridică din umeri. Îi era jenă să recunoască ce greu îi fusese, cât ezitase, cât asudase şi cât de tare îi bătuse inima în pragul casei văduvei lui Conroy.

— În comparație cu suferința prin care trece ea, a mea e o nimica toată. Ar fi trebuit să mă duc în vizită cu mult timp în urmă.

— Important e că te-ai dus, spuse Sophie pe un ton ferm.

Reese uitase cât de convingătoare şi puternică putea fi. Cât de intens apăra cauzele în care credea. Şi, din motive care îi scăpau, ea credea în el.

— Vorbind cu Sarah, mi-am dat seama şi cât de

norocoşi au fost ea şi Conroy. În lumea asta mare şi urâtă, ei au reuşit să se găsească unul pe celălalt. Şi s-au ținut strâns până la final. Au avut prea puțini ani buni împreună, dar poate au avut mai mult decât vom avea majoritatea dintre noi.

Sophie îi zâmbi, gata să plângă.

— Cred că ai dreptate. Cu toții ne dorim să avem cât mai multe zile, dar nu se ştie niciodată.

— De aceea vreau să ştii ce simt.

— Spune, zise ea, privindu-l în ochi.

El îşi drese vocea, profund conştient că fericirea lui, dacă nu cumva şi întreg viitorul îi depindeau de cum va reuşi să dea glas sentimentelor pe care i le purta. Dumnezeule, spera să n-o dea în bară.

— Trebuie să-ți explic cum mă simt alături de tine.

Ea schiță un surâs.

— Sunt numai urechi.

— Când sunt cu tine… e ca o frântură din paradis. Ca grădina în care suntem acum. E căderea de apă a cascadei şi forța stejarilor bătrâni. Sunt uimit, simt că mi se taie suflarea şi simt o pace care mă învăluie. Simt siguranța unor rădăcini bine înfipte în pământ, dar am şi sentimentul de plutire pe care probabil îl au frunzele în bătaia vântului. La naiba! Nu are nicio noimă ce spun! exclamă el, trecându-şi nervos degetele prin păr.

O privi şi văzu în ochii ei albaştri, strălucitori, că înțelegea exact ce voia să îi spună. Şi mai văzu o undă de… încă ceva. Sophie îl luă de mână şi îşi împleti degetele cu ale lui. Simpla atingere a palmei ei îi făcu inima să bată nebuneşte.

— Înțeleg perfect ce-mi spui, zise ea, cu glasul încărcat de tristețe.

Reese simțea că vrea să îşi pună sufletul pe tavă în fața ei. Să îşi arate defectele şi temerile, cicatricile şi dragostea.

— Ştiu că ți-ai planificat deja viitorul şi respect asta. Dar trebuie să-ți explic ce mult însemni pentru mine. Ce vei însemna mereu pentru mine. Te iubesc, Sophie. Mi-ai furat inima în ziua în care ai pus piciorul în acel atelier de croitorie

şi de atunci a rămas a ta.

— O, Reese… suspină ea.

— Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Am vrut, dar mă temeam că ți-aş face rău, că ți-aş răpi din fericire. Dar acum ştiu că eşti puternică.

Ea clătină din cap.

— Nu mă simt prea puternică acum. Dar ştiu că dragostea ta nu mi-ar putea face vreodată rău şi că nu mi-ar aduce decât fericire.

— Atunci mărită-te cu mine!

Reese îi ridică mâna şi şi-o duse la buze.

— Lasă-mă să-mi petrec restul vieții având grijă de tine. Lasă-mă să mă trezesc în fiecare dimineață alături de tine şi să adorm lângă tine noapte de noapte. Lasă-mă… lasă-mă să te iubesc.

*

Sophie se simțea ca într-un vis. Stătea într-un leagăn, alături de Reese, în mijlocul unei grădini fantastice, iar el o ținea de mână.

Şi îi spunea că o iubeşte.

Şi o cerea în căsătorie.

Era un vis devenit realitate. Era perfect… cu excepția unui singur amănunt: bărbatul pe care îl iubea îi făcea propunerea pe care şi-o dorea, dar nu putea să accepte.

— Reese, spuse ea şoptit, simțind că i se frânge inima. Dacă aş putea să-mi doresc un singur lucru pe lume, ar fi să fiu liberă să spun da.

El o privi rugător.

— Dar eşti liberă. Spune-mi da. Spune da unui viitor împreună.

— Nu pot, oftă ea, cu glasul sugrumat. Am acceptat deja cererea în căsătorie a lordului Singleton. Săptămâna viitoare are loc balul de logodnă.

— Bine, dar… nu-l iubeşti, protestă Reese. Poți anula logodna. Se va bârfi despre asta o vreme, după care lumea va fi preocupată de un alt scandal.

Ea clătină din cap.

— Dacă bârfa ar fi singurul obstacol, m-aş mărita şi mâine cu tine.

— Ştiu despre problemele financiare ale familiei. Nu-ți pot oferi o avere impresionantă, dar tot ce am e şi al tău. Am început deja să plătesc creditorii şi mă ocup de registrele contabile. Problema e că e mult de lucru… şi-mi va lua ceva timp.

— Eu nu mai am timp. Tata are deja datorii la marchiz. Charles i-a plătit pe toți creditorii tatii, ba chiar i-a acoperit şi nişte datorii serioase la cărți.

— Nu văd ce legătură trebuie să ai tu cu toate astea.

— Cred că vezi. Charles a făcut acele plăți ca parte a aranjamentului nostru de căsătorie. Aşa a negociat cu *papa.* În acelaşi timp, mi-a făcut şi mie un favor, pentru că nu mai trebuie să-mi sară inima din piept când bate cineva la uşă. Nu mai trebuie să mă tem că *papa* va ajunge la închisoarea datornicilor. Mama şi Mary vor avea în continuare din ce trăi, iar viitorul le e asigurat.

— Vreau să am eu grijă de tine şi de familia ta.

— Dar nu ai cum, spuse ea încet. Nu încă.

Reese o privi cu expresia omului care tocmai a primit un pumnal în inimă.

— Nu încă, repetă el, cu glasul parcă desprins din altă lume.

Sophie abia îndura să-l vadă cum suferă, dar nu avea de gând să îşi ceară scuze pentru decizia de a supraviețui sau pentru că alesese calea care avea să îi salveze familia. Ridică uşor bărbia şi îşi îndreptă spatele.

— Am fost sinceră cu tine de la bun început. Relația mea cu Charles nu este nici pe departe precum cea cu tine, dar trebuie să fac tot ce pot în situația dată.

— Ştiu, răspunse el, parcă cerându-şi scuze. Coborî din leagăn şi veni în fața ei. Nu ar trebui totuşi să te mulțumeşti cu puțin, continuă Reese. Meriți să fii fericită, Soph. Dacă ai fi a mea, te-aş face să zâmbeşti în fiecare afurisită de zi. Nimeni nu te-ar putea iubi mai mult decât mine.

Sophie simțea insistența şi pledoaria din glasul lui.

Vedea cât e de sincer şi de hotărât. Declarațiile pe care i le făcea îi umpleau inima. Dar nu puteau schimba nimic.

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată, şopti ea. Apreciez mai mult decât îți poți imagina.

El căzu în genunchi şi îi luă mâinile.

— E adevărul adevărat, Soph. M-ai schimbat cum n-aş fi crezut că e cu putință. M-ai făcut să înțeleg că viața nu înseamnă doar coşmaruri, vinovăție şi suferință. Mi-ai arătat că dincolo de umbre există lumină, speranță şi dragoste.

Sophie simți cum lacrimile îi curg pe obraji şi cad fierbinți peste mâinile lor împreunate.

— Sigur că există. Orice s-ar întâmpla, va exista mereu lumină. Şi speranță. Şi dragoste.

Voia ca el să creadă asta. Mai mult ca oricând. Reese îşi lăsă fruntea pe coapsa ei, făcând-o să se înfioare de dorință.

— Între noi totul e atât de… este exact cum trebuie să fie. Nu poți să spui că nu simți şi tu, murmură el.

— Bineînțeles că simt. Se aşează în genunchi lângă el, în iarba deasă, şi-i luă fața în mâini. Te iubesc, Reese. Dar nu pot rupe logodna.

— Aşadar… ce îmi spui e că nu putem fi împreună, spuse el, parcă nevenindu-i să creadă sau să accepte.

— Inima mea îți aparține pentru totdeauna, continuă ea, trecându-şi degetele peste obrajii lui, apoi pe gât. De fiecare dată când voi vedea un trandafir îmi voi aduce aminte de seara din grădina lui Lady Rufflebum. De fiecare dată când voi vedea un asfodel îmi voi aduce aminte de coronița pe care mi-ai împletit-o. De fiecare dată când voi vedea un bujor îmi voi aduce aminte de noaptea când am înotat în lac. Fiecare noapte petrecută cu tine a fost un dar prețios. Voi prețui toată viața acele clipe.

Reese îşi trecu degetele prin părul ei.

— Chiar dacă vei ieşi din viața mea, chiar dacă te vei mărita cu altul, nu poți schimba adevărul, iar adevărul este că ne aparținem unul altuia. Sufletele noastre sunt îngemănate. Nici nu ştiu unde se termină al meu şi începe al tău. Cu o lună în urmă puteam să jur că nu sunt capabil să

iubesc. Dar cumva, datorită ție, am aflat că sunt.

Sophie dădu din cap, căci îi era teamă să vorbească. Ştia că nu va regreta niciodată dragostea pentru Reese. Şi că îl va iubi întotdeauna.

Timpul parcă încremenise. Lămpile din jur sporeau frumusețea grădinii. Ea şi Reese stăteau în genunchi, față în față, unul la pieptul celuilalt. Reese îi mângâie părul, apoi gâtul, făcând-o să se înfioare de plăcere. Îşi lipi fruntea de a ei, iar respirațiile lor umpleau micul spațiu dintre ei. Sophie îi simțea aroma bărbătească a trupului. Şi simțea dorința fierbinte care o cuprindea de fiecare dată când era în preajma lui.

— Te doresc, Soph, gemu el. Spune-mi că şi tu mă doreşti.

— Te doresc.

Nu avea sens să nege ceea ce simțea.

— Dar tot ce îți pot oferi e această noapte.

Capitolul 28

Reese ştiuse că sorții nu erau în favoarea lui. Îşi mărturisise dragostea şi o ceruse în căsătorie pe Sophie. Îşi pusese inima pe tavă. Îi oferise totul. Şi tot nu fusese îndeajuns. Poate dacă i-ar fi venit mintea la cap mai devreme... Dacă şi-ar fi mărturisit sentimentele cu două săptămâni în urmă, răspunsul ei ar fi fost altul. Sau poate că nu.

Adevărul era că Sophie îi spusese de la bun început care îi erau intențiile. Şi, cu toate că aveau o legătură imposibil de negat, trebuia să îi respecte decizia de a pune familia pe primul plan.

Numai că nu voia să se mai gândească la toate astea. Nu acum, când o avea pe Sophie în brațe.

Îi oferea încă o noapte în dar. Şi dacă era tot ce îi putea oferi, atunci, pentru Dumnezeu, avea să accepte. Îşi lipi buzele de ale ei, aproape cu furie, şi o trase lângă el. Se

străduise să-i spună, prin cuvinte, ce simțea pentru ea. Venise momentul să-i şi demonstreze. Şi, cumva, nu se putea abține să nu spere, cumva naiv şi nebuneşte, că Sophie avea să îşi dea seama cât de bine se potriveau şi avea să se răzgândească.

Atingerea buzelor ei fu suficientă ca să îl înnebunească. Îşi trecu mâinile peste trupul ei unduios, simțindu-i în palme sânii, mijlocul subțire şi şoldurile. Ea îl prinse de revere şi-l sărută cu aceeaşi fervoare. Cu răsuflarea tăiată, îi dădu jos haina şi-i desfăcu nasturii de la vestă. El trase panglicile rochiei şi se luptară unul cu hainele celuilalt până când rămaseră goi, înconjurați de valuri de mătase şi stofă, de cizme şi pantofi. Sophie se pregătea să îl tragă jos, pe iarba moale, dar el o opri.

— Am o idee, îi spuse.

— Aşa zici? îl întrebă ea, cu un zâmbet moale şi senzual care îl topi cu totul.

O mângâie pe umeri şi pe brațe.

— Eşti neliniştită?

— Doar intrigată, milord.

— Bun.

O apucă de mijloc, o ridică în brațe şi o aşeză în leagăn. Când ea îl privi întrebător, se aplecă spre ea şi o sărută pe gât şi îi şopti la ureche:

— Desfă-ți picioarele.

*

Sophie făcu ce-i ceruse Reese. Se aşeză mai bine pe pătura moale pe care el o pusese pe leagăn. El se aşeză în genunchi în dreptul ei şi-i sărută delicat zona sensibilă din spatele genunchilor. Ea se prinse cu mâinile de banca leagănului în timp ce el îi săruta interiorul coapselor. Adora senzația pe care i-o provoca barba lui de o zi frecându-se de pielea fină.

Cu fiecare mişcare, leagănul se dădea uşor în spate până când mâinile lui o prindeau de şolduri şi o readuceau aproape. Acel du-te-vino subtil şi aproape hipnotic o excita

într-atât încât nu trecu mult şi se simți tremurând de dorință.

— Reese! suspină ea, trecându-şi degetele prin părul lui. Simt că plutesc. Parcă visez.

— E aievea, murmură el, iar vocea lui gravă îi transmitea fiori în tot corpul. Eşti a mea, Soph. Nu contează cu cine te măriți sau unde te vei duce. Vei ține minte această noapte. Şi vei şti că te-am iubit cât pentru o viață.

El se aplecă din nou, în timp ce o ținea cu o mână de şold, iar ea se abandonă brizei nopții, frumuseții grădinii şi presiunii delicioase a buzelor lui pe centrul plăcerii ei.

O atingea încet cu degetele şi îşi trecea limba peste carnea ei fierbinte, iar senzațiile o învăluiau ca o vrajă. Dorința îi sporea, iar respirația îi devenise întretăiată. Sunetele cascadei îi reverbera în urechi şi în curând nu mai făcea diferența între ele şi bătăile nebuneşti ale inimii. Apoi simți că se apropie descătuşarea. Țipă în timp ce curenți puternici o străbăteau aproape fără milă, făcând-o parcă să zboare, liberă şi uşoară ca un fulg. În acele secunde parcă interminabile, nimic n-o ținea în loc. Nu avea îndatoriri, nu avea responsabilități. Îl avea doar pe Reese şi, împreună, aveau dragostea care îi lega.

Când ultimii fiori de plăcere se risipiră, Sophie simți cum trupul i se relaxează complet. Reese se aşeză lângă ea şi o trase la pieptul lui, mângâind-o uşor pe spate. Se simțea împlinită. Îşi lăsă capul pe pieptul lui şi începu să-l mângâie pe gât, pe umerii lați, pe bicepşii perfect conturați. Îşi trecu palmele pe abdomenul bine definit, apoi îi cuprinse membrul tare şi gros şi începu să îl frece, încântată de gemetele de plăcere pe care i le provoca.

— Soph, am nevoie de tine, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Am nevoie de tine în toate felurile posibile. Să-mi luminezi zilele şi să-mi aduci linişte noapte de noapte. Dar în clipa asta am nevoie mai ales să fiu în tine.

Ea îşi strecură limba printre buzele lui şi-l sărută cu pasiune.

— Şi eu am nevoie de tine, îi spuse. Am nevoie să mă ții strâns şi să-mi eliberezi sufletul. Dar în clipa asta am nevoie

mai ales să fii în mine.

— Se poate aranja, spuse el cu un zâmbet provocator.

O trase deasupra lui, făcând-o să îl încalece. Sânii ei erau chiar în dreptul ochilor lui.

— Ştiam eu că e o idee bună, comentă Reese şi prinse între buze un sfârc roz, sugându-l şi provocându-i lui Sophie fiori inimaginabili.

Îşi trecu mâinile peste talia şi abdomenul ei, apoi peste fund, mângâind, pipăind, strângând. O privi în ochi în timp ce se poziționa, pregătit să intre în ea. Nerăbdătoare, se lăsă deasupra lui, primindu-l cu totul în adâncul ei fierbinte şi umed.

El gemu şi îşi lăsă capul în curbura gâtului ei, sărutând şi sugându-i zona sensibilă din spatele urechii. Ea încercă să îşi rotească un pic şoldurile, iar el gemu, indicându-i că îi plăceau mişcările ei. Şi ei îi plăceau senzațiile pe care i le provocau. El stătea cu picioarele sprijinite de pământ, pentru ca leagănul să nu se mişte necontrolat, ci exact cât trebuia. Era de parcă făceau dragoste într-o barcă, pe luciul celui mai liniştit lac.

Reese îi arătă cum se putea ridica şi mai mult deasupra lui şi o ajută să găsească acel unghi care o făcea să amețească de dorință. Sophie se ținu tot mai strâns de el şi începu să se mişte din ce în ce mai rapid, stabilind un ritm care îi făcea pe amândoi să vrea şi mai mult, tot mai mult, până când…

— Ah, Reese!

Simțea cum milioane de stele îi explodează în fața ochilor, în minte şi în trup. El o cuprinse în brațe şi o ținu până când momentul plăcerii supreme începu să se risipească. Ea deschise ochii şi îl privi uimită. Văzu că era încă încordat cu totul, într-un efort uriaş de a-şi reține plăcerea.

— Reese… şopti ea, cu o undă de ezitare în glas. Nu ți-a plăcut?

Crezuse că simțise şi el ce simțise ea, dar poate interpretase greşit semnele. Intimitatea era o lume cu totul nouă pentru ea. Un teritoriu minunat, dar încă nou. Reese

închise ochii şi zâmbi molatic.

— Tot ce are legătură cu tine, cu noi, îmi place. Mai mult decât vei şti vreodată. Nu vreau să se termine prea curând.

Se mai mişcă puţin deasupra lui şi nu mică îi fu mirarea să simtă ecouri ale plăcerii care abia se consumase.

— Poate avem timp să o facem din nou, spuse ea cu speranţă.

— Îmi place cum lucrează mintea ta, spuse, cu un zâmbet pierit. Se ridică în picioare, o luă în braţe şi o întinse cu grijă în iarbă. Aş vrea să rămânem aşa o veşnicie, în micul şi propriul nostru paradis.

Ea îşi petrecu picioarele în jurul lui şi-l trase mai aproape, mai adânc. O peliculă fină de sudoare îi acoperea muşchii braţelor şi ai spatelui, iar sub lumina lunii contururile lui extrem de masculine aproape că străluceau. Şuviţe de păr îi căzeau peste frunte, peste sprâncene, iar ochii îi străluceau de o pasiune care pe Sophie o lăsa fără suflare.

O ţinea de fund şi se împingea în ea tot mai adânc şi mai intens, până când ea nu mai auzi, nu mai simţi şi nu se mai putu gândi la altceva decât la el.

— Da, Sophie, gemu el. Dă-ţi drumul.

Abia rosti cuvintele şi plăcerea o inundă din nou cu forţa unei furtuni. El rămase cu ea până valurile de extaz se potoliră, apoi ieşi brusc din ea, gemu şi îşi împrăştie sămânţa în iarbă.

Sophie simţi cum o senzaţie cumplită de singurătate i se insinuează în inimă. Înţelegea de ce Reese se retrăsese şi ştia că fusese un gest cu totul lipsit de egoism. Dar tot o întrista. Tot o făcea să tânjească după ceva ce îi era cu neputinţă să aibă. Îl mângâie uşor şi îşi lipi buzele de umărul lui, bucurându-se de gustul sărat şi de mirosul de bărbat.

— Uită-te la mine, îi şopti.

El se lăsă înspre ea, privind-o cu tandreţe dar şi cu o undă de neîncredere.

— Te iubesc, îi spuse.

Voia ca el să fie sigur. Dar voia şi să i-o spună, la

rândul lui. Reese înghiți în sec şi îi cuprinse obrazul în palmă.

— Te iubesc din toată inima, Sophie Kendall… şi îmi pare rău că nu e îndeajuns.

Ea nu apucă să protesteze, căci Reese se ridică şi o înfăşură cu pătura. Apoi se aplecă şi îşi luă pantalonii de pe jos.

— Nu mă grăbesc acasă, spuse ea. Putem să mai stăm o vreme.

— Nu am face decât să amânăm inevitabilul, răspunse el, trăgându-şi cizmele. Să ne prelungim suferința.

— Aşadar… vrei să plec?

— Fireşte că nu. Dar ştiu deja că vei pleca, până la urmă, şi nu pot face nimic să te răzgândeşti.

Sophie încercă să-şi stăpânească lacrimile.

— M-am mai pus la punct cu mitologia în ultima vreme, continuă el. Ştiai că sufletele condamnate la tortură eternă puteau vedea, de acolo, de unde erau, minunatele Câmpii Elizee? În timp ce îşi îndurau pedepsele, trăiau şi chinul de a vedea un paradis de care nu se vor bucura niciodată.

— Reese, nu face asta, oftă ea, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Aşa mă simt şi eu. Am văzut viața pe care mi-aş dori să o am. Mi-am văzut viitorul alături de tine. Dar nu voi avea parte niciodată de el.

Se aşeză pe iarbă lângă ea şi îşi luă capul în mâini.

— Am văzut raiul, Sophie, mi-a fost arătat preț de câteva clipe, apoi mi-a fost răpit definitiv.

Ea se înfioră, deşi aerul nopții era blând şi cald.

— Cred că înțeleg. Şi eu simt la fel. Dar nu vreau să te fac să suferi, nu mai mult decât am făcut-o deja. O să plec.

Se aplecă să îşi ia corsetul şi rochia, încercând zadarnic să amorțească durerea ce-i inunda pieptul.

— Îmi pare rău, Soph, dar cred că e cel mai bine aşa.

O ajută să se ridice şi să îşi adune lenjeria. Privirea îi era plină de regret.

— Am să rog vizitiul să te ducă acasă. Garantez pentru

discreția lui.

— E în regulă.

Nici că îi mai păsa de reputația ei. Nu voia decât liniştea camerei de oaspeți din casa Fionei, ca să poată plânge după pofta inimii. Se întoarse cu spatele la el, iar Reese o ajută să îşi lege rochia. O făcea cu gesturi lente, ca şi cum tot nu ar fi fost decis să o lase să plece. Când se întoarse cu fața spre el, era încruntat.

— Spuneai că ai două lucruri să îmi zici. Dar mi-ai spus doar unul.

O, Doamne! Uitase despre copilul lui Violet şi al fratelui lui

Reese.

— Al doilea s-ar putea să fie greu de îndurat. Dar în locul tău aş vrea să aflu.

— Te rog, spune-mi.

— Are legătură cu o fostă fată în casă de aici, de la conac. A lucrat până acum câteva luni. O cheamă Violet Darby. E însărcinată. Urmează să nască peste o lună.

— Nu mi-o amintesc. Probabil plecase deja când m-am întors eu, se încruntă Reese. Dar ce a pățit? E bolnavă?

— Nu. Fizic, se simte bine, dar m-am gândit că vei vrea să afli că tatăl copilului…

Sophie ezită. Cuvintele îi veneau greu pe buze. Reese o privi cu un aer confuz.

— Tatăl copilului e unul dintre angajații mei? Dacă i-a făcut vreun rău sau refuză să facă ce se cuvine, îți jur că va trebui să răspundă în fața mea!

— Nu e un angajat, spuse ea cu seriozitate. Tatăl copilului este… Edmund.

Capitolul 29

— Edmund? repetă Reese, nevenindu-i să creadă.

Era cu neputință ca fratele lui onorabil, principial, remarcabil să fie tatăl unui copil din flori.

— E imposibil, continuă el. E o neînțelegere la mijloc.

Sophie îşi puse mâna pe brațul lui.

— Reese, mă tem că e purul adevăr.

El îşi trecu mâinile prin păr, vizibil agitat. Liniştea şi pacea grădinii erau în contrast desăvârşit cu tumultul din sufletul lui.

— Femeia asta, aproape că se răsti el, această domnişoară Darby, nu are dreptul să răspândească astfel de zvonuri despre fratele meu! Îi pătează numele când ştie prea bine că Edmund nu se mai poate apăra.

— Reese, îmi dau seama că e un şoc, dar Violet îmi e prietenă şi am încredere în ea. Nu cred că ar minți despre aşa ceva. De altfel, a evitat să spună cine e tatăl până când…

— Până când ce?

— Până a aflat că tu şi cu mine ne cunoaştem.

— Ce coincidență! exclamă el, fără să îşi ascundă sarcasmul. Mi se pare că prietena ta a văzut o oportunitate de care acum încearcă să profite din plin.

Ochii ei frumoşi îl priveau cu o expresie confuză şi rănită.

— Ce încerci să spui?

— Nu e evident? izbucni el. Domnişoara Darby încearcă să profite de pe urma morții timpurii a fratelui meu. Are de gând să mă şantajeze.

— Nu! exclamă Sophie, îngrozită. N-a cerut nimic, nicio clipă. Ştiu că familia ei nu o duce grozav şi că orice sprijin ar fi bine-venit, dar nu e genul de persoană care să facă acuzații mincinoase pentru a obține bani.

— Şi-atunci… de ce îmi spui asta acum? o provocă el.

Lui Sophie îi tremura bărbia. Făcea eforturi supraomeneşti să nu îşi piardă cumpătul.

— Am crezut că o să vrei să ştii.

La naiba, nu avea nicio noimă! Edmund nu fusese genul de bărbat care să se încurce cu o angajată. Era un gentleman în toată puterea cuvântului. Şi iat-o pe această domnişoară Darby încercând să îi întineze reputația şi bunul nume cu asemenea acuzații. Evită să se uite în ochii lui Sophie, care îl privea cu o vădită expresie de dezamăgire.

— Prietena ta a făcut un calcul greşit, spuse cu o asprime şi o răceală care îl luară şi pe el prin surprindere.

— Violet credea că Edmund avea sentimente față de ea, nu se lăsă Sophie. Dar când i-a spus despre sarcină, el a dat-o afară.

— Fratele meu nu ar fi făcut aşa ceva!

Îl cunoscuse pe Edmund mai bine decât oricine. Era omul regulilor. Cel care verile studia latina în loc să meargă la pescuit, cel care se asigura că prietenii lui ajungeau în siguranță acasă după o noapte de beție, cel care nu trişa niciodată la cărți. Edmund nu ar fi profitat de o angajată tinerică şi frumuşică. Nu avea cum. Căci dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că tot ce Reese credea că ştie despre lume era profund greşit. Complet pe dos. Edmund fusese constanta lui, busola lui şi prezența călăuzitoare din viața lui.

La naiba! Reese simțea că îi fuge pământul de sub picioare. Tot progresul pe care îl făcuse în ultimele săptămâni cu ajutorul lui Sophie era înghițit de furie. Şi simțea că bolovanul uriaş pe care îl împinsese la deal precum Sisif era pe punctul să o ia din nou la vale, amenințând să îl strivească sub greutatea zdrobitoare.

— N-o să-i permit domnişoarei Darby să insulte memoria fratelui meu sau să obțină bani de la mine, spuse cu răceală. Transmite-i asta din partea mea.

— Reese, şopti Sophie, nu aşa am vrut să decurgă seara asta. Îmi pare rău că te-au necăjit veştile despre Edmund, dar nu trebuie să fii furios pe Violet. Şi nici pe mine.

Vinovăția, ascuțită şi intensă, îl împunse ca o baionetă, iar furia i se mai estompă. Se apropie de cascadă, privind fix căderea apei. Întunericul îi întorcea privirea.

— Ai dreptate.

Durerea şi mânia încă îl sfâşiau, dar adevărul era că nici Sophie, nici Violet nu erau de vină. Culese o floare în nuanțe de purpuriu şi mov, cu petale ca de margaretă şi i-o înmână, cu inima bătându-i intens.

— Iartă-mă, Soph.

Ea luă floarea cu degete tremurânde şi o mirosi.

— E un aster pitic.

— O ofertă de pace, răspunse el, forțându-se să zâmbească. Mă voi gândi la ce mi-ai spus.

Doar că nu aici şi nu acum. Chiar când rostea cuvintele, făcea eforturi să nu o ia la sănătoasa. Nu mai răbda să rămână şi să audă nici măcar un singur cuvânt despre fratele lui. Mai ales când era pe cale să o piardă pe Sophie.

— Înțeleg, spuse ea pe un ton calm.

Stătea dreaptă, în decorul luxuriant al grădinii, dar nimic din splendoarea naturii nu se compara cu frumusețea, puterea şi bunătatea ei.

— Te cunosc, Reese. Şi cred în tine. Am crezut mereu, continuă ea.

— Trebuie să plec, spuse el cu glas sugrumat. Vii în casă să aştepți trăsura?

— Nu. Mai rămân aici un pic, oftă ea. Îmi va fi dor de acest loc. Dar mai ales de tine.

Reese simțea că îi e teamă să scoată o vorbă. Îi luă floarea şi i-o aşeză cu delicatețe după ureche, unde petalele violete străluceau ca ametistul, în contrast cu părul ei blond. Îşi trecu degetul mare peste buza ei de jos, iar când ea deschise uşor gura, o sărută încet, nebuneşte, pasional, până când nu mai putu să îndure.

Oftă, se desprinse din sărut, se întoarse şi plecă.

*

— Cum merg pregătirile pentru bal? întrebă Fiona.

— Hm?

Sophie ridică privirea din teancul de schițe în care căuta ilustrația cea mai potrivită pentru articolul din următoarea săptămână. Lily lăsă jos tocul şi le aruncă o privire vicleană.

— E vorba despre balul tău de logodnă. În caz că ai uitat, e peste o săptămână.

Sophie se prefăcu a studia cu atenție un desen ce înfățişa un cuplu la picnic. Voia să evite să îşi privească

prietenele în ochi. Ştia că dacă ar face-o, amândouă şi-ar da seama imediat de ce e în sufletul ei.

— A, nu am uitat. Lordul Singleton… adică… Charles se ocupă de detalii. Cred că vrea să îmi facă o surpriză.

— Ce romantic… spuse Fiona cu amabilitate, încercând să provoace un pic de entuziasm față de eveniment şi, implicit, față de apropiata logodnă a lui Sophie.

— E foarte frumos din partea lui, răspunse Sophie. Spune-mi, te rog, din nou… despre ce vei scrie? o întrebă ea pe Lily.

Lily strâmbă din nas. Încercarea lui Sophie de a schimba subiectul era mult prea evidentă.

— Putem să nu vorbim despre bal, dacă asta preferi, spuse ea. Dar sper că te-ai gândit măcar la cum o să te îmbraci.

— Sigur găsesc ceva în şifonier, răspunse Sophie cu un aer detaşat.

Nu mai avea resurse să simtă nimic de la ultima întâlnire cu Reese. Prietenele ei făcuseră totul să o înveselească, dar tot nu putea uita privirea lui chinuită de dinainte să o sărute şi să plece.

— Nu cred că rochia mea ar schimba cursul evenimentelor. Nici măcar al evenimentului, încercă ea să zâmbească.

Lily îşi dădu ochii peste cap, de parcă replica ar fi fost o blasfemie de prim rang.

— O rochie frumoasă face minuni, Soph. Poate despre asta ar trebui să scriu. Ne-am putea distra un pic.

— Cu siguranță, spuse şi Fiona. Dar mai bine ai scrie ceva prin care să le răspundem celor care critică rubrica.

— A, nu! exclamă Sophie. A mai trimis cineva o scrisoare ziarului?

În săptămâna precedentă ziarul publicase două scrisori incendiare în care nişte domni criticau aspru conținutul rubricii *Răzbunarea debutantei.* Fiona puse un exemplar pe birou, în dreptul lui Sophie.

— Mă tem că da, îi spuse. În scrisoarea asta, domnul în cauză spune că de când citeşte rubrica, soția lui a devenit

mult mai puțin docilă şi supusă.

— Vai, ferească Cerul! spuse Lily pe un ton sarcastic.

— Tot el învinuieşte rubrica pentru tendința ei de a „şuşoti cu alte doamne şi de a face glume pe seama lui", continuă Fiona.

— Ce delicat e domnul! Ca o floare! făcu Lily.

Sophie citi repede textul.

— Concluzia lui este că *Răzbunarea debutantei* e „lucrarea unei vrăjitoare nenorocite care vrea să le sucească mințile celor mai impresionabile şi fragile locuitoare ale Londrei".

— Cum?! E absurd şi e o insultă! protestă Lily. Dacă mă întrebați pe mine, autorul scrisorii nu merită să i se răspundă.

— În mod normal aş fi de acord, spuse Sophie, dar în ultima vreme am remarcat că sunt tot mai multe critici la adresa rubricii. Răutăți şi neadevăruri. Mai multe membre ale societății noastre secrete au spus că tații, soții sau mamele lor le-au interzis să mai citească articolele. Poate e momentul să ne adresăm direct detractorilor.

Lily se învârti prin cameră câteva zeci de secunde, furibundă. Apoi se opri brusc şi se întoarse spre Sophie şi sora ei.

— Da, le spuse, cu un calm de gheață. Vom răspunde în forță. Textul următor va avea efecte foarte concrete. Fie va reduce detractorii la tăcere, fie…

— Fie? întrebă Sophie.

— Fie îi va face să se arate exact aşa cum sunt: nişte ființe mărunte, ipocrite şi îmbâcsite, replică Lily, frecându-şi palmele.

Sophie şi Fiona se uitară una la alta, ridicând din umeri. Aproape că le părea rău pentru amărâții care aveau să fie încondeiați de tocul lui Lily. Aproape.

— Şi ce desen crezi că ar fi potrivit pentru viitorul tău articol? întrebă Fiona.

Lily îşi duse gânditoare degetul la buze.

— Am o idee, se aventură Sophie, ridicându-se. Ce-ar fi dacă am accepta eticheta de vrăjitoare? De ce nu ne-am

asuma-o?

Ochii albaştri ai Fionei deveniră visători, de parcă şi-ar fi imaginat deja ilustrația.

— Da, spuse ea. Cred că pot face ceva.

Se luară de mână, toate trei.

— Mi se pare foarte potrivit ca pentru ultimul articol în formula asta, cu Sophie, să facem ceva special, spuse Lily.

— Aşa e, confirmă Fiona. Țineți minte ziua în care am lansat Jurnalul debutantei? Ne-am luat de mână ca acum şi ne-am jurat că vom pune pe hârtie cele mai personale gânduri despre primul nostru sezon. Nu e aşa mult de atunci. Dar viețile ni s-au schimbat atât de mult.

Sophie îşi aducea aminte ziua cu pricina. Toate trei erau dornice să pornească împreună într-o aventură, cu încrederea naivă că la final dragostea va învinge. Şi chiar învinsese, pentru Fiona şi Lily. Două din trei. Nu era rău.

Lily o privi de parcă i-ar fi citit gândurile. Ochii ei verzi semănau cu cei ai unei… vrăjitoare.

— Să nu subestimezi niciodată puterea jurnalelor, spuse ea pe un ton solemn. S-ar putea să mai conțină un pic de magie.

Capitolul 30

Reese aproape că sări din pat, tremurând din tot corpul şi acoperit cu sudori reci. Inima îi bubuia în piept şi îşi simțea pulsul dureros în urechi. Dumnezeule! Îşi luă capul în mâini, apoi se frecă la ochi de parcă şi-ar fi putut şterge urmele coşmarului din care tocmai se trezise. Fusese diferit de imaginile terifiante care îi chinuiau de obicei nopțile, dar la fel de înspăimântător. Văzuse frumosul chip al lui Sophie reflectat în bazinul de la baza cascadei. Ochii îi erau atât de trişti încât îl durea sufletul privind-o. Apoi apa se tulbură, iar imaginea lui Sophie se cufundă în adâncuri. În locul ei apăru Edmund. Pe suprafața apei începură să se succeadă amintiri legate de fratele lui. Îl văzu ținând frâiele cailor înhămați la

şaretă şi râzând de fiecare dată când trecea peste o denivelare. Îl văzu ținând un toast în capul mesei, la cină, vrăjindu-i pe toți musafirii cu vorbele lui de duh. Şi-l aminti cum îl îmbrățişase şi-l bătuse pe umeri în dimineața în care plecase în armată, străduindu-se să nu îşi trădeze emoțiile.

Dar apoi apa se întunecă. Edmund se îndrepta călare spre pădure, cu puşca de vânătoare la şold. Reese încerca să îl strige, dar cuvintele nu voiau să-i iasă de pe buze. Fără să ştie ce pericol de moarte îl paşte, Edmund gonea în pădure, iar ramurile copacilor se transformau în tentacule care îl înşfăcau şi îl trăgeau în negură ca nişte monştri marini. Reese băgă mâna în apă, încercând cu disperare să-şi smulgă fratele din strânsoarea de moarte. Dar pământul începu să se cutremure, iar cerul deveni sângeriu. Se auzi un zgomot, o împuşcătură, iar Reese scoase un strigăt disperat, ştiind că era deja prea târziu să-l mai salveze pe Edmund.

Se trezise cuprins de panică, cu aşternuturile aproape înnodate în jurul lui şi cu inima bătându-i nebuneşte. Scoase un geamăt, se desprinse din pat, se duse la fereastră şi trase draperiile. Soarele amiezii lumina grădina. Îi venea greu să creadă că doar cu o noapte în urmă el şi Sophie stătuseră lângă cascadă, atât de aproape cât era omeneşte posibil să fie.

După care totul se destrămase.

Reese nu putea să nu se gândească la fratele lui şi la ce-i spusese Sophie despre el. Că sedusese o fată în casă şi o lăsase grea. Gândul că fratele lui onorabil şi corect ar fi fost capabil de aşa ceva era de neconceput.

Dar acea senzație de rău şi de apăsare refuza să dispară. Ceva îi spunea că poate, poate nu îşi cunoscuse fratele atât de bine cum credea. Îşi trase repede pe el o pereche de pantaloni şi o cămaşă şi se spălă pe față. Îl tenta ideea de a-l chema pe Gordon ca să-i ceară să îi aducă un pahar cu whisky, dar rezistă ispitei. Se duse la birou şi luă cheia mare din alamă. Era cheia pe care o găsise pe pernă în noaptea când se întorsese din Portugalia. Valetul nu ştiuse să îi spună cine o lăsase acolo şi de la ce era. Nimeni altcineva din casă nu ştia nimic. Numai că Reese avea o

bănuială. Şi nu o mai putea ignora. Trase aer în piept, ieşi din camera lui şi se îndreptă spre apartamentul principal, care rămăsese exact ca înainte de moartea lui Edmund. Deschise uşa încet, pregătindu-se sufleteşte pentru povara amintirilor, a emoţiilor şi a suferinţei. Când păşi în cameră, parcă se aştepta ca fratele lui să apară din încăperea alăturată, să îi zâmbească şi să îl întrebe dacă avea lavaliera bine legată. Dar totul era nemişcat, iar amintirile erau... în mod ciudat, reconfortante. Reese rămase în picioare, în mijlocul încăperii, preţ de câteva minute. Avea nevoie de câteva momente de acomodare cu spaţiul, cu atmosfera şi cu obiectele preferate ale fratelui său. Pălăria lui favorită, lăsată pe birou, vaza egipteană pe de noptieră, portretul de familie de pe unul dintre pereţi. Reese suci şi răsuci cheia până i se încălzi în palmă. Apoi se îndreptă spre cufărul uriaş de la marginea patului lui Edmund. Ridică încet capacul, căci cufărul era descuiat, apoi dădu la o parte o cuvertură de catifea, o haină din lână şi două perechi de cizme noi-nouţe. Apoi, la fundul cufărului, văzu obiectul pe care îl căuta, un mic sipet din mahon cu încuietoare din alamă, îl scoase, închise cufărul şi se aşeză pe el, punând cutia din lemn pe genunchi. Acolo obişnuia Edmund să-şi ţină bunurile cele mai de preţ. Nu cele mai valoroase, ci cele care aveau o mare însemnătate pentru el. Îi arătase cândva conţinutul: o batistă brodată de mama lor, un buton al tatălui lor, o cutie veche de tutun pe care o câştigase în urma unui pariu, la şcoală.

Înainte să-şi piardă curajul, Reese băgă cheia în broască. Se înfioră din cap până în picioare când sipetul se deschise. Cu inima bătându-i, deschise capacul şi aruncă o privire. Aşa cum se aşteptase, înăuntru era o ciudată combinaţie de obiecte şi survenire, dar privirea îi fu atrasă în primul rând de scrisoarea împăturită pe care era trecut numele lui, scris de mâna fratelui său. Simţi cum îl cuprinde panica şi i se zbârleşte părul pe ceafă. Instinctul îi spunea, de fapt îi striga să închidă sipetul şi să îl încuie la loc, iar cheia s-o arunce în şanţul cu apă din grădină. Dar apoi se gândi la Sophie şi la câtă încrederea avea ea în el. Se gândi la felul în care îl privise, cu atâta calm şi bună-credinţă, ca şi

cum l-ar fi considerat capabil să depăşească orice obstacol. Înghiţi în sec, apoi luă scrisoarea, puse cutia deoparte şi începu să citească.

Dragă Reese,

Iartă-mă că nu-mi iau adio de la tine faţă în faţă. Am făcut un lucru demn de toată ruşinea, ceva inacceptabil şi sunt copleşit de ruşine. Nu mă simt capabil să-mi pun păcatele pe hârtie, aşa că am să spun doar atât: dacă te caută o domnişoară pe nume Violet Darby, te rog să-i spui că îmi pare rău şi te mai rog să-i asiguri tot ce are nevoie. Şi, mai presus de orice, te rog să fii bun cu ea, pentru că, spre ruşinea mea veşnică, eu nu am fost.

Las titlul, averea şi numele familiei noastre în mâinile tale capabile. Mi-aş fi dorit ca finanţele să nu fie într-o aşa dezordine, dar ştiu că în curând vei îndrepta lucrurile. Să nu te îndoieşti de tine, frate, căci forţa ta de caracter a fost dintotdeauna mai mare decât a mea. Eşti mai curajos, mai rezistent şi mai plin de compasiune decât am fost eu vreodată.

Regret că sunt nevoit să te părăsesc, dar am convingerea că vei duce o viaţă lungă, fericită şi împlinită. Asta îmi doresc pentru tine, Reese, să nu mai fugi de demonii tăi. Să găseşti pacea pe care eu n-am putut să o găsesc.

Fratele tău iubitor care se căieşte,

Edmund

Reese simţea că i se încleştează stomacul, iar mâinile îi tremurau necontrolat. Citi din nou scrisoarea, încercând să înţeleagă pe deplin mesajul lui Edmund. Mesajul care îi transmitea că fratele lui nu murise într-un accident de vânătoare. Dumnezeule! Ar fi trebuit să-şi dea seama. Primise foarte puţine detalii despre ziua în care murise Edmund. Toţi angajaţii povestiseră însă că în acea zi fratele lui plecase singur în pădure. Era un vânător experimentat şi un ţintaş excelent. Era foarte improbabil să se împuşte din greşeală.

Dar poate că nu voise să ştie adevărul. Nu suporta să se gândească la cât de mult suferise Edmund în ultimele lui zile de viaţă şi, mai mult, la cât o făcuse să sufere pe Violet. Ura faptul că fratele lui fusese atât de singur, de ruşinat şi de obtuz, încât nu îşi dăduse seama că existau soluţii la problema apărută. Nu îşi dăduse seama că erau şi alte opţiuni în afară de cea de a-şi lua viaţa.

Reese îşi luă capul în mâini şi plânse amarnic. Pentru Edmund, pentru Violet, pentru copilul pe care fratele lui nu avea să-l cunoască vreodată. Plângea cu hohote şi, pentru prima dată, nu mai făcea eforturi să şi le reţină. Lăsă durerea şi suferinţa să îl răvăşească până când uşor-uşor îşi pierdură din puteri şi tot ce rămase fu tristeţea. Şi un neaşteptat şi cu totul nou sentiment că are un scop în viaţă.

Căci Edmund greşise. Fratele lui, cu toată inteligenţa cu care era înzestrat, nu reuşise să vadă realitatea. Nu reuşise să îşi vadă situaţia aşa cum era şi că avea şi alte opţiuni decât să îşi curme viaţa, întotdeauna există alte căi. Iar Reese ştia precis care era cea pe care trebuia să o urmeze. Se întoarse în camera lui şi îl chemă pe Gordon. Când valetul îşi făcu apariţia, Reese îi făcu semn să ia loc pe un fotoliu, nu departe de al lui.

— Stai un pic cu mine, îi spuse Reese.

Gordon se încruntă, dar se aşeză.

— E totul în regulă, milord?

— Nu tocmai, oftă Reese şi îşi duse o mână în dreptul bărbiei. Aş vrea să-mi spui tot ce ştii despre domnişoara Violet Darby, care înţeleg că a lucrat aici.

— Violet?

Valetul se crispă, părând brusc în gardă.

— De ce vă interesaţi despre ea? continuă Gordon.

— Am aflat de curând că este însărcinată şi are nevoie de sprijin. Speram că-mi vei da adresa ei, pentru că… vreau să ajut.

*

În vinerea următoare, la micul dejun, Mary deschise

nonşalantă ziarul, iar inima lui Sophie începu să bată mai puternic. Nu văzuse ultima variantă a articolului lui Lily, nici varianta finală a desenului făcut de Fiona. Ştia însă că amândouă îşi propuseseră ca în articolul din acea săptămână să îşi expună clar punctul de vedere.

Rezistă impulsului de a smulge ziarul din mâinile surorii ei şi se mulţumi să întrebe:

— Care e tema rubricii *Răzbunarea debutantei?*

Mary ridică din sprânceană.

— A, am şi uitat că azi apare un nou articol. Eu căutam paginile de modă.

Sophie abia reuşi să nu îşi dea ochii peste cap. Ştia că şi lui Mary îi place rubrica, doar că refuza să recunoască.

— Atunci dă-i ziarul lui Sophie, să ne citească articolul cu voce tare, ceru mama lor. Balul ei de logodnă are loc mâine şi e un eveniment din cale-afară de important. Poate în ediţia de azi va găsi câteva sfaturi utile.

Sophie îşi privi mama, uşor nedumerită, iar Mary îi dădu ziarul. Deschise la pagina bine-cunoscută, aşteptându-se să găsească unul dintre uimitor de romanticele desene ale Fionei. Numai că ilustraţia era complet diferită. Era mult mai mare decât de obicei, ocupând aproape jumătate de pagină. Înfăţişa trei femei desculţe, cu feţele pe jumătate acoperite de măşti, îmbrăcate în rochii lungi care aproape că pluteau. Dansau toate trei în jurul unui cazan pus pe foc, din care fumega un lichid clocotitor. Una dintre femei avea în mâini o paletă de desen şi o pensulă pe care o ţinea ca pe o spadă. Cealaltă folosea o pană de scris pe post de pistol, iar a treia îşi întindea palma din care, dintr-o sămânţă, creştea o iederă uriaşă.

Dumnezeule mare! Fiona le ascunsese cu dibăcie identitatea şi, în acelaşi timp, Sophie nu se simţise niciodată atât de expusă.

— Vai, mie! exclamă Sophie, iar mama şi sora ei o priviră cu o tot mai mare curiozitate. Desenul de azi e diferit faţă de celelalte.

— Citeşte odată! îi ceru Mary, uşor iritată. Ne uităm mai târziu la ilustraţie.

— Prea bine.

Sophie îşi drese glasul şi începu să citească.

Dragi debutante,

Când un gentleman vă acuză că sunteți vrăjitoare, e o formă prin care, fără să vrea, recunoaşte puterile extraordinare pe care le deținеți. Din păcate, unii bărbați se simt amenințați de o asemenea putere şi încearcă să vă submineze făcând afirmații nepotrivite şi în necunoştință de cauză despre caracterul vostru.

E posibil chiar ca unii să încerce să vă saboteze dorința şi interesul față de informație şi de cunoaştere. Alții pot chiar să vă interzică să vă discutați şi împărtăşiți ideile.

Nu vă lăsați intimidate.

Un bărbat care se comportă astfel o face din cauza propriei nesiguranțe. Şi pentru că… nu ştiu cum să o spun în mod delicat… pentru că nu face față din alte puncte de vedere.

Nu îmi face plăcere să o spun. Cred că nimănui nu i-ar plăcea. Trebuie să ştiți însă că observațiile jignitoare ale unui gentleman nu au de-a face cu neajunsurile noastre, ci cu ale lui… iertați-mă, din nou, dragi cititoare… cu ale lui neajunsuri în zone de-a dreptul sensibile.

Dar încă există speranță.

Există mulți bărbați puternici, capabili, care vă vor încuraja să vă urmați visurile şi care vă vor felicita pentru reuşitele voastre. Căutați parteneri care nu se vor simți amenințați de puterea voastră, ci vor fi uimiți şi fascinați de ea. Şi de voi.

Până atunci, îmbrățişați-vă puterile. Faceți-vă vrăjile. Urmați-vă visurile.

Şi niciodată, dar niciodată, nu vă cereți scuze pentru cine sunteți.

Obrajii lui Sophie deja ardeau când citea ultima frază. Ridică privirea. Mama făcuse ochii mari. Mary parcă privea în gol.

— Nu-i nimic util în articol, spuse ea, muşcând din

felia de pâine prăjită. De ce Dumnezeu roşeşti, Sophie?

— Nu sunt sigură, minți ea.

— Poate ar fi mai bine să nu ne arăți ilustrația, spuse mama, apoi luă o gură de ceai, ca să capete curaj. Bun. Acum... Cred că nu e cazul să vă reamintesc cât de important este balul de mâine-seară. Duminică dimineață, toată lumea va vorbi despre balul lordului Singleton şi despre logodna lui cu Sophie. Nu trebuie să dăm niciun motiv de bârfă.

Sophie luă mâna palidă şi subțire a mamei într-a ei.

— Mamă, iartă-mă că spun asta, dar bârfitorii ne vor găsi cusururi indiferent de ce vom face sau nu vom face. Chiar dacă ne vom comporta ireproşabil, vor interpreta greşit un gest sau un cuvânt sau vor face afirmații mincinoase.

— Poate, se încruntă femeia. Dar aş prefera să nu le facem viața uşoară. Eu, una, mă voi asigura că tatăl vostru va fi odihnit şi în formă.

Sophie dădu din cap. Ştia că a-l ține treaz pe tatăl ei nu era o misiune uşoară. Era nevoie de timp şi efort, inclusiv de a ascunde unele băuturi şi a le dilua pe celelalte.

— Mary, continuă mama, pe un ton neobişnuit de rece, vei purta rochia cea mai bună, te vei preface că te distrezi şi vei dansa cel puțin trei seturi de piese.

Mary oftă de parcă i se ceruseră nişte eforturi herculeene.

— Dar, mamă, ce mă fac dacă nu mă invită nimeni la dans?

— Dacă nu te mai ascunzi printre plantele decorative şi zâmbeşti un pic, sunt sigură că vei avea parte de doritori.

Mary se prefăcu a tuşi şi se pregătea să protesteze, dar mama lor îi făcu semn să tacă.

— N-ai mai fost bolnavă de multă vreme, Mary, iar sora ta se mărită cu lordul Singleton pentru ca tatăl vostru să nu ajungă la închisoarea datornicilor, iar noi să nu ajungem de râsul lumii. Sophie face un sacrificiu pentru noi, aşa că nu cred că îți cer prea mult dacă vreau să ai carnețelul de bal plin.

Sophie şi Mary rămaseră fără replică. Sophie nu o

auzise niciodată pe mama lor vorbindu-i lui Mary pe un astfel de ton. Şi niciodată nu o auzise spunând, cu subiect şi predicat, că acea căsătorie era un sacrificiu. Crezuse că îi va face plăcere să-şi vadă sora pusă la punct, dar, din contră, discuția îi provocă un sentiment de disconfort. Nu se putea gândi decât la Reese şi la viața pe care ar fi putut să o aibă împreună. Îşi amintea cât de fericită şi în siguranță se simțise în brațele lui.

Îi venea să plângă. Privi ziarul de pe masă, care rămăsese deschis la ilustrația Fionei. În desen, Sophie avea o privire sigură pe ea, aproape triumfătoare. Era îndrăzneață, nu îşi cerea scuze pentru cine sau ceea ce era. Femeia din desen afişa încredere şi forță. Părea o zeiță a naturii, a tot ceea ce creştea şi înflorea.

Sophie era impresionată de felul în care o vedea prietena ei.

Numai că... abia dacă se recunoştea în trăsăturile şi privirea femeii din ilustrație. De la zi la zi, se simțea mai străină de ea.

Capitolul 31

Ceva mai târziu în acea seară, Sophie afişă un zâmbet vesel şi o atitudine la fel de veselă la sosirea participantelor la ceea ce avea să fie ultima întâlnire pe care o prezida a clubului lor secret, Ascunzătoarea Debutantei. Femeile roiau prin încăpere, discutau între ele şi atmosfera era destul de agitată. Se părea că cel mai recent articol din rubrica *Răzbunarea debutantei* avusese un impact considerabil în întreaga Londră. Fusese ca un cutremur, iar replicile zguduiseră oraşul întreaga zi.

— Fratele meu mai mare a fost scandalizat, mărturisi o tânără. A spus că cea care dă astfel de sfaturi otrăvite ar trebui umilită în piața publică.

— Tata are de gând să contacteze autoritățile, interveni altă participantă. A spus că articolul de azi dovedeşte că

autoarea otrăveşte minţile impresionabile ale femeilor.

Toate femeile din încăpere îşi dădeau ochii peste cap şi scoteau exclamaţii dezgustate.

— Bărbaţii despre care vorbiţi cred că au ratat mesajul pe care încerca să îl transmită autoarea articolului, comentă Adelaide, o bunicuţă cu mintea brici. Exprimându-şi revolta faţă de autoare, ei doar demonstrează cât sunt de intoleranţi şi ignoranţi… ceea ce îi face, într-adevăr, foarte… mărunţi.

Femeile chicotiră, dar tensiunea din încăpere era aproape palpabilă.

Sophie se ridică în picioare şi, pentru ultima dată, le ceru tuturor să ia loc pentru ca întrunirea să poată începe. Îşi promisese că nu se va lăsa pradă emoţiilor, dar glasul îi tremură un pic când enumeră regulile, iar pieptul o duru când îi înmână ziarul lui Sarah ca să dea citire articolului.

Când Sarah termină de citit, se iscă o discuţie foarte animată. Multe femei îşi exprimară supărarea şi îngrijorarea că textul ar putea-o pune în pericol pe autoare. Altele îşi făceau griji că societatea lor secretă ar putea fi dată în vileag şi, astfel, toate ar fi umilite public, lucru care, pe nedrept, le-ar face de râs pe ele şi pe familiile lor. Dar câteva erau de părere că nu trebuie să se ferească de atacuri şi că era mai important decât oricând să rămână puternice şi unite.

Sophie rămase lângă tejghea, ascultând cu atenţie. Cu puţin timp înainte ca întrunirea să ia sfârşit, se apropie de participante şi se adresă din nou întregii adunări.

— Fără doar şi poate, *Răzbunarea debutantei* este, săptămâna asta, pe buzele tuturor şi se confruntă cu o opoziţie crescândă. Dar poate pentru că influenţează mai multe femei decât oricând.

Grupul murmură aprobator.

— Indiferent însă de motiv, continuă Sophie, mulţi sunt cei care vor să le reducă la tăcere pe autoare şi pe admiratoarele ei şi ale rubricii. Sfatul meu către voi toate este să vă ascultaţi instinctul şi să procedaţi în consecinţă. Dacă simţiţi că cineva din familie sau o cunoştinţă devine bănuitor, luaţi măsurile necesare ca să vă protejaţi pe voi şi pe celelalte din grup.

— Just! comentară participantele.

Sophie le zâmbi tuturor. Ajunsese să le cunoască atât de bine chipurile. Acele femei erau mai mult decât nişte prietene. Erau familia ei. Şi venise momentul să îşi ia rămas-bun.

— A fost o onoare să prezidez întrunirile acestui grup extraordinar. Dar, aşa cum ştiţi, e ultima seară când îndeplinesc acest rol. Îmi face plăcere să anunţ că Sarah a avut amabilitatea să se ofere să îmi preia îndatoririle şi vă las pe toate în mâinile ei capabile.

Făcu un gest spre văduva cu plete roşcate şi o invită alături de ea.

Sarah o luă pe după umeri şi îi oferi un caiet.

— Asta e din partea noastră, a tuturor. Am scris, fiecare, ce înseamnă pentru noi Ascunzătoarea Debutantei şi ce a schimbat în viețile noastre.

Sophie mângâie coperta din piele a jurnalului, răsfoi câteva pagini pline cu texte scrise din suflet şi strânse caietul la piept.

— Vă mulțumesc. Am să prețuiesc acest dar.

Sarah o luă în brațe, iar Violet se apropie, la rândul ei, cu un buchet minunat de lalele pe care i-l oferi lui Sophie.

— Ne vei lipsi, spuse ea, suspinând. Ne vor lipsi calmul tău, bunătatea şi prezența ta cu totul. Îți mulțumim că ai format acest grup.

Sophie îşi şterse lacrimile şi li se adresă din nou tuturor.

— Am iubit fiecare clipă petrecută alături de voi şi sunt tare mândră de relațiile care s-au legat aici şi de cunoştințele care s-au împărtăşit. Dacă veți avea vreodată nevoie de mine, să ştiți că n-am să mă țin la distanță. Sarah ştie cum să dea de mine şi promit să ajut cum voi putea. Odată ce am devenit membră a Ascunzătorii Debutantei, rămân aşa pe vecie.

Sophie simțea că e pe punctul să izbucnească în lacrimi, aşa că făcu o scurtă reverență.

— Rămas-bun, dragi prietene, şi vă mulțumesc pentru tot ce m-ați învățat despre curtare, intimitate şi, în special, despre dragoste.

Toată lumea izbucni în aplauze şi urale. Apoi femeile se apropiară de Sophie şi o îmbrăţişară cu căldură, luându-şi la revedere.

Când în prăvălie rămaseră doar ea, Sarah şi Violet, Sophie le invită să ia loc pe două fotolii şi îşi trase un scaun în apropiere.

— Sarah, îţi mulţumesc că te-ai oferit să prezidezi reuniunile, mai ales că ştiu că ai deja o mulţime de responsabilităţi şi două fete pe care le iubeşti ca pe ochii din cap. Te rog să-mi dai de veste dacă nu vei mai face faţă la vreun moment dat. Vom găsi pe altcineva, dacă va fi nevoie.

Sarah îi zâmbi. Ochii albaştri îi străluceau.

— Sora mea, Dumnezeu s-o aibă în paza lui, a fost de acord să stea cu Rose şi Julia în fiecare vineri seara. Sunt mai mult decât încântată ca o dată pe săptămână să uit, pentru câteva ore, de scutece şi de mâncare şi să stau de vorbă cu adulţi. Unde mai pui că nici nu-mi mai fac griji că vom rămâne fără un acoperiş deasupra capului. Acum că lordul Warshire ne achită chiria şi ne oferă şi o rentă generoasă, mă pot concentra asupra lucrurilor importante, cum ar fi să mă asigur că fetele nu-şi vor uita tatăl. Şi voi încerca să umplu golul pe care moartea lui l-a lăsat în inimile lor.

— Dar şi de inima ta trebuie să ai grijă, spuse Sophie.

În mod ironic, propria inimă tocmai zvâcnea de durere de când Sarah îl adusese în discuţie pe Reese. Doamne, cât îi era de dor de el!

— Te-a mai vizitat lordul Warshire? întrebă ea, dorindu-şi orice informaţie despre el dar preocupată, în acelaşi timp, să nu se trădeze.

— Nu, răspunse Sarah, trecându-şi o şuviţă după ureche, cu un aer gânditor. Rose mă tot întreabă când mai vine domnul cu ochi trişti, dar nu sunt sigură că va mai trece pe la noi. Cred că e teribil de ocupat, spuse ea, diplomată.

Violet îşi drese vocea.

— Am eu noutăţi despre lordul Warshire.

Sophie şi Sarah o priviră. Erau ochi şi urechi.

— În urmă cu câteva zile mi-a trimis o scrisoare foarte

politicoasă în care mă ruga să îl vizitez la conacul Warshire, continuă Violet, mângâindu-şi fără să vrea pântecul. A trimis după mine trăsura şi pe Gordon, valetul, şi m-am dus.

Sophie simți că i se strânge stomacul. Era convinsă că Reese avea să o trateze pe Violet cu respect, dar îşi imagina cât de dureroasă trebuie să fi fost întâlnirea.

— Şi ce voia lordul Warshire?

— Să îşi ceară scuze în numele fratelui său. Edmund ştia că e copilul lui şi i-a cerut noului conte să aibă grijă de mine şi de cel mic, dacă mi-aş dori asta, suspină Violet. A fost o mare uşurare pentru mine că a recunoscut bebeluşul ca fiind al lui Edmund. Ştiu că voi două m-ați crezut de la bun început, dar nu îmi dădeam seama ce mult îmi doresc ca şi cineva din familia lui să afle şi să accepte că acest copil e unul dintre ei.

— E minunat, oftă Sarah, ştergându-şi lacrimile cu batista.

— Şi asta nu e tot, mai spuse tânăra femeie. Contele m-a întrebat dacă-i voi îngădui să vadă copilul, din când în când… să vină în vizită, ca orice unchi normal.

— Lordul Warshire e un om bun, murmură Sophie.

Se întreba însă de ce ținuse atât timp ascunsă acea latură a lui. De ce nici măcar nu crezuse că exista.

Violet zâmbi.

— M-a întrebat cum mi-ar putea fi de ajutor şi i-am spus că mi-aş dori doar să îmi pot relua slujba după ce nasc. Conacul Warshire e o casă veche şi ciudată, cu o grădină şi mai ciudată, dar am prieteni acolo şi simt că aparțin acelui loc.

— Şi ce a spus contele? întrebă Sophie, uimită.

— A fost imediat de acord. Şi a insistat să-mi dea şi o rentă, pe lângă salariu.

— Cine va avea grijă de cel mic când vei fi la lucru? se încruntă Sarah. Şi unde veți locui?

— Lordul Warshire a spus că ne-ar putea pune la dispoziție o cameră şi că ştie pe cineva dispus să mă ajute cu copilul, spuse ea, ridicând din umeri. O să mă caute el din nou, în curând.

Sophie făcu mari eforturi să nu izbucnească în lacrimi. Ştiuse, în inima ei, că Reese va face ce se cuvenea. Iar el nu o dezamăgise. Era teribil de mândră de el. Nu doar pentru ceea ce făcea pentru Violet, ci şi pentru ce făcea pentru el însuşi. Îşi ucidea demonii şi îi scotea la lumină. Nu avea să fie uşor să se lupte cu vinovăția, cu durerea şi suferința provocate de pierderea fratelui şi a lui Conroy. Erau lucruri care nu aveau să dispară de tot din sufletul lui. Avea să le poarte cu el toată viața. Dar măcar făcuse primii paşi.

Nu era acelaşi bărbat pe care îl cunoscuse în urmă cu câteva luni, chiar în acea prăvălie. Ieşea din lumea lui întunecată şi făcea tot ce-i stătea în putere să lase în urmă tărâmul umbrelor.

Pentru prima dată de când îşi luase adio de la el, Sophie parcă nu mai simțea o apăsare la fel de mare în piept. Parcă îi era mai uşor să respire. Îi era în continuare dor de ochii lui calzi şi căprui, de vocea lui profundă, un pic răguşită. Îi era dor să îşi pună capul pe pieptul lui puternic şi musculos. Dar măcar ştia că Reese avea să fie bine. Cumva, se simțea liniştită ştiind că avusese şi ea o contribuție la transformarea lui. La vindecarea lui.

— Neapărat să-mi spui când vine bebeluşul pe lume, îi spuse Sophie lui Violet. De-abia aştept să aflu dacă e fetiță sau băiețel.

— Vei veni în vizită? o rugă Violet, din vorbe şi privire deopotrivă.

— Voi încerca, spuse Sophie, dar era conştientă că avea să-i fie foarte greu, mai ales dacă Violet urma să locuiască la conacul Warshire. Până atunci, ți-am adus câteva lucruşoare care ți-ar putea fi de folos.

Se ridică, luă un coş din spatele tejghelei şi i-l dădu tinerei. Sophie îşi folosise partea ei din banii pe cel mai nou articol ca să cumpere câteva pături pentru bebeluş, botoşei, bonete şi o jucărie zornăitoare. Violet îi mulțumi din tot sufletul. Le îmbrățişă apoi şi pe Sophie, şi pe Sarah şi ieşi din prăvălie. Sarah rămase să o ajute să spele câteva vase, să aranjeze mobilierul şi să lase prăvălia în bună ordine. Dar când tânăra văduvă se uită la ceasul de perete şi constată că

se făcuse 11 noaptea, plescăi din buze şi îşi puse şalul pe umeri.

— Ar trebui să plec, altfel sora mea o să creadă că am plecat din Londra şi m-am dus în vacanță undeva.

— Ai grijă de tine şi de fete!

Sophie îi înmână câteva pachete în care înfăşurase păpuşi pentru fiicele lui Sarah şi un pieptăn de păr care, era convinsă, avea să arate minunat înfipt în cârlionții castaniu-roşcați ai lui Sarah. Se îmbrățişară şi rămaseră aşa, câteva clipe, apoi Sarah o sărută pe obraz şi ieşi afară, în noapte. Sophie mai aruncă o privire în prăvălia rămasă goală, dar atât de plină de amintiri. Era locul unde îi făcuse lui Reese ceaiul de valeriană, unde jucaseră cărți pe nasturi, unde îl privise cum dormea şi unde începuse să îi dăruiască inima ei.

Era locul pe care nu avea să-l mai vadă vreodată.

Îşi înghiți nodul din gât şi îşi strânse lucrurile – săculețul, boneta, buchetul de lalele şi jurnalul primit de la Sarah. Stinse lămpile şi tocmai era pe cale să sufle în ultima lumânare de pe tejghea… când se opri. Lângă sfeşnic era mica iederă în ghiveci care, când o văzuse prima dată, era aproape uscată, dacă nu chiar moartă. Acum tulpinile i se înălțau falnice, împodobite de frunze dese şi verzi şi îi amintea de transformarea lui Reese. Decise că voia să ia planta cu ea. Era convinsă că pe el nu l-ar deranja câtuşi de puțin, aşa că luă şi ghiveciul de lut în brațe, alături de celelalte obiecte, şi stinse lumânarea. Ieşi din prăvălie, încuie uşa şi o luă la pas pe aleea întunecată înspre locul de unde, de regulă, lua o birjă care să o ducă la Fiona şi Gray. Numai că în acea seară urma să se ducă acasă. Trebuia să se odihnească bine pentru balul de logodnă de a doua zi.

Chiar la bal se gândea şi la toate pregătirile pe care trebuia să le facă, atunci când dădu colțul şi se izbi de un bărbat care venea din direcția opusă. Îl lovi direct în piept, dar reuşi, cumva, să nu cadă din picioare. Îl privi pe individ, sperând, prosteşte, că va recunoaşte pomeții parcă sculptați ai lui Reese şi buzele lui pline.

Dar bărbatul era un necunoscut, un gentleman mai în

vârstă, cu păr cărunt şi riduri în dreptul gurii.

— Iertați-mă, spuse el, privind-o intens. Sunteți bine?

Prea speriată să vorbească, Sophie scoase un icnet scurt şi îşi văzu de drum, mergând cât putea de repede.

— Aşteptați, domnişoară! strigă bărbatul, dar Sophie îşi lăsă capul în piept şi o luă la fugă.

Nu se opri nici când el o strigă a doua oară. Probabil străinul nu apucase să îi vadă chipul şi nu avea cum să afle cine era şi ce căuta acolo. Alergă cât o ținură picioarele, apoi opri o birjă. Pieptul îi tresălta când închise portiera. Îşi tot spunea că era în siguranță, dar inima îi bătea de parcă pe urmele ei ar fi fost Cerberul însuşi, iar caninii lui uriaşi ar fi fost la un pas să-i prindă picioarele.

Îşi recăpătă suflul abia când ajunse în camera ei şi închise uşa. Se spălă pe față, îşi puse cămaşa de noapte şi se urcă în pat, rememorând evenimentele acelei seri. Una peste alta, totul mersese ca pe roate, minus înfricoşătoarea întâlnire de pe alee. Închise ochii, puse capul pe pernă şi încercă să se aline cu gândul la cascadă, la leagăn şi la senzația pe care i-o dădeau buzele lui Reese lipite de ale ei. Aproape că adormise când o adiere ca de gheață îi dădu fiori crunți pe şira spinării.

Dumnezeule! Jurnalul!

Sări din pat, rugându-se ca bănuiala care îi încolțise în minte să nu se confirme. Răscoli obiectele pe care le lăsase pe birou. Săculețul, boneta, ghiveciul şi lalelele erau acolo. Dar jurnalul dăruit de Sarah, nu.

Vai, nu. Nu, nu, nu!

Sophie simțea că îi pică cerul în cap. Începu să deschidă la repezeală sertarele, răscolind printre mănuşi, lenjerie şi ciorapi. Poate pusese caietul printre ele, mai devreme, pentru ca mama şi sora ei să nu îl găsească. Dar jurnalul nu era nicăieri.

Era copleşită de panică. Îl căută şi în birou, şi în dulap, în fiecare colțişor al camerei.

Dumnezeule mare! Jurnalul, plin de gânduri frumoase, sincere şi teribil de incriminatoare era de negăsit.

Îi venea să țipe, să urle, şi îşi duse mâna la gură.

Probabil îi căzuse când încerca să se îndepărteze cât mai repede de acel individ necunoscut.

Iar acum, secretele cele mai ascunse şi bine păstrate ale Ascunzătorii Debutantei, inclusiv numele fiecăreia dintre membrele grupului, erau la îndemâna întregii Londre.

Capitolul 32

Reese îşi şterse fruntea cu mâneca de la cămaşă în timp ce se îndrepta spre intrarea în casă. Îşi petrecuse dimineaţa cercetând o căsuţă de la marginea proprietăţii sale. Era un locşor fermecător unde locuise cândva o mătuşă mai îndepărtată. De atunci, casa fusese neglijată. Se făceau douăzeci de ani de la moartea ultimei locatare. Reese avea în buzunar o listă cu reparaţiile necesare pentru a face casa locuibilă din nou. Trebuia lucrat la acoperiş, interiorul trebuia dereticat, curăţat şi zugrăvit. Dar casa avea o structură foarte bună. Era spaţioasă, luminoasă şi avea o curte numai bună pentru copii dornici să alerge şi să se caţăre în copaci.

Era perfectă pentru ce plănuia el.

În plus, avea nevoie de un proiect nou. Grădina îşi recăpătase gloria de odinioară, iar Reese îşi dorea o altă activitate care să îl ţină ocupat. Ceva care să îi consume timpul ca să nu *se* gândească la Sophie şi la golul uriaş pe care plecarea ei i-l lăsase în inimă.

Păşea pe aleea ce ducea spre casa lui şi avu senzaţia că în faţa intrării era o trăsură. Duse mâna streaşină la ochi şi văzu că da, în mod clar, avea un musafir.

Se gândi imediat la Sophie. Poate se hotărâse să îşi anuleze logodna şi să nu ia parte la balul din acea seară. Poate era supărată şi avea nevoie să stea de vorbă cu cineva.

Începu să meargă mai repede, tot mai repede, până se trezi alergând. Se opri abia pe treptele de la intrare. Thomas, majordomul, îl aştepta.

— Iată-vă, milord, spuse el uşor agitat.

Era limpede că angajații lui se dezobişnuiseră ca vreun musafir să calce pragul casei.

— Cine a venit? întrebă Reese, dându-i bătrânului pălăria. Nu cunosc trăsura.

Spera, cu toată ființa lui, că era a lui Sophie.

— E a unui gentleman.

Reese se dezumflă. Era pe punctul să-i ceară lui Thomas să îl expedieze pe oaspetele nepoftit, dar chiar atunci majordomul adăugă:

— Vă caută lordul Singleton.

Rahat! Reese îngheță. Nu vedea niciun motiv pentru care marchizul l-ar fi căutat. Nu fuseseră prezentați vreodată unul celuilalt şi, din ce ştia Reese, tot ce aveau în comun era... ei, bine, Sophie.

— Unde e? întrebă Reese.

— În salon, răspunse Thomas. L-am anunțat că sunteți plecat şi l-am întrebat dacă nu vrea să îşi lase cartea de vizită, dar a insistat să vă aştepte. Părea destul de neliniştit.

— Chiar aşa?

Reese îşi simțea tot trupul vibrând. Dacă Singleton aflase cumva despre el şi Sophie, probabil venise să îl provoace la duel. Dacă aşa stăteau lucrurile, Reese era mai mult decât bucuros să îi accepte provocarea şi să se întâlnească în zori, cu arma în mână. Totul era ca Sophie să nu fi avut de suferit de pe urma furiei marchizului. Cel mai important lucru era ca ea să fie în siguranță.

— Să cer să pregătească ceaiul? întrebă Thomas.

— Mulțumesc, dar nu e nevoie. Eu şi marchizul nu avem prea multe să ne spunem. Sunt sigur că nu va sta mult.

Reese urcă scările şi intră în salon, unde se afla musafirul neaşteptat. Stătea pe canapea, bătând darabana cu degetele şi uitându-se în gol.

— Singleton! spuse Reese, pe un ton jos şi cumpănit. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

Marchizul se ridică şi veni în dreptul lui Reese. Erau la câțiva paşi unul de celălalt şi se măsurau în tăcere. Reese fu nevoit să recunoască faptul că Singleton era ceva mai înalt şi

de două ori mai cizelat decât el, de la părul vizibil coafat până la strălucirea aproape nefirească a cizmelor.

— Warshire! răspunse marchizul, într-un sfârşit, întinzându-i mâna. Ce mai faci?

Reese făcu eforturi să îşi mascheze mirarea. Singleton nu părea un bărbat fierbând de mânie şi căutând să se răzbune. Se purta chiar… civilizat. Aşa că Reese decise să intre în joc.

— Sunt bine, mulțumesc. Bei un coniac?

Marchizul încuviință recunoscător, iar Reese se duse la dulăpiorul cu băuturi şi turnă coniac în două pahare. Între timp, Singleton începuse să umble de colo-colo prin încăpere. Când Reese îi dădu paharul, îl dădu peste cap dintr-o sorbitură, apoi îl puse jos şi îşi suflecă mânecile înainte să înceapă să vorbească.

— Am aflat de curând că se petrec lucruri foarte supărătoare într-o clădire care îți aparține.

Reese ridică o sprânceană.

— Despre ce clădire vorbim? întrebă el.

— Înțeleg că a fost cândva o prăvălie sau un atelier de croitorie pentru bărbați. Am verificat mai devreme actele şi se pare că e clădirea ta.

Reese simți că i se zbârleşte părul.

— Parcă îmi amintesc vag de acea clădire neocupată, minți el. Dar te asigur că în prezent nu o foloseşte nimeni.

— Am motive să cred contrariul, răspunse Singleton. Unchiului meu îi plăcea mult acea prăvălie. Întâmplător, noaptea trecută se plimba pe acolo şi a văzut lumină la ferestre. I s-a părut neobişnuit, aşa că s-a oprit să investigheze.

La naiba! Reese nu ştia exact pentru ce folosea Sophie prăvălia în serile de vineri, dar ştia clar două locuri. Primul, că era ceva important pentru ea. Al doilea, că era vital ca nimeni să nu descopere ce se petrecea acolo.

Reese afişă un zâmbet amical şi uşor conspirativ.

— Lasă-mă să ghicesc, în seara cu pricina unchiul tău se întorcea de la cârciumă?

— Nu, se încruntă marchizul.

— Clădirea mea e goală, spuse Reese pe un ton categoric. Dar, ce să spun, multe prăvălii au fațade asemănătoare. Îmi pare rău, dar trebuie să te informez că unchiul tău a făcut o greşeală.

Singleton strânse buzele şi clătină încet din cap.

— Îmi pare rău, dar eu trebuie să te informez că proprietatea ta e folosită, probabil fără să ştii, în scopuri necurate.

Reese chicoti. Nu se putea abține. Ideea că Sophie ar fi implicată în ceva necurat era ridicolă. Trebuia însă să o avertizeze cu prima ocazie că prăvălia nu mai era un loc sigur pentru întrunirile ei.

— Nu e nimic de râs, te asigur, spuse Singleton, vizibil vexat. Am motive întemeiate să cred că acea clădire care îți aparține este locul de întâlnire al unui grup radical şi subversiv, cunoscut drept Ascunzătoarea Debutantei.

Reese scuipă, fără să vrea, coniacul pe care tocmai se pregătea să îl înghită.

— Iartă-mă, spuse, ciulind o ureche înspre marchiz, ai spus cumva Ascunzătoarea Debutantei?

Singleton ridică bărbia impecabil rasă.

— Da! Se pare că e numele grupului de admiratoare ale rubricii *Răzbunarea debutantei.*

Reese îi aruncă o privire aproape diavolească.

— Şi ce e, mai exact, această rubrică?

Marchizul îşi țuguie buzele.

— Nu prea eşti la curent cu noutățile, aşa-i?

— Cam aşa ceva, răspunse Reese, fără a avea aerul că se scuză.

— E o rubrică săptămânală în ziar, explică Singleton. Iar cel mai recent articol este şi cel mai controversat de până acum.

— Cum aşa? făcu Reese, fără să încerce măcar să îşi mascheze scepticismul.

— Încurajează folosirea farmecelor şi a vrăjitoriei pentru a micşora… un anumit organ bărbătesc, explică Singleton, vizibil jenat.

Reese izbucni în râs, mulțumit că de data asta nu mai

luase vreo înghițitură de alcool.

— Nu-mi spune că eşti îngrijorat, Singleton!

— N-ai decât să râzi cât pofteşti, spuse marchizul, dar autoarea şi admiratoarele ei devin tot mai îndrăznețe şi mai parşive de la zi la zi.

Cu un gest scurt, îi întinse un exemplar din ziar. Reese decise să îi facă pe plac. Luă ziarul şi se uită la ilustrația amplă care însoțea articolul. Privirea îi fu atrasă imediat de femeia mascată din a cărei palmă se înălța o iederă. Aproape toată fața îi era acoperită, dar Reese ştia cu fiecare fibră a ființei ale că acea femeie era Sophie. Cumva, cine făcuse desenul reuşise să îi surprindă grația naturală, bunătatea înnăscută şi încrederea lăuntrică. Toate lucrurile pe care le adora la ea. Îi luă un minut să citească articolul şi făcu eforturi să nu zâmbească. După ce parcurse tot textul, îl privi în ochi pe Singleton.

— Nu mi se pare că autoarea e vreun pericol public. Iar în articol nu se menționează nimic despre a face vrăji sau despre penisuri micşorate.

— Nu în mod explicit, recunoscu marchizul, dar mi se pare că amenințarea e implicită.

— Eu, unul, nu găsesc nimic de obiectat, spuse Reese, punând ziarul pe masă în speranța că gestul va duce la încheierea întrevederii. Şi chiar dacă aş vedea, nu ştiu ce aştepți din partea mea. Ți-am spus deja că nu ştiu ca în clădirea mea să aibă loc întâlniri ilegale.

— Nu aş fi aşa sigur, spuse Singleton foarte sigur pe el, apoi scoase din haină un caiet îmbrăcat în piele. Unchiul meu s-a intersectat întâmplător cu o femeie, chiar în fața fostului tău magazin, iar ei i-a căzut asta.

Reese ridică din umeri.

— Pare un jurnal. Nu-mi spune că nu eşti de acord ca femeile să țină jurnale.

— Nu, în principiu, spuse Singleton, fără să sesizeze sarcasmul. Dar din loc în loc apare numele unei persoane care e posibil să îmi fie… apropiată.

Reese simți un fior.

— Poate ar trebui să discuți cu acea persoană.

— Sper să fie doar o coincidență, mărturisi marchizul. În jurnal apar doar prenumele persoanelor şi cel la care mă refer nu este unul neobişnuit.

Reese privi caietul din mâna lui Singleton, aproape convins că îi aparținea lui Sophie şi că ea *nu* şi-ar dori ca logodnicul ei să îl aibă. Era teribil de tentat să-l smulgă din mâna marchizului şi să îi dea foc, dar până şi el îşi dădea seama că în situația de față trebuia să dea dovadă de subtilitate şi diplomație.

Şi de un pic de finețe.

— Uite cum facem, începu Reese, mimând preocuparea. Azi o să trec pe la prăvălie şi voi verifica dacă încuietorile sunt în bună ordine. Dacă sunt semne că proprietatea a fost încălcată sau dacă găsesc indicii cum că a fost folosită pentru întâlniri clandestine, te voi informa de îndată. Poate vom reuşi să demascăm împreună această persoană diabolică ce încearcă să-i emasculeze pe bărbații din Londra.

— Îți apreciez gestul! aproape că oftă Singleton, parcă uşurat că în sfârşit îşi găsise un aliat. În seara asta organizez un bal, continuă el. Nu vii şi tu?

Să meargă la balul de logodnă al lui Sophie? Prefera să fie legat cu lanțuri de o stâncă, iar un vultur să îi mănânce ficatul.

— Mulțumesc, dar de regulă evit balurile şi în general ieşirile în societate. Dar pot îndrăzni să-ți fac o sugestie?

— Desigur.

— Părerea mea ar fi să nu discuți cu nimeni despre bănuielile tale şi despre acest jurnal până nu reuşim să adunăm dovezi zdrobitoare. Dacă femeile află că suntem la un pas să le dăm în vileag, se vor ascunde şi mai bine. Mai mult, doar nu vrem să acuzăm pe cineva pe nedrept. Mai ales pe cineva apropiat.

— Adevărat, adevărat… se încruntă Singleton. Deşi timpul este crucial.

— Sunt sigur că voi descâlci repede ițele problemei, îl asigură Reese. Poate chiar în seara asta.

— Ar fi de mare ajutor.

Marchizul privi cu dispreț jurnalul, apoi îl puse la loc în

buzunar. Se ridică şi îi strânse mâna lui Reese.

— Mulțumesc, Warshire.

Reese înclină uşor capul şi îl conduse la ieşirea din salon.

— Mă bucur să fiu de ajutor, îi spuse.

Când mai avea câțiva paşi până la uşă, marchizul se opri brusc.

— Mai e ceva, zise el, întorcându-se spre Reese. Cunoşti cumva o femeie pe nume Sophie? Poate ți-e verişoară sau altcineva din familie? Sau poate o angajată de-a ta?

Reese rămase impasibil câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Nu e un nume neobişnuit dar, cu toate astea, nu cunosc pe nimeni. Mă tem că nu mi-a rămas cine ştie ce familie, iar printre angajați nu îmi amintesc să existe şi o Sophie. De ce întrebi?

Singleton strânse buzele.

— Să spunem că e un nume care apare frecvent în acest caiet, zise el, apăsând buzunarul unde pusese jurnalul. Am bănuiala că dacă o găsim pe această Sophie, vom afla toate secretele Ascunzătorii Debutantei şi vom pune capăt acestei vrăjitorii demente.

Rahat! Reese căuta frenetic ceva, o idee care să sădească un grăunte de îndoială în mintea slabă a lui Singleton. Ridică din umeri.

— Bănuiala mea e că într-o organizație atât de diabolică membrele nu îşi folosesc numele reale, tocmai ca să îşi ascundă identitatea.

— Poate, răspunse marchizul cu o expresie gravă şi încordată. Sper să fie aşa.

Când Singleton ieşi din salon, Reese îşi trecu mâinile prin păr. Trebuia să găsească o cale să o avertizeze pe Sophie înainte de balul de logodnă. Şi, dacă se putea, să îi recupereze jurnalul.

Capitolul 33

— Mergem la balul tău de logodnă, nu la înmormântarea ta. Măcar prefă-te că eşti fericită!

Cu aceste vorbe încurajatoare, Mary îşi puse mănuşile gălbui şi se privi în oglinda de la măsuța de toaletă din camera lui Sophie.

— Ştiu, spuse Sophie, încercând să-şi țină sub control intensa neplăcere provocată de cuvintele surorii ei. Dar a fost o zi solicitantă.

De la plecarea majorității angajaților, Sophie şi Mary preluaseră multe dintre îndatoririle casnice. Erau deja epuizate chiar înainte să se apuce să îşi calce rochiile, să îşi facă părul şi să se ajute una pe cealaltă la îmbrăcat. În plus, Sophie voia să îşi conserve capacitatea de a se preface pentru balul propriu-zis. La miezul nopții, când lordul Singleton, adică Charles, urma să anunțe logodna lor, trebuia să joace rolul unei viitoare mirese din cale-afară de fericite. Lucru care avea să fie extrem de dificil, deoarece încă suferea că îl pierduse pe Reese şi era îngrozită şi de gândul că jurnalul va ajunge la cine nu trebuia. Sau, pur şi simplu, la cineva. La naiba!

Sophie îşi punea la gât colierul din acvamarin când la uşă apăru doamna Pettigrew, buna şi credincioasa lor femeie în casă. Când le văzu pe cele două surori, femeia duse mâna la inimă.

— Vai, mie! exclamă ea. Arătați ca nişte prințese.

Adevărul era că reuşiseră să se aranjeze destul de bine. Părul blond şi des al lui Mary era ridicat într-un coc, iar câteva şuvițe lăsate libere îi încadrau fața. Purta o rochie albă din mătase brodată cu auriu şi arăta de parcă urma să fie ea centrul atenției la bal.

Sophie îşi prinsese părul într-o parte, lăsându-şi pletele cârlionțate să îi alunece pe un umăr. Alesese o rochie de mătase verde-pal, brodată cu negru. Fiona şi Lily îi spuseseră cândva că în acea rochie arăta precum Zâna Primăverii şi simțea că în acea noapte va avea nevoie de curaj şi încredere

demne de o zână. Dar accesoriul ei preferat era coronița din flori albe din mătase pe care şi-o prinsese în păr. O făcea să se simtă de parcă Reese i-ar fi fost alături. Şi îi amintea de noaptea în care o declarase regină. Sophie îi zâmbi doamnei Pettigrew.

— Mulțumim. Şi mulțumim şi pentru tot ajutorul.

— A fost plăcerea mea, domnişoară Sophie. Când mă gândesc că în curând o să fiți marchiză...!

— Da, răspunse Sophie, simțind că se ofileşte ca o floare lăsată fără apă.

— Ei, bine, n-avem timp de pierdut, continuă doamna Pettigrew. Părinții vă aşteaptă în trăsură.

— E vremea să plecăm, spuse Mary pe un ton sumbru, de parcă ea ar fi fost cea care urma să fie sacrificată pe altarul familiei când tot ce pierdea era o seară în altă parte decât la ea în cameră, înconjurată de preaiubitele ei cărți.

Sophie îşi luă săculețul şi ridică din umeri. Făcuse deja alegerile şi, chiar dacă şi-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel, realitatea era una singură şi trebuia să o accepte. Nu se putea supăra pe sora ei, pentru că nu era vina lui Mary că avea sănătatea atât de şubredă.

— Sunt gata, spuse Sophie, ieşind din dormitor.

Mary o urmă pe hol, apoi în jos pe scări, apoi în fața uşii. Acolo, Sophie se opri brusc. Pe măsuța de la intrare, pe o tavă din argint, era o scrisoare care îi era adresată.

— Când o fi sosit? întrebă Sophie.

Simți că se înfioară când luă plicul şi-l privi îndeaproape. Pe el scria doar „Domnişoarei S. Kendall.

Mary privi în jos, cu un aer vinovat.

— Îmi pare rău, Soph. A adus-o un valet în urmă cu câteva ore, dar, cu toate pregătirile pentru bal, am uitat să îți spun de ea.

— Nu-i nimic, spuse Sophie repede. Probabil e de la Fiona sau de la Lily. Ia-o tu înainte la trăsură şi spune-le lui mami şi tati că vin imediat, bine?

Mary încuviință şi ieşi degrabă, iar Sophie rămase singură în holul de la intrare. Avea sentimentul clar că scrisoarea avea cumva de-a face cu jurnalul ei. Posibilitatea

să îl folosească cineva pentru a compromite şi distruge Ascunzătoarea Debutantei şi pe femeile care luau parte la întruniri îi provoca rău fizic. Deschise scrisoarea cu mâini tremurătoare.

Dragă Sophie,

Trebuie să-ți vorbesc. Voi fi la prăvălie între ora 4 după-amiaza şi ora 7 seara. Te aştept, dacă poți veni. Asigură-te că nu eşti urmărită.

R.

O, nu! Reese avusese nevoie de ea. O aşteptase. Îşi dădea seama, din cuvintele lui, că era vorba de ceva important. Şi urgent. Numai că ratase ocazia de a-l vedea şi acum nu mai avea timp nici cât să ia degrabă un toc şi să îi scrie câteva cuvinte. Ar fi vrut să aibă măcar o vagă bănuială despre ce încercase Reese să îi spună. Ştia că în acea seară urma să-i fie anunțată logodna, aşa că Sophie nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva el îşi propusese să o facă să se răzgândească.

Dacă aşa stăteau lucrurile, era mai bine că întâlnirea nu avusese loc. Pentru că nu reuşea să fie puternică în preajma lui. Crezuse că odată ce şi-a luat adio se va simți împăcată şi va avea sentimentul că totul a ajuns la final. Numai că în fiecare zi îi era dor de el, de seriozitatea lui, de aerul gânditor şi de magnetismul lui. Dacă s-ar fi întâlnit cândva între orele propuse de el, iar el ar fi implorat-o să fugă cu el şi să se căsătorească, ei, bine, nu i-ar fi putut rezista. Puse scrisoarea în săculeț şi îşi duse o mână în dreptul abdomenului care îi pulsa nervos. Ieşi din casă şi, în timp ce se îndrepta spre trăsură, decise că în niciun caz nu avea să ia legătura cu Reese în acea seară. Îşi propuse să îi scrie a doua zi, să îşi ceară scuze că nu a venit la întâlnire. La acel moment, toată lumea va vorbi despre logodna ei, iar încăpățânata-i inimă va renunța, într-un sfârşit, la speranțe naive şi deşarte.

Viața nu era ca în poveşti.
Dragostea nu învinge chiar totul.

*

Sophie, Mary şi părinții lor intrară în sala de bal de la reşedința lordului Singleton aproape purtați de un şir de oaspeți animați care scoteau exclamații de uimire la vederea mătăsurilor de pe pereți, a aranjamentelor florale dominate de trandafiri albi, de candelabrele din cristal frumos luminate. Muzica plutea în aer, iar valeți care purtau tăvi pline cu pahare de şampanie se strecurau printre musafiri.

Cu siguranță, lordul Singleton nu se zgârcise, iar lumea deja şuşotea, căci circulau zvonuri că marchizul va face un anunț special chiar la miezul nopții. Sophie afişă un zâmbet cât putu de convingător şi se apropie de el, întinzând mâna. El o privi de sus până jos. Era o privire apreciativă… dar parcă şi uşor prudentă.

— Arăți de-a dreptul minunat, domnişoară Kendall, spuse el, făcând o plecăciune.

— Mulțumesc, milord. Te-ai întrecut pe dumneata, spuse ea, privind în jur. Totul arată superb.

Nu se putea scutura de senzația că erau doar doi străini, nişte cunoştințe care urmau să îşi lege destinele pentru totdeauna.

— Mă bucur că îți place, spuse el. Se aplecă spre ea şi continuă să îi vorbească, doar că în şoaptă: îmi cer scuze că nu te voi invita la dans la primul set. Dacă aş face-o, mă tem că toată lumea îşi va da seama ce voi anunța, iar eu îmi doresc să prelungesc suspansul.

— Înțeleg, răspunse ea, bucuroasă că nu va fi chiar toată noaptea subiectul speculațiilor şi bârfelor.

Sophie îşi spuse că astfel va avea ocazia să discute în privat cu Fiona şi cu Lily şi să le spună despre situația cu jurnalul. Charles făcu o plecăciune politicoasă în fața mamei fetelor, îl bătu pe tatăl lor pe umăr şi-i sărută mâna lui Mary, care roşi în ultimul hal. În timp ce se îndreptau spre zona cu răcoritoare şi gustări, mama îi atrase atenția:

— Dacă ai ieşi mai des în lume şi ai mai merge şi tu la baluri, nu te-ai mai emoționa atât de uşor.

Tatăl fetelor mormăi ceva şi întinse mâna spre un pahar de şampanie. Soția lui îi distrase atenția cu abilitate.

— Ia te uită, a venit familia Hartley. N-am mai vorbit cu ei de o eternitate. Hai să îi salutăm.

Sophie îşi urmă părinții, salutând diverse cunoştințe şi căutând din priviri pletele arămii ale Fionei sau cârlionții negri ai lui Lily. Nu o văzu pe niciuna dintre prietenele ei, nici pe arătoşii lor soți, dar un gentleman din încăpere îi atrase atenția în mod special.

Era mai în vârstă, pe la 60 de ani, şi avea ceva care îi părea foarte cunoscut. Când se apropie şi îl văzu mai bine, îi îngheță sângele în vene. Buzele subțiri, ridurile adânci de pe obraji erau identice cu ale bărbatului de care se ciocnise în acea noapte, pe aleea întunecată. Individul deținea, probabil, jurnalul ei. Era îngrozită la gândul că bărbatul ar recunoaşte-o şi simți că pică din picioare.

— Sophie, te simți rău? întrebă mama ei, pe un ton îngrijorat.

— M-a luat o amețeală, atâta tot. Cred că voi ieşi un pic pe terasă, la aer.

Înainte ca mama ei să obiecteze sau, mai rău, să o trimită pe Mary s-o însoțească, Sophie se îndrepta deja spre uşile franțuzeşti din celălalt capăt al sălii. Bărbatul probabil nu o văzuse, dar avea de gând să stea cât mai departe de el. Ieşi pe terasă şi se sprijini de un stâlp din cărămidă. Închise ochii şi inspiră adânc. Avea senzația că planul ei atent pus la punct de a-şi salva familia de la ruina financiară începea să se clatine şi chiar era pe punctul de a se prăbuşi. Dacă se afla despre implicarea ei în Ascunzătoarea Debutantei, Charles nu s-ar mai însura cu ea. I-ar cere tatălui ei să-i dea banii înapoi, iar *papa* ar ajunge la închisoarea datornicilor, iar mama, ea şi Mary ar urma să fie umilite. Mai mult, rolul ei în scandalul anului ar fi însemnat excluderea din societate. Căci gura lumii, cu toate că savura articolele din rubrica *Răzbunarea debutantei,* savura şi mai mult prilejul de a urmări cât mai îndeaproape umilința publică.

O, Doamne! Desfăcu evantaiul şi începu să îşi facă vânt, de parcă problemele ei ar fi putut fi îndepărtate atât de uşor.

— Sophie!

Vocea profundă şi bine-cunoscută o făcu să rămână stană de piatră. Dacă nu cumva auzea lucruri care nu erau aievea, lucru foarte posibil, dată fiind starea în care se afla, Sophie ştia cui îi aparţină acel glas.

Se întoarse şi privi înspre mica grădină spre care dădea terasa.

— Reese?

El apăru din spatele unui pâlc de copaci. Purta o haină de seară şi pantaloni din piele de căprioară. În lumina lunii arăta ca un zeu misterios şi atotputernic care decisese să petreacă o seară în amuzanta lume a muritorilor.

— Ce faci aici? întrebă ea.

— Trebuie să-ţi spun ceva, dar nu putem vorbi aici. Vii cu mine?

Voia să îi spună că l-ar urma până la capătul lumii. Oricând.

— Nu pot lipsi multă vreme, spuse cu părere de rău. Se vor întreba unde sunt.

— Pe aici, spuse el, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

Se apropie de el, iar Reese îi întinse mâna. Degetele li se înlănţuiră ca şi cum ar fi fost cel mai firesc gest din lume. O conduse pe o alee cu pietriş în spatele unui rând de tufe, parcă fără să îşi dea seama că simpla lui atingere o făcea să se topească.

Se aşezară pe o bancă izolată, cu mâinile înlănţuite şi genunchii la câţiva centimetri distanţă. Chiar în relativa beznă, Sophie vedea dorinţa şi dorul din privirea lui.

— Arăţi minunat, spuse el, plin de admiraţie. Ar trebui să porţi coroniţe de flori în fiecare zi, adăugă, cu un zâmbet care o făcu să simtă că i se topesc genunchii.

Înghiţi nodul din gât şi reuşi să vorbească.

— Îmi pare rău că n-am ajuns la întâlnire, mai devreme. Ţi-am primit prea târziu mesajul.

— E în regulă. Nu ţi-aş fi scris dacă nu era ceva urgent.

Chipul lui frumos redeveni serios, iar Sophie simți un fior de moarte.

— Singleton m-a vizitat azi-dimineață la conac.

Panica o cuprinse ca o tornadă dezlănțuită.

— Poftim? De ce?

— Pentru că unchiul lui a găsit un jurnal pe stradă, aproape de fosta croitorie bărbătească. Singleton credea că eu aş putea şti cui aparține caietul.

— O, nu! exclamă ea, clătinând din cap. Te rog, nu-mi spune că jurnalul meu e la el!

— Ba mă tem că da. Iar el spune că se regăsesc acolo prenumele tuturor femeilor care fac parte dintr-o societate secretă numită Ascunzătoarea Debutantei.

— Dumnezeule mare…

Sophie începu să tremure din toate încheieturile, iar el îi luă mâna şi i-o strânse uşor.

— Singleton bănuieşte că ar putea fi al tău, dar nu are dovezi. Dacă te întreabă în seara asta, părerea mea e să negi totul. Între timp, o să i-l fur.

Din terenul uscat şi crăpat al inimii ei înmuguri o mică speranță.

— Ai face tu asta?

El o privi de parcă ar fi crezut că şi-a pierdut mințile.

— Aş face orice pentru tine.

Sophie se simți cuprinsă de o căldură binefăcătoare.

— Bine, dar cum? Nici nu ştii unde e.

— Aşa e. O să încerc întâi la el în birou. Dacă nu e acolo, o să mă duc în dormitor. Şi, dacă e nevoie, o să caut în fiecare cameră până îl găsesc.

— Dar dacă te surprinde cineva în timp ce te furişezi la el în casă? Ar lăsa o impresie foarte proastă.

— N-am de gând să mă las prins, ridică el din umeri. Şi chiar dacă s-ar întâmpla, nu te-aş implica vreodată.

— O, Reese! exclamă ea, profund impresionată de felul în care o proteja. M-am băgat singură în asta. Nu e corect ca tu să rişti totul ca să mă scoți basma curată.

— Nu e vorba de ce e corect sau nu, răspunse el, cu un zâmbet care o topi instantaneu. Te iubesc. Dacă ai dat de

necaz, voi fi întotdeauna acolo să te ajut.

— Chiar dacă aş fi logodită sau măritată cu altcineva? întrebă ea cu glas slab.

El avu o scurtă tresărire, apoi o privi în ochi.

— Întotdeauna înseamnă întotdeauna. Ştiu că nu poţi fi a mea şi că după această noapte e posibil să nu te mai văd vreodată. Dar nimic din toate astea nu schimbă ceea ce simt pentru tine, Soph.

— Eu…

Sophie ar fi vrut să îi spună tot ce avea în suflet. Să îi spună că îl iubea, la rândul ei, şi că avea să preţuiască toată viaţa nopţile lor împreună. Dar Reese era deja rănit şi, dacă i-ar fi spus ceea ce simţea, ar fi fost ca şi cum ar fi răsucit cuţitul în rană.

— Nu merit bunătatea ta, şopti ea.

— Nu sunt de acord. Meriţi absolut tot. Meriţi lumea întreagă, răspunse el, sărutându-i mâna.

Înainte ca ea să-şi poată recăpăta suflarea, el îi lăsă mâna şi se ridică.

— Trebuie să plec. Nu uita, nu trebuie să recunoşti nimic în faţa lui Singleton. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Să ştii că el consideră Ascunzătoarea Debutantei o organizaţie radicală, subversivă, o ameninţare la adresa societăţii.

— A spus el asta?

Sophie simţea că îi fierbe sângele de groază şi de mânie, în acelaşi timp.

— Cam aşa ceva, răspunse el, băgându-şi mâinile în buzunar. Succes în seara asta.

— Şi ţie. Şi… mulţumesc.

El înclină capul, se întoarse şi porni spre casă, dar ea îl opri.

— Reese… Aşteaptă.

Se întoarse, iar Sophie ezită înainte să îi pună întrebarea pe care nu putea să o mai ţină în ea.

— Dar tu… ce crezi tu despre Ascunzătoarea Debutantei?

Reese stătu un pic pe gânduri.

— Nu ştiu prea multe, desigur, dar dacă indivizii cu minți înguste sunt atât de ofensați, aş spune că e limpede că ceea ce faceți e important şi că merită.

După ce spuse ce avea de spus, se îndepărtă, lăsând-o singură şi mai sigură decât oricând că renunțase la singurul bărbat care îi putea fi cu adevărat partener. La adevărata ei dragoste.

Capitolul 34

Reese auzi uşa deschizându-se şi se ascunse degrabă în spatele canapelei din salonul lui Singleton. Îşi ținu respirația. Auzi paşi. Cineva intrase în încăpere şi umbla de colo-colo pe podeaua lucioasă. Putea să jure că încălțările maro şi practice pe care le vedea aparțineau unei fete în casă. O şi auzea fredonând un cântecel. Reese spera ca femeia să nu se apropie de canapea, dar dacă avea să o facă, era pregătit să joace rolul unui musafir care se îmbătase într-atât încât plecase de capul lui prin casă în căutarea unui loc liniştit unde să poată dormi fără să fie deranjat. Îşi petrecuse ultima oră căutând aproape furibund prin biroul lui Singleton, apoi în dormitorul marchizului. Răscolise fiecare raft, fiecare sertar, dar nu găsise jurnalul. Îşi spusese apoi că, cel mai probabil, Singleton stătuse la el în salon, înainte de începerea balului şi poate lăsase caietul undeva pe o masă sau într-un sertar.

Căutase însă peste tot şi nici urmă de jurnal. Începea să aibă îndoieli. Nu cumva Singleton ascunsese jurnalul într-un seif sau într-un sertar încuiat? Sau poate luase decizia să îl țină asupra lui şi îl avea în buzunarul afurisitei lui de haine de gală.

Nemulțumit şi frustrat, îşi trecu degetele prin păr şi mormăi o înjurătură.

— E cineva acolo?! întrebă femeia, alarmată.

La naiba! Mintea îi lucra cu repeziciune, încercând să decidă dacă e mai bine să iasă la iveală sau să se prefacă

adormit. Se pregătea să se ridice când…

— Unde-ai fost, domnişorică? întrebă o femeie care, după voce, părea destul de în vârstă. Stăpâna a cerut să i se aducă lornionul. Nu dai de el?

— A, uite-l! făcu tânăra. Era după o pernă.

Reese rămase împietrit ca o statuie când fata se aplecă deasupra canapelei.

— Grăbeşte-te, ceru femeia mai în vârstă, pe un ton poruncitor. Ştii bine că doamna S. nu e prea răbdătoare.

Reese aşteptă până auzi uşa închizându-se, apoi sări în picioare. Jurnalul nu era în salon, asta îi era deja clar. Iar timpul se scurgea cu repeziciune. Ca să îşi țină promisiunea față de Sophie, trebuia să afle exact unde ascundea Singleton caietul. Şi asta repede.

Ceea se însemna un singur lucru: Reese era nevoit să ia parte la un bal pentru prima dată în ultimii trei ani. Şi, mai rău, era nevoit să danseze.

*

La câteva minute după ce Reese o lăsase pe Sophie singură în grădină, ea rămase pe bancă, nemişcată şi periculos de aproape să înceapă să plângă. Crezuse că-şi va putea lăsa deoparte sentimentele şi dorințele doar ca să îşi ajute familia. Mai mult, crezuse că aşa se şi cuvenea, că era un gest nobil şi generos.

Dar nu mai gândea la fel. Dacă îşi lega destinul de lordul Singleton, nu îşi salva familia. Doar dragostea i-o putea salva. *Papa* trebuia să găsească puterea şi susținerea de care avea nevoie ca să se lase de băutură. Mama avea nevoie să-şi găsească mândria de a-i cere soțului ei socoteală pentru comportamentul lui. Iar Mary… ei bine, Mary avea nevoie să găsească motiv să iasă din casă.

Sophie îi iubea foarte mult pe ai ei, dar nu avea de gând să le rezolve problemele măritându-se cu lordul Singleton. Căsătoria le-ar oferi un respiro, după care *papa* ar intra iar în datorii, mama ar continua să îi caute scuze, iar Mary ar rămâne în continuare prizoniera propriului glob de

cristal. Timp în care Sophie ar rămâne înlănțuită de un bărbat care considera că minunatul lor grup, bazat pe încredere şi sprijin reciproc, pe care ea îl formase, era primejdios şi subversiv. S-ar trezi în fiecare dimineață simțindu-se cumplit de nefericită, ştiind că dăduse cu piciorul darului rar şi prețios pe care i-l oferise Reese – cel al iubirii lui necondiționate. Se ridică şi porni pe potecă încercând să îşi imagineze că era în atelierul de croitorie alături de toate acele femei pe care ajunsese să le cunoască atât de bine. Dacă ar fi să le explice dilema în care se afla şi le-ar cere sfatul, ce i-ar spune ele? se gândi la Sarah şi la Ivy, la Violet şi la Abigail, la toate celelalte… şi ştiu precis ce i-ar spune. I-ar spune să nu se teamă şi să îşi urmeze inima. Ştia asta pentru că era tocmai sfatul pe care ea însăşi îl dădea oricui i l-ar fi cerut. Iar acum trebuia să găsească puterea de a-şi urma propriul sfat. Trebuia să se întoarcă în sala de bal şi să îi spună lordului Singleton că îi era cu neputință să se mărite cu el.

De multe zile nu se mai simțise atât de sigură pe ea. Îşi ridică poalele rochiei şi o luă la fugă spre casa lordului. Ştia că nu va fi uşor să îi spună că se răzgândise, dar ştia că, în definitiv, amândoi aveau de câştigat. Şi odată ce şi-ar fi anulat oficial logodna, s-ar fi îndreptat spre Reese. Aproape că alergă de-a lungul terasei, trecu de uşile franțuzeşti şi intră în sala de bal cu răsuflarea tăiată. Căutându-l din priviri pe marchiz. Aproape instantaneu, el îşi făcu apariția.

— Iată-te, domnişoară Kendall, spuse el pe un ton alunecos. Dansăm?

— De fapt, aş prefera să stăm un pic de vorbă, răspunse ea. Lordul Singleton râse nervos şi privi în jur la micul grup care se formase în apropierea lor.

— Sunt sigur că putem sta de vorbă şi în timp ce dansăm.

Sophie avu un moment de ezitare. Acum, că luase o decizie în ce-i privea, i se părea că ar fi ipocrită să valseze cu el prin toată încăperea. Pe de altă parte, nu voia nici să îl umilească.

— Prea bine, îi spuse, acceptându-i brațul. Dar după

dans aş vrea să stăm de vorbă.

El o bătu uşor peste mână, cu un aer aproape superior, şi o conduse pe ringul de dans, alăturându-se cuplurilor care făceau deja piruete de jur-împrejurul sălii.

— Şi despre ce voiai să vorbim, draga mea? întrebă el.

Sophie îl privi în ochi.

— Cred că cel mai bine e să discutăm între patru ochi, după ce dansăm.

— Nu va fi uşor. Sunt gazda balului, totuşi, spuse el, în timp ce ea făcea mici piruete sub braţul lui ridicat. Şi nu mai e decât jumătate de oră până la miezul nopţii, când voi anunţa că ne logodim. Aş putea veni în vizită mâine-dimineaţă şi vom putea vorbi despre ce vrei.

Sophie simţea că inima i-o ia la galop.

— E o discuţie ce nu suportă amânare, spuse ea pe un ton ferm. El mîji ochii şi, cu mâinile ridicate deasupra capului, se apropiară şi apoi se depărtară, în paşi de dans.

— Sper că nu începi să ai îndoieli. Nu eşti pe cale să te răzgândeşti.

La naiba! N-ar fi vrut să îi dea vestea astfel, dar nu mai putea face nimic.

— Ba mă tem că m-am răzgândit. Nu mă pot mărita cu tine, Charles.

El rămase tăcut preţ de câteva zeci de secunde, apoi ridică din umeri.

— Cred că e normal să fii neliniştită şi să ai îndoieli chiar în pragul anunţului. După ce dansăm, îţi voi aduce un pahar de şampanie. Te va calma un pic.

— Sunt foarte calmă, şopti ea. Şi chiar îmi pare rău că nu ţi-am spus până acum ce simt cu adevărat. Da, cred că aş putea fi o soţie îndatoritoare, că aş putea face ca mariajul să funcţioneze… dar nu asta îmi doresc.

Privi în jur ca să se asigure că nimeni nu îi auzea. Observă atunci, printre dansatori, un cuplu care îi atrase atenţia. Femeia semăna cu Lily, iar bărbatul semăna cu… Dumnezeule, Sophie simţi că are nevoie de ochelari, căci bărbatul semăna foarte bine cu Reese. Charles o direcţionă către o zonă mai puţin aglomerată şi se aplecă spre ea.

— Cred că ştiu despre ce e vorba, îi spuse el la ureche.

— Chiar aşa? întrebă Sophie, înghiţind în sec.

— Ţi s-au băgat în cap idei ciudate din rubrica aceea îngrozitoare. Şi din întâlnirile din Ascunzătoarea Debutantei.

Dumnezeule! Sophie îşi înălţă capul şi îl privi drept în ochi.

— Chiar nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba cred că ştii, îi spuse, iar glasul îi devenise ameninţător. Şi am dovada chiar aici.

Îi dădu drumul din braţe ca să îşi ducă mâinile la piept, unde ea distinse, prin materialul hainei, forma jurnalului pierdut.

— Vorbeşti în şarade, Charles, replică ea, simţind că începe să roşească.

— Atunci dă-mi voie să fiu cât se poate de clar. Am investit foarte mult timp şi efort şi, nu în ultimul rând, foarte mulţi bani în acest aranjament care, e limpede, e foarte avantajos pentru tatăl tău. Ne anunţăm logodna în seara asta. Şi dacă eşti într-atât de nesăbuită să anulezi, nu doar că-ţi vei arunca familia în gura lupului, dar mă vei şi obliga să-ţi dezvălui secretul în faţa întregii Londre. Mă voi asigura că toată lumea află cine sunt membrele societăţii tale secrete. Le voi publica pe toate în ziar.

O, Doamne! Femeile din Ascunzătoarea Debutantei avuseseră încredere în ea, iar ea le dezamăgea. Avea senzaţia că se învârtea încăperea cu ea. Urechile i se înfundaseră. Îi tremurau genunchii şi i se pusese o ceaţă pe ochi.

— Te rog, lasă-mă să-ţi explic… murmură ea cu greu. Eu…

Zbang! Înainte să-şi poată termina propoziţia, un alt cuplu se izbi de ea şi de Charles, aproape dărâmându-i.

— Sophie! exclamă o voce bine-cunoscută, de femeie.

Un braţ moale, dar surprinzător de puternic îi prinse talia, iar o pereche de ochi verzi o privi cu îngrijorare. Lily o trase spre ea, în timp ce Charles şi Reese se ridicau de pe jos.

— Îmi cer scuze, sunt atât de neîndemânatic, spuse Reese, bătându-l pe Charles pe umăr. Se vede că nu am mai dansat de mult.

— Cam aşa ceva, replică Charles, potrivindu-şi lavaliera.

— Sunteți bine? o întrebă Reese pe Lily.

— Da, răspunse ea, în timp ce ochii ei iscoditori îi studiau pe toți trei. Dar îmi fac griji pentru prietena mea. Mă duc cu Sophie pe terasă, să luăm aer.

— Mulțumesc, spuse Charles cam înțepat. Domnişoară Kendall, sper să vă simțiți mai bine până la toastul de la miezul nopții.

— Mă cam îndoiesc, milord, răspunse ea, stăpânindu-şi cu greu lacrimile de furie şi de frustrare.

— Din nou, vă rog să-mi acceptați scuzele, spuse Reese din nou, ducându-şi mâna la inimă şi aruncându-i lui Sophie un zâmbet încurajator.

Ea încercă să îi zâmbească, la rândul ei, dar nu reuşi. Nimic nu era cum trebuia. Charles putea distruge reputația şi viețile a zeci de femei care îi erau prietene. Iar singurul mod de a le proteja era ca Sophie să îşi calce pe inimă şi să se mărite cu el.

Capitolul 35

Lily o trase pe Sophie afară şi mai că n-o aşeză cu forța pe micul zid care înconjura terasa.

— Eşti bine, Soph? Nu te-am lovit, sper.

— Fizic, n-am nimic, îşi asigură ea prietena.

— Bine, surâse Lily. Pentru că vreau să ştiu ce mama naibii se petrece şi ai face bine să-mi spui.

— Vai, e cumplit, gemu Sophie, întrebându-se cu ce să înceapă.

— Lordul Warshire e îndrăgostit de tine, nu-i aşa?

Sophie încuviință din cap.

— De unde ştii?

— De când a intrat în sala de bal, nu te-a scăpat din ochi. E limpede că e nebun după tine, Soph.

Sophie simți că roşeşte.

— Şi eu îl iubesc. Am încercat să anulez logodna, dar Charles a aflat de Ascunzătoarea Debutantei şi m-a ameninţat că va publica numele tuturor membrelor… dacă nu mă mărit cu el.

Lily icni de parcă ar fi primit o lovitură în plex, apoi strânse pumnii.

— Ce nemernic cu inimă de gheaţă, egoist, limitat şi…

— Aici eraţi!

Sophie şi Lily se întoarseră şi o văzură apropiindu-se pe Fiona, al cărei păr arămiu strălucea în lumina lunii.

— Am văzut ce s-a întâmplat. Sunteţi bine?

— Da, da, răspunse Lily, care nici nu se obosea să îşi mascheze nervozitatea. Dar se pare că lordul Singleton e un ipocrit şi un nemernic.

— O, nu! exclamă Fiona. Recunosc că îl prefer pe lordul Warshire, cu toate că e un pic cam necizelat.

Sophie oftă.

— E absolut necizelat, dar este şi cel mai onorabil, generos şi de bun-simţ bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Că veni vorba de el, continuă Fiona, m-a rugat să-ţi transmit un mesaj.

Sophie sări în picioare şi îi luă mâna între mâinile ei.

— Şi ce-a zis?

Fiona îi zâmbi.

— Te roagă să vă întâlniţi în biblioteca lui Singleton.

— Când? întrebă ea, cu o strângere de inimă.

— Cât poţi de repede, presupun.

Sophie se încruntă.

— Dacă ai mei sau Mary întreabă de mine…

— Te acoperim noi, o asigură Lily, făcându-i semn să o ia din loc. Hai, fugi!

Sophie o sărută pe obraz, iar pe Fiona o strânse în braţe.

— Mă tem că Charles tot va anunţa logodna în seara asta, dar măcar voi avea ocazia să îi explic lui Reese cum stau lucrurile… şi să ne luăm adio definitiv.

Îşi dădu după ureche câteva şuviţe rebele şi trase aer în

piept.

— Urați-mi succes.

*

Sophie se strecură pe coridorul abia luminat şi, plină de îndrăzneală, trase cu ochiul în fiecare încăpere în căutarea bibliotecii. În prima cameră unde deschise uşa era un birou decorat cu tuşe foarte masculine, care mirosea vag a tutun şi a piele. A doua încăpere era un mic salon unde mirosea a ceai şi a apă de trandafiri.

Conştientiza faptul că acea casă enormă urma să însemne acasă pentru ea, iar gândul o întrista cumplit. Desigur, era o locuință elegantă şi impecabil menținută. Era în buricul târgului. Dar cumva i se părea seacă şi lipsită de ospitalitate. Era ca un sol arid din care nimic nu putea creşte sau înflori.

Tocmai când închidea cu grijă uşa de la micul salon, auzi voci în spate. Voci şoptite. La naiba! Deschise următoarea uşă şi se furişă înăuntru. Fu uşurată să remarce rafturile pline de cărți. Nu era însă nici urmă de Reese, aşa că se apropie de fereastră. Atunci simți pe talie o atingere caldă şi fermă.

— Soph…

Se întoarse şi se trezi lipită de pieptul lui. Îi cuprinse gâtul cu brațele şi îşi lipi fruntea de a lui. Voia să îi spună că are nevoie de el cum are o floare nevoie de apă. Că îi lipsise mai mult decât soarele în luna decembrie. Că îl iubea din toată inima.

Dar ochii lui erau întunecați şi încărcați de dorință, iar trupul lui era lipit de al ei. Gura lui era înnebunitor de aproape de a ei şi îi era foarte dificil să îi reziste. Imposibil, mai precis. Îşi trecu buzele peste ale lui, savurând fiecare atingere şi fiecare senzație. Îi simțea inima bătând nebuneşte. Îl auzea gemând cu buzele lipite de ale ei.

I se părea uimitor că avea un efect atât de puternic asupra lui. Se topi în el, iar sărutul deveni brutal, senzual şi fierbinte.

El îi sărută gâtul, în timp ce mâinile lacome îi atingeau sânii şi fundul. Limbile li se împleteau, trupurile li se lipeau. Când mâinile lui o prinseră de şolduri şi o traseră mai aproape de el, Sophie se prinse de umerii lui, căci simțea că picioarele nu o mai ascultă.

— Reese, şopti ea, cu răsuflarea întretăiată. Trebuie să…

— Aşteaptă! Aud ceva.

Înghețară, cu toate simțurile în alertă. De cealaltă parte a uşii se auzeau glasuri înăbuşite. Apoi cineva răsuci clanța. Reese o trase pe Sophie spre o masă pe care era desfăcut un atlas uriaş.

— Hai sub masă, şopti el.

Se ascunseră dedesubt, lipiți unul de celălalt, iar cuplul ale cărui voci se auziseră de pe hol intră în încăpere şi se îndreptă spre capătul opus. O, Doamne! Sophie îşi acoperi gura cu mâna. Seara mergea din rău în mai rău. Ştiuse că îşi asuma un mare risc întâlnindu-se cu Reese şi se părea că îşi cam forțase norocul. Privi lung uşa bibliotecii, întrebându-se dacă ar putea să fugă, pur şi simplu. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Reese se uită şi el înspre uşă şi clătină din cap. Avea dreptate. Pentru moment era prea periculos să iasă din ascunzătoare. Sophie îşi simțea stomacul ghem, dar el îi strânse încurajator mâna şi îi zâmbi. Dacă era să aleagă o persoană alături de care să stea ascunsă sub o masă, îngrozită că reputația familiei îi va fi distrusă, acea persoană nu putea fi decât Reese. Îşi lăsă capul pe umărul lui şi se cuibări lângă el, rămânând însă cu urechile ciulite şi cu gândul la o posibilitate de a se salva.

Spera din toată inima ca acea posibilitate să apară înainte de miezul nopții, căci n-ar fi dat bine deloc dacă ar fi lipsit atunci când lordul Singleton avea să toasteze şi să anunțe logodna. Tot ce sacrificase, fericirea ei, viitorul, unica ei dragoste, avea să fie în zadar.

— Hai, fără lacrimi, se auzi glasul bărbatului din celălalt capăt al încăperii.

Sophie simți că i se face pielea de găină. Bărbatul era Charles.

— Hai, vino să bei ceva, continuă el pe un ton blând.

Se auzi zgomot de pahare, apoi clipocitul lichidului.

— E lordul Singleton, îi şopti lui Reese, care ridică din sprânceană.

— Ca să fiu sincer, îi spuse Charles femeii cu care era, găsesc reticența ta foarte plăcută… şi teribil de atrăgătoare. Dar nu mi-am dat seama că îmi împărtăşeşti sentimentele.

În loc să se simtă geloasă sau furioasă, lui Sophie îi părea sincer rău pentru biata femeie care suspina şi murmura ceva fără cap şi coadă.

— Nu dispera, continuă Charles. Ne vom putea vedea în continuare.

Sophie rămase împietrită, mai curând şocată decât tristă.

— Am ales-o pe Sophie pentru că are tot ce-i trebuie pentru rolul de marchiză, mai spuse el, cu tristețe în glas. Dar nu e un motiv ca tu şi cu mine să ignorăm pasiunea ce clocoteşte între noi. Chiar şi după ce voi rosti jurămintele de nuntă, tot buzele tale voi visa să le sărut şi tot trupul tău voi tânji să-l am în brațe.

Mărturisirea lui Charles fu urmată de un amalgam de sunete, de respirații întretăiate, de gemete şi de sărutări umede. Sophie simți că i se întoarce stomacul pe dos. Reese o luă de umeri şi o sărută pe frunte.

— Singleton e un nemernic, spuse el cu convingere. Anulează-ți logodna. Mărită-te cu mine.

— Nici nu ştii ce mult îmi doresc, şopti Sophie. Dar mă şantajează. Jurnalul meu conține numele tuturor membrelor Ascunzătorii Debutantei, iar Charles m-a amenințat că le va face publice. Nu-mi pot expune prietenele unui scandal monstru. Trebuie să le protejez, chiar dacă asta înseamnă să mă sacrific şi să mă mărit cu el.

Reese îşi împleti degetele cu ale ei.

— Nu e nevoie, Soph. Nu trebuie să faci asta.

Ea se gândi la Violet, la Sarah, la Ivy, la toate prietenele ei dragi, şi pe obraji i se prelinse o lacrimă.

— Nu înțelegi…

— Mai e un sfert de ceas până la miezul nopții, îi spuse

Charles însoțitoarei lui. Trebuie să ne întoarcem în sala de bal pentru toast. Dar mă voi gândi la tine... şi ne vom revedea în curând.

— Promiți? rosti o voce de femeie înspăimântător de cunoscută.

Nu era cu putință. Era peste poate.

— Îmi promiți că vei aranja să ne vedem în săptămâna care vine?

— Ştii bine că voi face tot ce-mi stă în putință, răspunse el.

— Ştiu, continuă vocea cunoscută. Şi bănuiesc că o faci pentru că îți ofer afecțiunea pe care sora mea nu ți-o oferă.

Ce mama naibii? Sophie ieşi de sub masă. Trebuia să vadă cu ochii ei scena. Şi iată, în partea opusă a camerei, sora ei stătea pe un birou, cuprinzându-l cu picioarele pe lordul Singleton. Îl ținea de reverele hainei, iar el o ținea de talie. Sophie se frecă la ochi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Simțea că umbrele şi penumbra din încăpere îi jucau feste. Dar nu. Scena era aievea. Îşi recăpătă glasul şi rosti, aproape sufocată:

— *Mary?*

Capitolul 36

— Ce mama dracului?! exclamă lordul Singleton.

Sophie îl privi uluită cum se desprinde de sora ei şi îşi trece nervos mâinile prin păr. Între timp, Mary trăgea disperată de poalele rochiei, încercând să îşi acopere picioarele. Fața îi era de un roşu aproape incandescent. Reese veni lângă Sophie, punându-i uşor mâna pe spate.

— Tu şi lordul Singleton? întrebă Sophie, țintuind-o cu privirea pe Mary.

— Îmi pare rău, spuse ea cu glas spart. S-a întâmplat o singură dată.

Sophie ridică din sprânceană. Ştia întotdeauna când Mary spunea o minciună.

— Bine, de două ori, recunoscu sora ei, privind în jos.

— Trebuia să-mi spui că ai sentimente față de el, spuse Sophie, apoi se întoarse spre Charles. Cred că e de la sine înțeles că logodna e anulată.

— Hai să nu ne pripim, răspunse el. Da, eu şi sora ta am avut o abatere, dar se pare că şi tu ai avut, cu Warshire.

Sophie ridică mândră capul. Nu avea de gând să îşi ceară scuze.

— Tu ții la altcineva, iar eu, la rândul meu, mi-am dăruit inima altcuiva. Nu aşa se porneşte într-o căsnicie.

Lordul Singleton începu să umble agitat prin cameră.

— Sophie, uiți că aranjamentul nostru nu a avut nimic sentimental şi că nu s-a pus problema de dragoste între noi. Unde mai pui că am investit destul de mult în el.

— Voi găsi o cale să-ți plătesc ce îți datorează *papa.*

Lordul Singleton pufni.

— Nu văd cum. Îmi datorează o mică avere.

Reese făcu un pas în față şi îşi încrucişă brațele la piept.

— Să-mi trimiți o situație detaliată a datoriilor. O să le plătesc chiar dacă va trebui să-mi vând din proprietăți.

— O, vrei să fii cavalerul pe cal alb al domnişoarei Kendall, spuse Singleton pe un ton sec. Ce nobil din partea ta! Dar mă tem că nu e vorba doar despre bani. Am petrecut un afurisit de sezon curtând-o pe Sophie şi nu mai am timp de pierdut. Vreau să-mi consolidez poziția socială şi să mă ocup de producerea unui moştenitor.

Sophie se cutremură.

— Nu mă mărit cu tine. Şi în niciun caz nu voi fi iapa ta de prăsilă.

— Ba cred că da, mârâi Singleton. Uiți că te am la mână şi că te pot distruge cu prietenele tale cu tot.

Sophie îşi simți inima grea ca un bolovan aruncat în Tamisa.

— Sophie, despre ce vorbeşte? întrebă Mary, trăgându-şi nasul.

Singleton îi răspunse înainte ca Sophie să aibă timp să deschidă gura.

— Am în posesie un jurnal în care sunt detaliate lucrările unei societăți secrete şi radicale formate din femei. În jurnal e şi o listă cu numele tuturor acestor femei, dintre care unele e posibil să fie vrăjitoare.

Mary rămase cu gura căscată.

— Eşti implicată în *Răzbunarea debutantei?* îşi întrebă ea sora.

Sophie simți furnicături prin tot corpul.

— Eu… Eu…

Reese se apropie de Charles. Erau aproape nas în nas, iar Reese avea pumnii strânşi.

— Mă tem că te înşeli, Singleton. Domnişoara Kendall nu are niciun jurnal.

— Loialitatea ta ar fi admirabilă dacă nu ar fi penibilă, răspunse Charles cu un zâmbet îngâmfat. Ai văzut caietul cu ochii tăi, Warshire. De fapt, îl am chiar…

Sophie se apucă de marginea mesei de lângă ea, ca să nu se năpustească asupra lui Charles.

Marchizul duse o mână la piept, apoi cealaltă mână, iar expresia lui îngâmfată se transformă în panică.

— Cum naiba? Cum de ai… Miji ochii, iar nările începură să îi freamăte. A, acum înțeleg ciocnirea de pe ringul de dans! La dracu', Warshire! Nu eşti cu nimic mai bun decât un hoț ordinar de buzunare.

Reese ridică din umeri.

— Îți cer să-mi returnezi jurnalul imediat!

Nasul roşu al lui Singleton aproape că îl atingea pe al lui Reese, dar acesta refuză să se lase intimidat.

— Credeam că m-am făcut bine înțeles. Nu există niciun jurnal. Şi dacă a existat vreodată…

Privirea lui Reese se îndreptă spre şemineu.

— Ticălosule!

Singleton se întoarse pe călcâie şi dădu un pumn în perete, apoi gemu şi îşi duse mâna lovită la piept. Mary se grăbi să vină lângă el, îndatoritoare, ca să îl oblojească, iar Sophie făcu mari eforturi să nu-şi dea ochii peste cap.

— Norocul face să existe o soluție evidentă pentru această dilemă. O soluție mulțumitoare pentru noi toți.

— La naiba, omule! strigă Singleton. Mai sunt două minute până la miezul nopții.

— Păi să nu mai pierdem vremea, rânji Reese.

*

Când pendula bătu miezul nopții, printre musafiri îşi făcură apariția valeți care purtau tăvi cu pahare de şampanie. Sophie păşi repede în sala de bal pe la intrarea principală, alături de Mary. Toată lumea era nerăbdătoare şi făcea fel şi fel de speculații privind toastul marchizului. Cei mai mulți oaspeți anticipau că lordul Singleton urma să îşi anunțe logodna, iar bursa zvonurilor fierbea. Lumea se întrecea în presupuneri despre cine e viitoarea mireasă. În spatele lui Sophie, câțiva domni puneau pariuri. Se părea că favorita era Lady Arabella, o tânără debutantă. Cota ei era de 5 la 1. Sophie era menționată cu şanse foarte mici, probabil şi din cauza incidentului de mai devreme de pe ringul de dans.

— Îmi pare atât de rău, Sophie, şopti Mary.

— Ştiu. Dar nu e numai vina ta. Şi eu am secretele mele.

— Ai emoții?

— Da, recunoscu Sophie. Îmi bate inima aşa tare că mă mir că nu o auzi.

Îi căută din priviri pe Charles şi pe Reese, pe care îi lăsaseră în bibliotecă în urmă cu câteva minute. Mary îi indică din priviri să se uite înspre uşile ce dădeau către terasă.

— Au venit.

Cei doi bărbați îşi făcură apariția de parcă fuseseră la o țigară de foi împreună. Reese rămase în urmă, iar Charles îşi netezi poalele hainei şi porni spre podiumul unde se afla orchestra. Muzicienii lăsaseră deoparte instrumentele şi aşteptau şi ei momentul toastului. Sophie îşi înghiți nodul din gât.

— Ar trebui să ne facem loc până mai în față, spuse ea.

În timp ce se strecurau printre ceilalți invitați, îi văzură

pe părinții lor lângă masa cu gustări şi băuturi. Ochii injectați ai tatălui lor şi privirea lui tulbure puteau fi de la prea multă băutură sau de la insuficientă băutură. Buzele subțiate şi fruntea încruntată a mamei lor îi trădau nervozitatea.

Ştiau cu toții că era runda finală a unui joc cu miză foarte mare, unde câştigul însemna linişte şi prosperitate pentru întreaga familie, iar eşecul însemna ruina totală.

Pentru Sophie, miza era chiar mai mare, căci îşi pusese în joc şi inima, fericirea şi sufletul. În partea opusă a încăperii, Fiona şi Lily, flancate de chipeşii lor soți, îi zâmbiră încurajator. Le iubea din tot sufletul pentru că îi erau alături şi voiau să o susțină, dar le vedea tristețea din ochi în timp ce-l urmăreau cu privirea pe Charles, care păşea pe podium. Îşi doriseră mai mult pentru Sophie. Doreau să aibă parte de pasiune, de respect şi dragoste. De o căsnicie precum cea pe care ar fi putut să o aibă alături de Reese.

— Mă scuzați că întrerup petrecerea, anunță Charles, dar aş vrea să fac un toast.

Invitații făcură linişte, iar toate privirile se întoarseră spre chipeşul marchiz.

— Îmi pare rău că v-am ținut în suspans întreaga seară, spuse el cu o autoironie plină de farmec ce le făcu pe câteva femei să îi arunce ocheade. Dar sper că sunteți de acord că veştile bune merită să se lase aşteptate. Îmi face plăcere şi sunt mândru că, în sfârşit, îmi pot anunța oficial logodna cu adorabila… domnişoară Kendall.

Dumnezeule mare! Oaspeții izbucniră în aplauze şi urale şi se întoarseră toți spre Sophie, care îngheță. Îşi simțea membrele imobile şi atât de reci încât se temea că s-ar putea sparge la cea mai mică atingere, risipindu-se apoi pe podea.

Charles îşi drese glasul şi continuă:

— Domnişoara Mary Kendall!

Aplauzele fură înlocuite de exclamații nedumerite şi rumoarea puse stăpânire pe cei din sală.

Sophie se dezmorți brusc şi strânse mâna surorii ei.

— Du-te la el, îi şopti. Totul va fi bine.

Mary se apropie timidă de Charles şi îi acceptă braţul. Zâmbetul ei ezitant şi comportamentul reţinut contrastau teribil cu scena pasională din bibliotecă, dar Sophie era încântată că descoperise că sora ei, în mod normal atât de rezervată, avea o latură sălbatică. Cine ar fi zis? Nu era exclus ca într-o bună zi să se alăture Ascunzătorii Debutantei.

Cei din jur ciocneau pahare, râdeau şi sărbătoreau momentul, în timp ce lumea se îndrepta să îi felicite pe logodnici, Sophie îşi făcu loc spre părinţii ei. Aveau expresia omului care ia o muşcătură de tartă aşteptându-se să fie cu zmeură şi descoperă că e, de fapt, cu marmeladă.

Mama îi luă degrabă mâna şi o mângâie consolator.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat, draga mea, dar nu am nicio îndoială că tatăl tău va pune lucrurile la punct.

Papa scrâşni din dinţi.

— N-am să-i îngădui lui Singleton să te lase baltă aşa, chiar dacă o face pentru cealaltă fiică a mea. Nu se face!

Sophie îi îmbrăţişă pe rând, impresionată de devotamentul lor.

— Lucrurile sunt întocmai cum trebuie să fie, îi asigură ea. Mary ţine la lordul Singleton şi e încântată de aranjament. Iar lui a început să îi surâdă posibilitatea. Cred că vor fi foarte fericiţi împreună.

— Dar cu tine cum rămâne? întrebă mama. Probabil a fost un şoc. Sper că nu ţi-a frânt inima.

— Câtuşi de puţin, răspunse Sophie. Privi de jur-împrejur în sală, dar nici urmă de Reese. Sinceră să fiu, inima îmi e mai plină de speranţă ca oricând. Eu şi Mary o să vă explicăm mâine mai multe. Acum, v-aş propune să sărbătorim logodna de parcă acesta ar fi fost planul de la bun început.

Mama îi studie cu atenţie pe Mary şi Charles, care acceptau cu zâmbetul pe buze felicitările oaspeţilor.

— Nu credeam că Mary a noastră e capabilă de aşa ceva, spuse ea, clătinând din cap. Dar acum că îi văd împreună, recunosc că formează un cuplu de efect.

— Chiar aşa e, confirmă Sophie.

— A, uite-le pe Fiona şi Lily, spuse mama. Ele vor şti să te înveselească.

Sophie se pregătea să spună că nu era câtuşi de puțin tristă, dar până la urmă preferă să dea aprobator din cap.

— Mă scuzați, le spuse părinților şi se îndreptă spre prietenele ei.

Lily şi Fiona o apucară de câte un braț şi o conduseră într-un colț mai retras al sălii de bal.

— Ne spui şi nouă ce se petrece? şopti Lily, iar ochii verzi îi scânteiau de curiozitate. Cum de a ajuns Mary să…

— E o poveste mai lungă, dar cred că e suficient să ştiți că Mary e mulțumită de cum s-au aranjat lucrurile.

— Dar tu? întrebă Fiona, mângâind-o pe braț.

— Eu sunt încântată că nu mai e nevoie să mă mărit cu Charles, recunoscu ea. Chiar aş face o tumbă pe-aici, dar lumea ar crede că nu sunt în toate mințile.

Lily chicoti, apoi îşi muşcă buza de jos.

— Şi cum a rămas cu jurnalul? Charles amenință în continuare că va divulga tot ce ştie despre Ascunzătoarea Debutantei?

Sophie clătină din cap.

— Când ne-am ciocnit mai devreme pe ringul de dans, Reese a reuşit să i-l sustragă din buzunarul de la haină, apoi l-a distrus înainte ca Charles să îi observe dispariția.

— Slavă Cerului, oftă Fiona. Deşi îmi pare rău că ai rămas fără acea amintire prețioasă.

— Da, e păcat, dar dacă ne gândim care era alternativa.

Sophie se înfioră, iar Lily îi aruncă un zâmbet viclean.

— Bun, după evenimentele din această seară concluziile sunt următoarele: Reese al tău e teribil de chipeş, plin de eroism şi al naibii de bun cu mâinile. Mă întreb unde e misteriosul conte?

Sophie se întreba acelaşi lucru.

— E puțin spus că nu îi plac balurile. Acum că a reuşit să evite dezastrul, probabil e în drum spre conacul Warshire, spuse Sophie cu regret în glas.

— Bună seara, doamnelor.

Vocea gravă şi profundă a lui Reese o înfioră toată de

plăcere. Se întoarse spre el. Ar fi vrut să îl cuprindă cu brațele şi să îl sărute până când totul în jur avea să dispară. În schimb, făcu prezentările, aşa cum se cuvenea, iar prietenele ei îi zâmbiră cu căldură şi îl acceptară de îndată.

— Gray ne-a făcut cunoştință ceva mai devreme, spuse Fiona. Ne bucurăm tare mult că totul s-a terminat cu bine.

Reese îi prinse uşor mâna şi îşi împleti degetele cu ale ei.

— Mai sunt câteva lucruri de rezolvat, răspunse el, apoi o privi pe Sophie. E vreo şansă să fugi de aici în noaptea asta?

În clipa în care îi privi ochii adumbriți de gene dese, Sophie simți că se scufundă într-un ocean de dor şi dragoste.

— Cred că pot aranja, spuse ea.

— Bine. Te aştept afară, în trăsură.

Vocea lui parcă îi vibra în măruntaie şi îi dădea energie.

Îi sărută mâna prelung şi senzual, apoi făcu o plecăciune şi plecă, lăsându-le pe cele trei femei să-şi facă vânt cu evantaiele. Intens.

— Ei bine, spuse Lily, cu răsuflarea întretăiată, zău dacă ştiu ce mai aştepți, Soph.

Îl privea pe Reese îndepărtându-se, iar la vederea umerilor largi şi a spatelui puternic simțea furnicături din cap până în picioare.

— Nici eu. Dar am nevoie de un pic de ajutor, răspunse ea şi le aruncă prietenelor ei un zâmbet şiret.

Capitolul 37

Reese aştepta în trăsură, bătând nervos din picior ca să elimine din surplusul de energie pe care îl resimțea. Repeta în gând tot ce dorea să-i spună lui Sophie şi se întreba dacă ea îşi dădea seama că simțea o durere în piept, la propriu, atunci când o privea.

În câteva minute, o văzu ieşind din casa lui Singleton. Razele lunii îi iluminau pletele blonde şi trăsăturile delicate.

Lui Reese începu să-i bată inima mai tare. Coborî din trăsură, îi ieşi în întâmpinare şi o ajută să urce. Apoi închise portiera şi se întoarse spre ea, dornic să se bucure de chipul şi de zâmbetul ei.

— Slavă Cerului că eşti aici, îi spuse.

Cuvintele abia îi ieşiseră de pe buze când ea i se aşeză în poală, apoi îl încălecă. Trăsura porni la drum pe străzile cu piatră cubică, iar gurile lor se întâlniră sălbatic, într-un sărut pasional, aproape brutal. El îi muşcă uşor buza de jos, iar ea îşi înfipse unghiile în umerii lui. Reese îşi trecu degetele prin părul ei, prinzând câteva şuvițe ca de mătase. Sophie îşi lipi bazinul de mădularul lui, iar el se împinse înspre ea.

— Reese, murmură ea, cu buzele lipite de gâtul lui. Am nevoie de asta.

Dumnezeule! Nu făcuse niciodată dragoste într-o trăsură în mişcare. Nici într-una care stătea pe loc. Dar era, fără îndoială, pregătit să se ridice la înălțimea ocaziei. Doar că mai înainte aveau de lămurit câteva aspecte. Îi luă fața în mâini şi o privi adânc în ochi.

— Şi eu am nevoie de tine, spuse el cu glasul încărcat de dorință. Eram prins într-o capcană a durerii şi a vinovăției, condamnat să retrăiesc tortura iar şi iar. Şi atunci ai apărut tu. Ai apărut în viața aia a mea uitată de Dumnezeu şi mi-ai aprins-o ca pe un foc de artificii. Ai pus la îndoială tot ce credeam că ştiu. Mi-ai reamintit cum e să fiu fericit.

Ea îşi linse buzele pline, umflate de sărutări.

— Şi tu m-ai schimbat. Îmi petreceam cea mai mare parte a vieții în secret, de la Ascunzătoarea Debutantei la nopțile cu tine. Nu vreau să mai ascund nimic din toate astea, căci fac parte din mine, din ceea ce sunt. Nu vreau să mă scuz pentru lucrurile în care cred sau pentru că iubesc pe cineva.

— Mă bucur să aud asta.

Îşi lipi fruntea de a ei şi îşi trecu mâinile peste şoldurile ei unduioase, trăgând-o mai aproape.

— Mă bucur să aud asta pentru că te iubesc, Sophie

Kendall. Îți iubesc sufletul blând şi spiritul îndrăzneț. Iubesc faptul că reuşeşti să aduci la viață tot ceea ce atingi. Şi că zâmbetul tău transformă cea mai cruntă noapte a vieții mele în dimineața de Crăciun.

— O, Reese… şopti ea. Şi eu te iubesc.

— Bine, spuse el, trecându-şi uşor buzele peste ale ei, pentru că vreau să te întreb ceva şi sper din suflet că a treia oară va fi cu noroc.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, mângâindu-i părul şi făcându-l să vrea să toarcă precum un motan.

— E o întrebare pe care ți-am adresat-o prima dată când eram amândoi în leagănul din grădină şi a doua oară când stăteam ascunşi sub masă, îi reaminti el, trecându-şi un deget peste linia destul de joasă a decolteului rochiei. M-ai refuzat de fiecare dată.

— Lasă-mă să ghicesc, îl tachină ea. Îmi ceri să mai fac o listă cu posibile îmbunătățiri pe care le poți face în grădină?

— Nu, îi răspunse Reese, trăgându-i rochia de pe un umăr.

— Aha… Atunci… Ai vrea să îți fac un ceai!

Îi trase rochia şi de pe celălalt umăr.

— Nu…

Sophie îl mângâie pe ceafă, făcându-l să vibreze.

— Atunci… ce vrei de la mine?

— Vreau să te măriți cu mine, spuse el. Vreau să îmi petrec tot restul vieții iubindu-te şi având grijă de tine. Făcând totul ca să te fac să zâmbeşti.

— Da, răspunse ea, cu ochii în lacrimi. Da. Mă mărit cu tine. Nimic pe lume nu m-ar face mai fericită, Reese.

— Chiar nimic? rânji el, desfăcându-i panglicile rochiei.

— Mmmm… ar cam fi ceva… răspunse ea, iar privirea îi deveni provocatoare.

El îi desfăcu încet corsetul şi îi privi sânii care tresăltau când trăsura dădea în câte un hârtop. Îi ațâță un sfârc cu limba, apoi îl supse şi îl frecă uşor cu dinții până când ea îşi arcui spatele şi gemu de plăcere şi dorință. Reese îşi strecură o mână sub rochie şi îi mângâie fundul, apoi zona

incandescentă dintre coapse. În trăsură, temperatura crescuse simțitor, iar geamurile erau aburite. Numai ei doi existau pe lume şi amândoi gemeau şi suspinau, ameţiţi şi înnebuniți de dorință. Ea îi desfăcu nasturii de la pantaloni şi îi mângâie mădularul lung şi tare.

— Mi-a fost dor de tine... şi am visat în fiecare noapte la momentul ăsta, îi spuse ea.

El suspină adânc când ea îi poziționă mădularul între buzele moi ale feminității ei şi se împinse în el.

— Eşti uimitoare, Soph... Nu-mi vine să cred că eşti cu mine în felul ăsta...

— Sunt cu tine. Sunt aici, răspunse ea şoptit, în timp ce îl primea în adâncul ei fierbinte. Şi nu am de gând să plec nicăieri.

El o pătrunse încet, ca să-i dea răgaz să îl primească întru totul. Sophie era deasupra, cu picioarele de-o parte şi de cealaltă a şoldurilor lui şi cu mâinile sprijinite de plafonul trăsurii şi începuse să se mişte în sus şi în jos, când mai încet, când mai rapid, când mai cu măsură, când abandonându-se. Trăsura în mişcare şi vibrațiile pe care le producea pe banchetă erau teribil de erotice. De fiecare dată când se lăsa în jos, primindu-l în ea cu totul, el înnebunea puțin câte puțin. În cel mai afurisit de plăcut mod cu putință. O prinse de şolduri, îi linse şi supse sânii până când ea scânci, apoi țipă de plăcere şi începu să pulseze, cuprinzându-i membrul în mici şi delicioase spasme.

— O, Doamne, Reese!

Închise ochii, îşi arcui spatele şi îşi savură eliberarea, provocând-o imediat şi pe a lui. Cu simțurile copleşite de intensitatea plăcerii ei, se încordă, apoi termină cu forța unui uragan. Trupul, mintea şi sufletul îi fură parcă absorbite de senzațiile incredibil de puternice pe care le simțea şi care ştergeau din el orice urmă de durere şi de vinovăție. Pluteau amândoi deasupra furtunii, agățându-se unul de celălalt şi savurând fiecare spasm, până când, într-un final, Sophie se lăsă moale peste el.

— Te iubesc, murmură ea, punându-şi capul pe umărul lui.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse, mângâindu-i uşor spatele gol şi înfierbântat.

Ea îl mângâie, la rândul ei, pe piept, dar se opri brusc.

— Ce-i asta?

— Ha?

Se simțea încă ameţit şi împlinit şi nu se putea concentra. Sophie îi pipăi haina, în dreptul buzunarului interior.

— E ceva aici, spuse ea.

— A, da. E pentru tine, rânji el şi scoase din buzunar obiectul care îi trezise curiozitatea.

— Jurnalul meu!

Luă caietul şi-l strânse la pieptul dezgolit.

— Nu credeam că e cu putință să fiu gelos pe un jurnal, zâmbi el. Dar tocmai mi-ai demonstrat contrariul.

— Credeam că l-ai ars!

— Am vrut ca Singleton să creadă că l-am ars.

— Mulțumesc!

Se aplecă peste el şi îl sărută, încălzindu-i pieptul şi topindu-i cu totul miezul înghețat al inimii.

— Mai e puțin şi ajungem la mine. Hai să te ajut să te îmbraci la loc.

Cu toată strădania lui, era limpede că Reese se pricepea mai bine să o dezbrace decât să o îmbrace. Tot ce reuşi fu să o facă pe Sophie să râdă cu hohote. Ceea ce nu era deloc rău.

— Opreşte-te! îi ceru ea, ştergându-şi lacrimile de râs. Mă doare burta de cât am râs.

— Nu am pretenții că sunt o bună fată în casă, mormăi el, simțindu-se mai liber şi mai liniştit decât oricând.

— Chiar n-ai fi, îl tachină ea, cuprinzându-i gâtul. Rochia aproape că mi s-a destrămat, am părul vraişte şi sunt pe jumătate dezbrăcată.

El o privi în ochii albaştri şi adânci.

— Dacă te ajută cu ceva, pot spune fără doar şi poate că în clipa asta eşti mai frumoasă decât oricând.

Îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri, iar ea se cuibări în ea şi îl sărută pe obraz. Când trăsura se opri în fața

conacului Warshire, el o luă de mână, minunându-se, în sinea lui, de cât de firesc îi venea acest gest.

— Cât poți rămâne?

— Le-am spus părinților mei că dorm la Fiona şi Gray, răspunse ea, coborând din trăsură direct în brațele lui. Asta înseamnă că toată noaptea e a noastră.

— În cazul acesta… ai vrea să facem o plimbare în grădină?

— Sigur că da, răspunse ea, cu un zâmbet care parcă ilumină cerul nopții. Cum de-ai ştiut?

*

După o scurtă oprire în care lăsară în casă jurnalul şi luară câteva lămpi şi o pătură, Sophie şi Reese ieşiră pe uşa din spate, se luară de mână şi se îndreptară spre grădină. Trecură podețul de peste micul canal cu apă, iar toată fericirea şi încântarea ce se acumulaseră în ea mai că nu dădură pe afară.

— N-o să mă plictisesc vreodată să-mi petrec timpul aici, spuse ea. Mai ales noaptea, când totul pare magic şi desprins din această lume, de la foşnetul frunzelor la parfumul florilor…

— Mie locul ăsta nu mi s-a părut niciodată magic, răspunse el. Nu până să vii tu aici. Ai schimbat felul în care privesc totul.

Ea îl privi lung, minunându-se de cât de schimbat era față de când îl văzuse prima dată. Obrajii nu îi mai erau scobiți, iar expresia de om bântuit îi dispăruse din privire.

— Cum ai dormit în ultima vreme? îl întrebă.

— Încă mă trezesc acoperit de sudori reci, dar nu la fel de des ca înainte.

— Foarte bine, spuse ea, rezemându-se de umărul lui şi savurând senzația de siguranță pe care i-o oferea. Poate că, în timp, coşmarurile vor deveni tot mai rare.

— Poate că da, poate că nu, replică el, gânditor. Dar cred că cel mai bun mod de a cinsti memoria lui Conroy şi a celorlalți camarazi pe care i-am pierdut este să trăiesc din

plin fiecare zi şi să am grijă de familiile lor.

Ea îşi strecură o mână sub braţul lui musculos.

— Le-ai mai văzut pe Sar ah şi pe fete în ultima vreme?

— Da, răspunse el, întorcându-se spre ea şi cuprinzându-i talia. Ea, Rose şi Julia au fost aici acum câteva zile.

— Aici? întrebă ea, ridicând bărbia ca să îl poată privi în ochi. În grădină? continuă ea.

— Nu tocmai. Le-am arătat o casă care se află la marginea proprietăţii şi la care am lucrat câteva săptămâni, făcând tot felul de reparaţii. Mi s-a părut că fetelor le-a plăcut.

Sophie clipi des, luată cu totul prin surprindere.

— Chiar aşa?

— Alergau prin casă ca nişte furii, surâse Reese, iar liniile aspre ale chipului său se îmblânziră. Pe urmă, lui Sarah nu i-a fost uşor să le desprindă de leagănul pe care l-am agăţat pentru ele în grădină.

— Ai agăţat un…

Sophie clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Se întreba dacă auzea bine.

— Vrei să spui că Sarah şi fetele vor locui în acea casă?

El încuviinţă din cap.

— Ele, împreună cu Violet şi copilul. Violet vrea să îşi reia vechea slujbă în casă peste câteva luni, iar Sarah e încântată de ideea de a avea ea grijă de cel mic cât timp Violet va fi la conac. Şi, oricât de egoist ar fi din partea mea, şi eu sunt încântat că-mi voi vedea crescând nepotul sau nepoata şi le voi avea în preajmă şi pe fetele lui Conroy.

— E minunat, şopti Sophie, simţind că inima stă să-i plesnească de fericire. Sunt atât de mândră de tine, Reese.

El ridică din umeri.

— Mi-a luat ceva timp să îmi dau seama că Edmund nu era perfect. Că nimeni nu e perfect. Nu pot schimba deciziile pe care le-am luat în trecut, dar pot măcar ca de acum înainte să fac ceea ce trebuie. O privi, iar ochii săi întunecaţi deveniră brusc timizi. Mă gândeam, continuă el, că, din moment ce ai talentul de a aduce oamenii împreună, poate

mă vei ajuta cu un nou proiect.

— Bineînțeles că vreau să te ajut, răspunse ea, bucuroasă de încrederea pe care i-o acorda. Care e proiectul?

— Aş vrea să organizez regulat câte o întâlnire a militarilor întorşi din război şi a familiilor lor. Să aibă ocazia să vorbească, dacă îşi doresc, despre întâmplările prin care au trecut şi să… să nu se mai simtă singuri.

Sophie simți că îi dau lacrimile. Îi luă fața în palme şi îl privi în ochi cu căldură.

— E o idee foarte frumoasă şi aş fi onorată să pot contribui şi să te ajut să o faci să devină realitate. A, şi ce să vezi, continuă ea zâmbind, ştiu un loc perfect pentru a găzdui o asemenea reuniune. E ocupat în fiecare vineri seara, dar în restul săptămânii e disponibil.

— Nu mai spune! zâmbi, la rândul lui.

— M-am gândit şi eu să fac unele schimbări, să ştii.

— Da?

— Am avut numeroase secrete față de familie, de prieteni, chiar şi de tine. Poate a sosit momentul ca Ascunzătoarea Debutantei să nu mai fie o ascunzătoare. E momentul să iasă la lumină.

— Înțeleg de ce ați ținut secrete întrunirile voastre, dar cred că asta ar putea să ducă la o serie de probleme. Odată dezvăluite, secretele te scapă de puterea pe care au aveau asupra ta şi… te eliberează. Orice hotărâre vei lua, vreau să ştii că sunt alături de tine.

— Trebuie să mă gândesc bine şi să vorbesc şi cu celelalte membre, spuse ea, cu toate că ideea începea să îi surâdă. Până atunci, să mergem în grădină.

El ridică pătura şi una dintre lămpi, iar ei i-o dădu pe cealaltă.

— Să mergem.

Porniră pe o alee care se tot lărgea, trecură pe lângă răsaduri cu flori minunat înflorite, pe lângă mici statuete din piatră înfățişând animale, nimfe şi alte creaturi fantastice ale pădurii. Auziră căderea de apă a cascadei înainte să ajungă suficient de aproape să o şi vadă. Când ajunseră în luminiş, Reese aşeză lămpile lângă bazinul cu apă şi întinse pătura pe

iarbă.

— E atât de cald, spuse Sophie, privind spre poalele rochiei care i se lipea de picioare.

— Ştiu cum ne-am putea răcori, răspunse Reese.

Îşi dădu jos haina şi cizmele, iar ea trase de panglicile rochiei. Nu trecu mult şi erau amândoi goi puşcă. Privirea lui se întunecă de dorință. Gemu slab.

— Eşti superbă, Soph.

— Şi tu eşti superb.

La drept vorbind, arăta ca un zeu. Era propriul ei Prinț al întunericului. Şi nu voia să-l mai părăsească vreodată. El veni în spatele ei şi-i scoase uşor acele de păr, trecându-şi degetele peste pletele ca mierea şi sărutând-o pe ceafă.

— Eşti a mea, murmură, făcând-o să se înfioare din cap până în picioare. Eşti a mea acum şi pentru totdeauna.

Mâinile lui începură să alunece peste trupul ei, peste talie, peste sânii plini, peste liniile unduioase ale şoldurilor. Când simți că i se înmoaie genunchii şi se sprijini de el, Reese o cuprinse şi o ridică în brațe.

— Mai am un loc special pe care vreau să ți-l arăt.

O purtă până în spatele cascadei, unde de-o parte erau stânci şi de cealaltă, o apă curată şi cristalină. Ea se cuibări la pieptul lui puternic şi ferm şi îşi trecu degetele prin cortina de apă căzătoare.

— Cum ți se pare? întrebă el.

— E perfect.

El îi zâmbi, un zâmbet pe care îl resimți până în vintre.

— Vrei să trecem împreună prin cascadă?

— Bineînțeles, răspunse ea, apucându-l mai strâns. Cu tine merg până la capătul lumii.

El se aşeză cu spatele sub căderea de apă. Şiroaiele i se prelingeau pe umerii ampli, pe spatele bronzat, iar picăturile aterizau apoi pe părul ei. Sophie îşi ținu respirația în timp ce el o trecea prin perdeaua udă. Savură alunecarea apei pe sâni, pe abdomen şi între coapse. Oftă când el o lăsă din brațe şi o lipi de el.

Trecură de-o parte şi de cealaltă a cascadei, sărutându-se, râzând, agățându-se unul de celălalt. Şi când deja

ameţiseră de dorinţă, ieşiră din apă, se întinseră pe pătură şi făcură dragoste lent, încet, senzual, atât de senzual că lui Sophie îi dădură lacrimile.

La sfârşit, stând amândoi pe spate, privind cerul şi puzderia de stele, Reese culese o margaretă, i-o aşeză pe pântece şi o sărută pe frunte. Ea începu să râdă.

— Domnişoară Kendall, făcu Reese, întorcându-se pe-o parte şi sprijinindu-se în cot, îmi spui, te rog, de ce râzi?

Ea ridică margareta şi-i mângâie bărbia cu petalele fine.

— Mă gândeam la toate florile pe care mi le-ai oferit. Şi acum, iată, am încă una pe care să o pun la presat între paginile jurnalului meu.

— Ţii un jurnal? Şi vei scrie despre toate astea? întrebă el, trecându-şi leneş degetele peste mica şi delicioasa vale dintre sânii ei.

— Am scris despre toate nopţile noastre împreună, recunoscu ea. Şi am pus la presat toate florile primite de la tine. Am inclusiv trandafirul galben pe care mi l-ai adus la întâlnirea din grădina lui lady Rufflebum. Am şi coroniţa din asfodel. Am buchetul de bujori din noaptea petrecută lângă lac. Am floarea violetă pe care mi-ai pus-o după ureche. Toate îmi sunt dragi pentru că îmi amintesc de cum mă făceai să mă simt. Nu vreau să uit vreodată acele trăiri.

— N-am să te las să uiţi, spuse el ferm şi o sărută pe buze. Sper că mai ai pagini în jurnal, pentru că ne aşteaptă o viaţă întreagă împreună. Şi vor urma nenumărate alte flori. Atât de multe că nu vei şti ce să faci cu ele.

Ea trecu petalele margaretei peste liniile ferme ale pieptului său, apoi mai jos, spre abdomen, şi îi oferi un zâmbet ispititor.

— Sunt sigură că le voi găsi o întrebuinţare.

Sfârşit